

அம்மம்மாவின் கதை

அம்மம்மாவின் கதை

அம்மம்மாவின் கதை என்பது எங்கள் அம்மம்மாவின் கதை என்றல்ல பொருள் மாறாக இது பிள்ளைகளை உயிராக, உலகமாக தங்கள் கனவாக வாழ்ந்த அந்தக்காலத்து அம்மாக்களின் பெருமை கூறும் நூலாகும். அம்மம்மா என்பது அந்தக்காலத்து அம்மாவின் குறிக்கும் காலப்பெயராகவே நான் பயன்படுத்தியுள்ளேன்.

அதனுடன் சேர்த்து எனது அம்மாவின் பவள விழா மலராக அவரின் செயற்பாடுகளை எடுத்துக்கூறும் சில ஆக்கங்களையும் இணைத்துள்ளேன். நாம் பொதுவாக ஒருவரை வாழும்போது கௌரவிப்பதில்லை மாறாக இறந்தபின் கௌரவித்தல், அவர் புகழ்பாடுதல், அவரின் அந்தியெட்டிக்கு மலர் வெளியிடுதல் என்று கண்கெட்ட பின் சூரிய நமஸ்காரம் செய்கின்றோம். இவை எல்லாவற்றிற்கும் மாறாக, நான் எங்கள் தாயாருக்கு உயிருடன் இருக்கும்போதே அவரை கௌரவிக்க விரும்பியதின் விளைவே இந்நூலாகும்.

இந்த நூலினை, தம் பிள்ளைகளுக்காகவே வாழ்ந்த மற்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற தற்கொடையாளர்களான எல்லா தமிழ்த் தாய்மார்களுக்கு சமர்ப்பிக்கிறேன்.

அத்துடன் இம்மலருக்கான ஆக்கங்களை வழங்கிய பெரியோர்களுக்கும் எனக்கு உதவி புரிந்த த. சுஜீவன், ஜி சஜீவன், பா. கஜேந்திரன், க. நரேந்திரநாதன், ஓவியர் இளையராஜா மற்றும் இந்த புத்தகத்தினை வரலாற்றுச் சிறப்புமிக்க மலராக வடிவமைத்த எனது நண்பன் த. நிமலன் ஆகியோரிடம் நன்றிகளைப் பகிர்ந்துகொள்வதில் நான் நிறைவடைகிறேன்.

குணரட்னம் பார்த்தீபன்

நீங்காத நினைவில்

அமரர் நாட்டுப்பற்றாளர்
ஆ. சி. குணரட்னம்

என் அப்புவின் மரணத்தின் பின்
குணத்தாரின் சாவுக்கே விழிகள் கசிந்தன
உருகி வழிந்தன உண்மையாய் அழுதன
- கவிஞர் புதுவை

அமரர். குணரட்னம் சுகந்தீபன்

சிலர்பேர் வாழும்போது வாழ்வார்கள்
சாகும்போது சாவார்கள் நீ வாழும்போது செத்து
செத்தபின் வாழ்கின்றாய்
- கவிஞர் புதுவை

உள்ளக்கங்களில் சில

▶ திருமதி. சிவநேசரத்தினம்
குணரட்னம் அவர்களின்
சுயசரிதை

▶ ஆதி ஜோதிலிங்கங்கள்
பன்னிரண்டு

▶ பேதைகள் அஞ்சும் பிள்ளைச்
செல்வம்

▶ அம்மா! உயிராய் உடலாய்
உதிரமாய் என்னுள்ளே நீ
இருக்க பிரிவென்பதேது ?
(இது ராஜபாட்டை அல்ல)

▶ தமிழ்ப் பண்பாட்டில் அன்னை :
அன்றும் இன்றும்

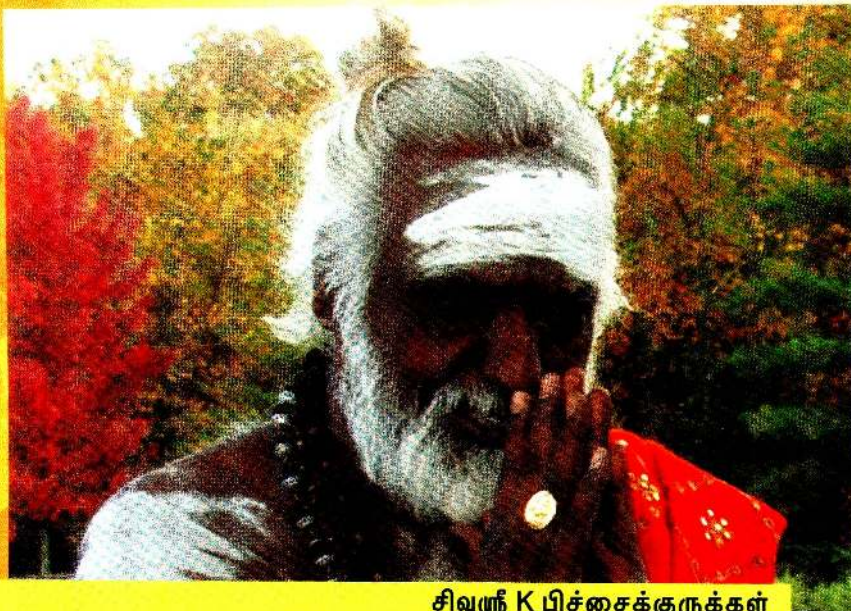

▶ 2018ம் ஆண்டிலிருந்து
அம்மாவின் கதை

அருள்மிகு பிள்ளையார்பட்டி கற்பக விநாயகர் துணை

வேழமுகத்து விநாயகனைத் தொடி வாழ்வு மிகுத்து வரும்
வெற்றிமுகத்து விநாயகனைத் தொடிப் புத்தி மிகுத்து வரும்
வெள்ளைக்கொம்பன் விநாயகனைத் தொடித் துள்ளியோரும் தொடர்ந்த வினைகளே!
அப்பம் முப்படிம் அமுது செய்தருளிய தொப்பையப்பனைத் தொடி வினையறுமே.

சிவநீர் K பிச்சைக்குருக்கள்
தலைமை அர்ச்சகர், பிள்ளையார் பட்டி

VIKAS RATNA SIVASRI K. PITCHAI GURUKKAL
Chief Priest, Sri Karpaga Vinayakar Temple,
Principal, Karpaga Vinayakar Veda Agama Vidhyalayam
Founder, Sivaneri Kuzhakam
Secretary, Karpaga Vinayakar School,
Pillayarpathi - 630207 Sivaganga District, Tamilnadu, South India.

15.10.2018

ஸ்ரீகற்பகவிநாயகர் துணை

பவள விழா வாழ்த்து

உலகில் உள்ள மனிதசமூகம் வாழ்க்கையில் முன்னேற உதவுபவர்கள் ஆசிரியர்கள் மிகச்சிறந்த ஆசிரியப் பணிபுரிந்து ஏராளமான மாணவ,மாணவிகளின் அறிவுக்கண் திறந்த பெருமை திருமதி.சிவநேசரத்தினம் குணரட்ணம் அவர்களுக்கு உண்டு. இவர்களது 75-வது பிறந்தநாள் பவளவிழாவை கொண்டாடும் குடும்பத்தினர்,உற்றார்,உறவினர் மற்றும் படித்த மாணவச் செல்வங்கள் உள்ளிட்ட அனைவரையும் பாராட்டுகிறோம்.இவர்கள் பல்லாண்டு பல்லாண்டு பல்லாயிரமாண்டு நலமுடன் வாழ எல்லாம் வல்ல ஸ்ரீகற்பகவிநாயகர் திருவடிகளைப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

நல்வாழ்த்துக்கள்

அன்புடன்

K. Pitchai Gurukkal

சிவநீர் K.பிச்சைக்குருக்கள்
தலைமை அர்ச்சகர்
பிள்ளையார்பட்டி

Ph: 0091 (0)4577-264275. F/P: 00919443362320. 9842462320
Website: www.pitchaiana.com / e-mail: pitchaiana@gmail.com

செல்வாக்கும் பெற்ற ஆசிரியை சிவநேசரத்தினம்

போராளியர்.பொ.பாலகந்தரம்பிள்ளை
முன்னாள் துணைவேந்தர்

திருமதி.சிவநேசரத்தினம் குணரட்ணம் 37 வருடங்கள் மிகப் பெறுமதியான அர்ப்பணிப்பான, கௌரவமான ஆசிரியப்பணியாற்றி தனது 60 வயதைப் பூர்த்தி செய்து பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றுள்ளார்.

இவரது நீண்டகால ஆசிரியப் பணியில் ஆயிரக் கணக்கான மாணவர்கள் இவரிடம் கல்வி கற்கும் வாய்ப்பைப் பெற்றிருந்தனர். மாணவர்கள் இவர் மேல் மிகுந்த அன்பும் கௌரவமும் கொண்டிருப்பது இவரது ஆசிரியத்துவத்தை வெளிக்காட்டுகின்றது. கற்றலிலும் கற்பித்தலிலும் திறமையானவர்.

விளையாட்டுத் திடலிலும் மற்றும் பல்வேறு செயற்பாடுகளிலும் மாணவர்களை வழிநடத்தலில் சிறப்பறச் செயற்படுபவர். மனச்சோர்வு, களைப்பு, பிற்போடல் ஏனோதானோ என்ற மனப்பாங்கு இவரிடம் கிடையாது. பின் நிற்பவர்களை முன்னோக்கி நகர ஊக்குவிக்கும் சக்தி இவரிடம் நிறைவாக உண்டு.

இத்தகைய பண்புகளால் இவர் பாடசாலையில் மாத்திரமல்லாமல் பிரதேச கல்விச் சமூகத்தினரிடையேயும், சமூகத்தினர் மத்தியிலும் நன்கு அறிந்த செல்வாக்குப் பெற்ற ஆசிரியராகத் திகழ்ந்தார்.

ஆசிரியப் பணியில் இருந்து ஓய்வு பெற்றாலும் இவரது சேவை இன்று பல துறைகளில் தேவைப்படுகின்றது. கல்வி, விளையாட்டு, பெண்கள், குழந்தைகள் நலன்காப்பு, சமூக சேவைகள் போன்றவற்றில் தன்னை ஈடுபடுத்தி நாட்டுக்குச் சேவையாற்ற வேண்டும்.

இவரது வாழ்வு மேலும் சிறக்கவும், சேவைகள் சமூகத்திற்கு தொடர்ந்து கிடைக்கவும் இறைவன் அருள் புரிவாராக.

(சேவை நலன் பாராட்டு பத்திரிகை
வெளியீடு; 2003)

திருவாளர் முன்னாள் அதிபர் அ.பஞ்சலிங்கம் அவர்களின் வாழ்த்துரை

திருமதி சிவநேசரத்தினம் குணரட்ணம் அவர்களை நான் அவரின் பாடசாலைப் பருவம், ஆசிரியராக என்னுடன் வேலை செய்த காலம், மற்றும் தற்போதைய ஓய்வு நிலைக் காலம் ஆகிய அவரிடம் முக்கிய வாழ்க்கைப் பகுதிகளின் பல கோணங்களிலிருந்தும் அவதானிக்கும் சந்தர்ப்பம் எனக்குக் கிடைத்தது.

பாடசாலைப் பருவத்தில் விவேகம் மிக்க மாணவியாகவும் சுறுசுறுப்பாக இயங்குபவராகவும் விளையாட்டில் மிகவும் ஈடுபாடுடையவராகவும் பிறருடன் நல்ல தொடர்பாடலை ஏற்படுத்துபவராகவும் செயற்பட்டு சம ஆளுமை மிக்கவராக தன்னை உருவாக்கிக் கொண்டார்.

இவ்வாறு நல்லதொரு ஆளுமையைத் தன்பால் விருத்தி செய்து கொண்டவர், ஆசிரியர் தொழிலைத் தேர்ந்தெடுத்து

விஞ்ஞானத்துறையில் சிறந்த ஆசிரியராகவும் விற்பன்னராகவும் பல பயிற்சி நூல்களை உருவாக்கியவராகவும் விளங்கினார்.

இவ்வாறு சிறந்த ஆசிரியராக விளங்கிப் பிறரின் நற்கணிப்பினைப் பெற்றிருந்த போதிலும் அவருக்குப் பெரிய மனக்குறையொன்று இருந்தது.

தான் கற்ற கல்லூரியில் ஒரு நாள் சேவை ஆற்ற வேண்டுமென்ற பேரவாவே அது. அதுவும் ஆண்டவன் கிருபையால் நிறைவேறியது.

திருமதி குணரட்ணம் அவர்கள் கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரிக்கு ஆசிரியராக வந்தது கல்லூரி செய்த அதிஷ்டம் அவர் கல்லூரியில் கற்பித்ததுடன் பல பிறகிருத்திகங்களிலும் ஈடுபட்டுள்ளார் குறிப்பாகப் பெண்பிள்ளைகளின்

செயற்பாட்டிற்குப் பொறுப்பாக இருந்து அவர்களைச் சிறப்பாக வழிநடத்தியவர் முக்கியமாக அவரின் காலத்தில் மாணவிகளின் வலைப்பந்தாட்டத்திலும் கூடைப் பந்தாட்டத்திலும் சிறந்து விளங்கியமை குறிப்பிடத்தக்கது.

திருமதி. குணரட்ணம் அவர்களின் தன்னலங்களற்ற செயற்பாடு அவரை கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியில் பதவி உயர்த்தியது.

அவர் நீடுழிகாலம் வாழ்ந்து மேலும் பல சேவைகளைக் கல்லூரி அன்னைக்கு ஆற்றவேண்டுமென வாழ்த்துகின்றேன்.

துடிப்பான ஆசிரியை சிவநேசரத்தினம்

திருமதி. சிவநேசரத்தினம் குணரட்ணம் அவர்கள் 1966ஆம் ஆண்டில் இருந்து ஏறக்குறைய நான்கு தசாப்தங்களாக கல்விப் பணியாற்றிப் பலரது பாரட்டுக்களையும் பெற்றவர்.

செய்யும் தொழிலே தெய்வம் என்பதற்கிணங்க தான் பார்த்த தொழிலை மதித்து அர்ப்பணிப்புடன் உழைத்த ஓர் உத்தம ஆசிரியராவார்.

1978 ஆம் ஆண்டில் இருந்து 1989ஆம் ஆண்டு வரை யாழ். இந்து மகளிர் கல்லூரியில் விஞ்ஞான ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தார்.

இவர் தன் பாடத்துறையுடன் மட்டும் நிற்காது சாரணியம், விளையாட்டுத்துறை, சமூகக் கல்வி ஆகியவற்றில் தனது திறமையெல்லாம் காட்டிக் கல்லூரியை வளர்ப்பதில் முன்னின்று உழைத்தார்.

அரசியல் நெருக்கடி, குண்டு மழை பொழிந்த காலத்தில் கல்லூரி மாணவிகளை சாரணியத்தில் நாடகத்துக்காக துணிச்சலுடன் கொழும்புக்கு அழைத்துச் சென்று அதில் இரண்டாம் இடத்தைப் பெற்று கல்லூரிக்குப் பெருமை தேடிக் கொடுத்தார்.

துணிச்சலும் வாதிடும் தன்மையும் கூரிய அறிவும் கொண்ட இவர் பணியாற்றிய கல்லூரிகள் எல்லாம் இவரினால் பெருமையடைந்தன.

றோட்டறிக் கழகத்தில் அங்கத்துவம் பெற்ற இவர், எமது கல்லூரியின் இன்றர் கழக மாணவர்களுக்கும் ஊக்கமளித்து உற்சாகப் படுத்தினார்.

“தக்கார் தகவலராதல் அவரவர் எச்சாத்தாற்காணப்படும்”

என்பதற்கிணங்க இவர் தக்காராக விளங்கினார் என்பதற்கு அவரது எச்சங்களான அவர் பிள்ளைகளை சான்றாக உள்ளார்கள். வயது காரணமாக இவர் ஓய்வு பெற்றாலும் இவரது உடலும் உள்ளமும் ஓய்வுபெறாது என்றும் இளமைத்துடிப்புடனேயிருக்கும்.

இவரது ஓய்வு காலம் சிறப்பாக அமைவதுடன் தீர்க்காயுசுடன் குடும்பத்தாருடன் மகிழ்வாக வாழவேண்டுமென இறைவனைப் பிரார்த்தித்து வாழ்த்துகின்றேன்.

திருமதி. சரஸ்வதி ஜெயராசா

அதிபர் - யா/இந்து மகளிர் கல்லூரி (2003)

ஆசிரியைத் திலகம்

கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியின் பழைய மாணவியும் விஞ்ஞான ஆசிரியையுமான திருமதி. சி. குணரட்னம் அவர்களை வாழ்த்துவதில் பெருமையடைகிறேன்.

விஞ்ஞான ஆசிரியையாக 1969ம் ஆண்டு வெளியேறி வெளிமாவட்ட சேவையை பூர்த்தியாக்கி 1977 இனக்கலவரத்துடன் யாழ் வந்து 11 வருடம் யாழ் இந்து மகளிர் கல்லூரியிலும் 1989 தொடக்கம் ஓய்வூதியைக் காலம் வரை கொக்குவில் இந்துவில் ஆசிரியையாகவும், பகுதித்தலைவராகவும், பிரதியதிபராகவும் சிறப்பாக கடமையாற்றினார்.

சிறந்த விஞ்ஞான ஆசிரியராகவும் விஞ்ஞான பாடத்தில் பெற்ற புலமை காரணமாக பல நூல்களையும் வெளியிட்டுள்ளார்.

மிகவும் சுறுசுறுப்பு மிக்கவராகவும் செயல்வீரம் மிக்கவராகவும் தொழிற்பட்டு சாரணியத்தின் பொறுப்பதிகாரி, விளையாட்டுப் பொறுப்பாசிரியராக மிகத்திறம்பட செயற்பட்டார். பல வெற்றிகளைத் தேசிய மட்டத்தில் பெற்றுக் கொடுத்தார்.

சாரணிய ஆணையாளராக 5 வருடத்துக்கு மேல் தொழிற்பட்டு உலக சாரண விழா யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து கொழும்பு சென்று சிறப்பித்தார்.

நல்லாசிரியருக்கான விருதும் பெற்றார்.

இவரது நான்கு பிள்ளைகளுக்கு கற்பித்த பெருமை எனக்குண்டு. அவர்களின் மீத்திறனைக் கண்டு வியந்ததுண்டு. இருவர் பொறியியல்துறைக்கும் ஒருவர் மருத்துவத்துறைக்கு தேரிவானார்.

ஒரு பெண்பிள்ளை கணிதத்துறையில் பல்கலைக்கழகத்துக்கும் தேரிவான போதும் மக்கள் வங்கியில் இணைந்து சாதனை படைத்தார்.

இவருடன் பல ஆண்டுகள் ஒன்றாக கற்பித்து பிள்ளைகளுக்கும் கற்பித்த பெருமை எனக்குண்டு.

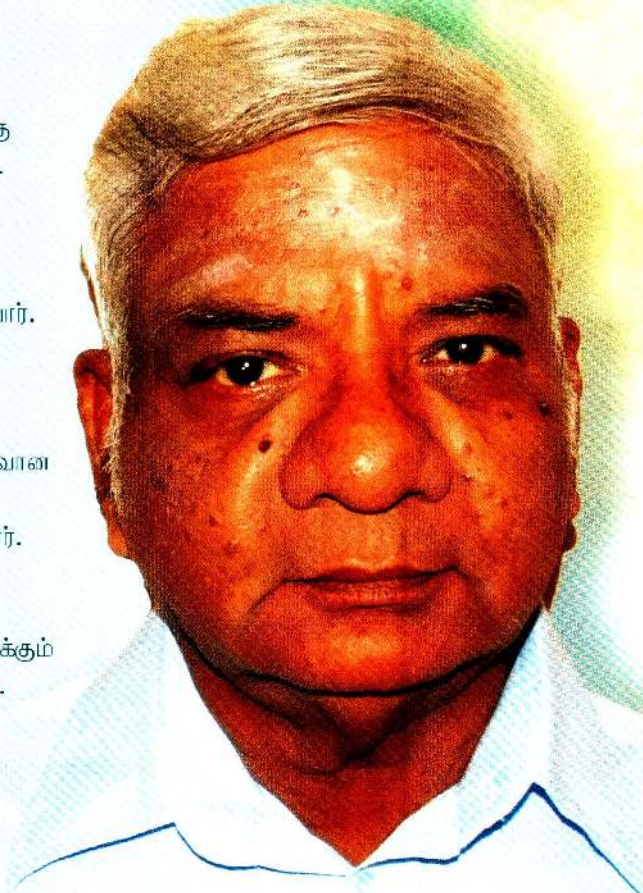
நல்லது செய்தால் நல்லது கிடைக்கும் என்பதற்கிணங்க மீத்திறன் மாணவர்களைப் பெற்றுள்ளார்.

பல குடும்ப பொறுப்புக்கள் இருந்தும் பாடசாலையில் மாலை 6 மணிவரை இருந்து பாடசாலைக்கு நல்லது பல செய்த பெருமைக்குரியவர்.

நலமாக வாழ வாழ்த்துகின்றேன்.

க. ஸ்ரீராமசுந்தரம்

ஓய்வூதியைப் பிரதிபலிப்பவர்
கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரி

கொக்குவில் இந்து அன்னையின் மாட்சிக்கு வலிமை சேர்த்த உத்தமி 2x அதியர் - திருமதி. சிவநேசரத்தினம் குணரட்ணம்

**தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக அஃதிலார்
தோன்றலிற் தோன்றாமை நன்று
(குறள் 236)**

என்ற வள்ளுவன் வாக்குக்கு
பாத்திரமானவரே எமது கல்லூரியின்
பழைய மாணவியும், தலைசிறந்த
ஆசிரியையும், ஆற்றல் மிகு உப
அதிபருமான, மதிப்பார்ந்த திருமதி.
சிவநேசரத்தினம் குணரட்ணம்
என்றால் மிகையிலலை.
“வளரும் பயிரை முளையிலே தெரியும்”
என்பார்கள்.

எமது கல்லூரியின் மாணவியாக
இருந்த காலத்தில் பல்வேறு
தளங்களிலும், தனது ஆளுமையை
தடம் பதித்தவர். கற்றலுக்கு அப்பால்
இணைக் கலைத்திட்ட செயல்
முறைகளில் முன் உதாரணமான
மாணவியாக 1956 – 1964
காலப்பகுதியில் மிளிர்ந்ததாக
அறிகின்றேன். கல்லூரி வெளியீட்டுக்கு
காத்திரமான பங்களிப்பு வழங்கியவர்.
பல்வேறு உயர்தர பாடசாலைகளில்
முன்னுதாரணமான ஆசிரியையாக
பணியாற்றியவர்.

அவரின் சேவையின் தேவை கருதி,
கொக்குவில் இந்து அன்னை ஆசிரிய
பணிக்காக பழைய மாணவி என்ற
பற்றுறுதியோடு அரவணைத்துக்
கொண்டது.

ஆசிரிய சேவையை தெய்வப் பணியாக
ஏற்று அதற்கு எடுத்துக்காட்டாக
விளங்கிய ஆசிரியை எமது
கல்லூரிக்கு செய்த சேவையை,
வார்த்தைகளால் மட்டிட முடியாது.
விஞ்ஞான ஆசிரியையாக தனது
பிறந்த வீட்டுக்குள் புகுந்து கொண்ட
அவர் பழைய மாணவி என்ற

பற்றுறுதியுடன் தனது எண்ணம், சொல்,
செயல் போன்ற திரிகரணங்களால்
கல்லூரிக்கு உன்னத பங்களிப்பு
வழங்கியவர். இதனால் இவரை

**விந்தை மிகு விஞ்ஞானம் விளங்கும் சிறப்பே
விளங்கும் வித்துவம் மிகு கொக்குவிலின் பிறப்பே
களங்காணும் கொக்குவில் அன்னையின்
வலைப்பந்து, கூடைப்பந்து அணியின் திறப்பே
நூலறிவும், நுண்மாண் நுழைபுல நிறைப்பே.**

என அறிந்தோர் போற்றுவார்.
விஞ்ஞானத்தை மாணவர்களின்
நிலையறிந்து விளக்கும்
பாங்கு தனித்துவமானது.
உடற்கல்வித்துறையிலே எமது
கல்லூரி பட்டணத்து கல்லூரிகளுக்கு
பறை சாற்றும் கல்லூரியாக உருப்பெற
உழைத்தவர். கூடைப்பந்து,

வலைப்பந்து போன்றவற்றில்
மாணவிகள் தேசிய மட்ட சாதனையை
பதிவு செய்ய காரணமானவர் என்பதை
பெருமையோடு கூறுவதையிட்டு
உளப்பூரிப்படைகின்றேன்.

“பாண்ட்” வாத்தியக்குழு
சிறப்பாக இயங்க வித்திட்டவர்
அவர். பல்வேறு மன்றங்களுக்கு
பொறுப்பாக இருந்து தனது பணியை
கச்சிதமாக நிறைவேற்றியவர். எமது
கல்லூரியின் பழைய மாணவர் சங்கம்
எடுத்துக்காட்டான சங்கமாக விளங்க
நிர்வாக சபை உறுப்பினராக இருந்து
வழிகாட்டியவர்.

கனிவான பேச்சு, முன்னுதாரணமான
நடை, உடை, பாவனை,
களளமில்லா வெள்ளை உள்ளம்

போன்ற இயல்புகளால் அனைவர்
உள்ளங்களிலும் நீங்காது
நிறைந்திருப்பவர். எமது கல்லூரி
மாட்சிக்கு அளப்பரிய சேவை
செய்தமைக்கு சாட்சியாக அவரின்
பிள்ளைகள் கல்வியிலே சிறந்து
ஓங்கி, ஆளுமையுடைய மனிதர்களாக
காணப்படுவதை பெருமையோடு
சுட்டிக்காட்டுகின்றேன்.

**“எண்ணியது முடிதல் வேண்டும்
நல்லவே எண்ண வேண்டும்
திண்ணிய நெஞ்சம் வேண்டும்
தெளிந்த நல் அறிவு வேண்டும்.....**

என்ற பாரதியின் பாடலுக்கு
இலக்கணமானவர். எதிர்காலத்தில்
சகல சௌபாக்கியங்களையும் பெற்று
நிறைவாக வாழ இறைவனை வேண்டி
நிறைவு செய்கின்றேன்.
“வாழ்க வளமுடன்”

திரு.ஆ.ந.தேவசகாயம் ஜெயக்குமார்
தலைவர்,
பழைய மாணவர் சங்கம்,
கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரி,
கொக்குவில்.
“இலங்கை”

எங்கள் குடும்பம்

திருமதி. சிவநேசரத்தினம் குணரட்ணம் அவர்களின் சுயசரிதை

சிவபூர்வாகிய ஈழநாட்டின் திலகம் எனத் திகழ்வது யாழ்ப்பாண மாவட்டம். அங்கு சைவமும் தமிழும் இரு கண்கள் எனப் போற்றும் மக்கள் வாழும் கிராமம் கொக்குவில். இக்கிராமம் பிரபல கல்விச்சாலைகளையும் தொழில்நுட்பக் கல்லூரியையும் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. அத்துடன் திறந்த பல்கலைக்கழகம், மருத்துவக் கல்லூரியையும் பழமை வாய்ந்த ஆலயங்களான மஞ்சவனப்பதி முருகன் ஆலயம், கிருபாகர சிவசுப்பிரமணிய ஆலயம், பொற்பதி விநாயகர் ஆலயம், சாயிதுர்க்கை அம்மன் ஆலயம், கோணாவளை வைரவர் ஆலயம் ஆகியவற்றைக் கொண்டு விளங்குகின்றது. மேலும் பல கல்விமளங்களையும், தொழில் அதிபர்களையும் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்குகின்றது. இத்தகைய செல்வச் செழிப்புள்ள கிராமத்தில் பிறந்து வசித்து வருபவர் தான் திருமதி. சிவநேசரத்தினம் குணரட்ணம் அவர்கள்.

என் கதை

எனது தந்தையார் செல்லத்துரை சிவபாதசுந்தரம் மேற்கு கொக்குவிலையும் தாயார் முத்துத்தம்பி இரத்தினம்மா கிழக்குக் கொக்குவிலையும் சேர்ந்தவர்கள்.

நான் எனது குடும்பத்தில் இரண்டாவது பிள்ளை. நான் 1943ம் ஆண்டு நவம்பர் முதலாம் திகதி பிறந்தேன்.

என்னுடன் சேர்த்து எங்கள் குடும்பத்தில் 8 பேர், 4 ஆண் பிள்ளைகள் 4 பெண் பிள்ளைகள்.

பேராசிரியர் சிவபாதசுந்தரம்

மகேஸ்வரன் - இவர்

கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியில் கல்வி கற்று, பேராதனைப் பல்கலைக்கழக அனுமதி பெற்று பேராதனை விஞ்ஞானத் துறையில் பட்டதாரியாக வெளி வந்தவர். MSc, PhD (Sheffield). பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் 1966.67ம் ஆண்டு உதவி விரிவுரையாளராக இருந்தவர். 1975ம் ஆண்டு யாழ்பல்கலைக் கழகத்தில் முதலாவது இராசாயனவியல் பேராசிரியராக இருந்தவர்.

பின்னர் விஞ்ஞானி.

பீடாதிபதியாகவும் இருந்தார்.

பேராசிரியர் திருமதி கிராஜேஸ்வரி

மகேஸ்வரன் - திருமதி.

இராஜேஸ்வரி மகேஸ்வரனும் ஓர் இராசாயனவியல் பேராசிரியர்.

யாழ்பல்கலைக் கழகத்தில் சிரேஸ்ட விரிவுரையாளர். இவரது பிறப்பிடம் வடமராட்சி, கரவேட்டி வசிப்பிடம் கொக்குவில்.

திரு. ஆ. சி. குணரட்ணம்

- திரு. ஆ. சி. குணரட்ணம் நயினாதீவைப் பிறப்பிடமாகவும், கொக்குவிலை வசிப்பிடமாகவும் கொண்டவர். இவர் திருமணம் செய்யும் போது விளையாட்டுத் துறை உத்தியோகத்தராக இருந்து

பின்பு மாவட்ட விளையாட்டு அதிகாரியாக, பின்பு விளையாட்டுத் துறை உதவிப் பணிப்பாளராக வடக்கு, கிழக்கு மாகாண சபையில் கடமையாற்றி ஓய்வு பெற்றவர்.

அகில இலங்கை சமாதான நீதவானாகப் பணி புரிந்தவர். யாழ்ப்பாணம், வவுனியா, கிளிநொச்சி, முல்லைத்தீவு, திருகோணமலை ஆகிய மாவட்டங்களில் கடமையாற்றியவர்.

திரு. சீவபாதசுந்தரம்

ஞானேஸ்வரன் - இவர் பேராதனை பல்கலைக்கழக பொறியியலாளர்.

இவர் தனது சகோதரிகளுக்கு மணம் செய்து வைப்பதற்காக இலங்கையை விட்டு ஹைஜிரியா மற்றும் சிம்பாபே சென்று உழைத்து அவர்களுக்கும், தாய், தகப்பன், உற்றார், உறவினருக்கும் உதவிய உத்தமர். இவர் 2006 டிசம்பர்

2 ம் திகதி காலமாகி விட்டார். இறுதியாக நியூசிலாந்தில் வாழ்ந்தவர்.

திருமதி. ருக்மண்தேவி

ஞானேஸ்வரன் - ஞானேஸ்வரன் கொக்குவிலைச் சேர்ந்த கிருஷ்ணபிள்ளை தம்பதிகளின் மகள் ருக்மண்தேவியை 1977ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் திருமணம் புரிந்தார்.

ருக்மணி தேவி அவர்கள் முன்னாள் மாவட்ட நிதிபதி பாலகிட்டினரின் தங்கை, இவர் கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியில் கல்வி பயின்றவர். இவர் ஓர் பட்டதாரி. ஆசிரியராக வவுனியா ரம்பைக்குளம் மகாவித்தியாலயத்தில் கல்வி கற்பித்தவர். தற்போது நியூசிலாந்தில் வசிக்கிறார்.

திரு. சீவபாதசுந்தரம்

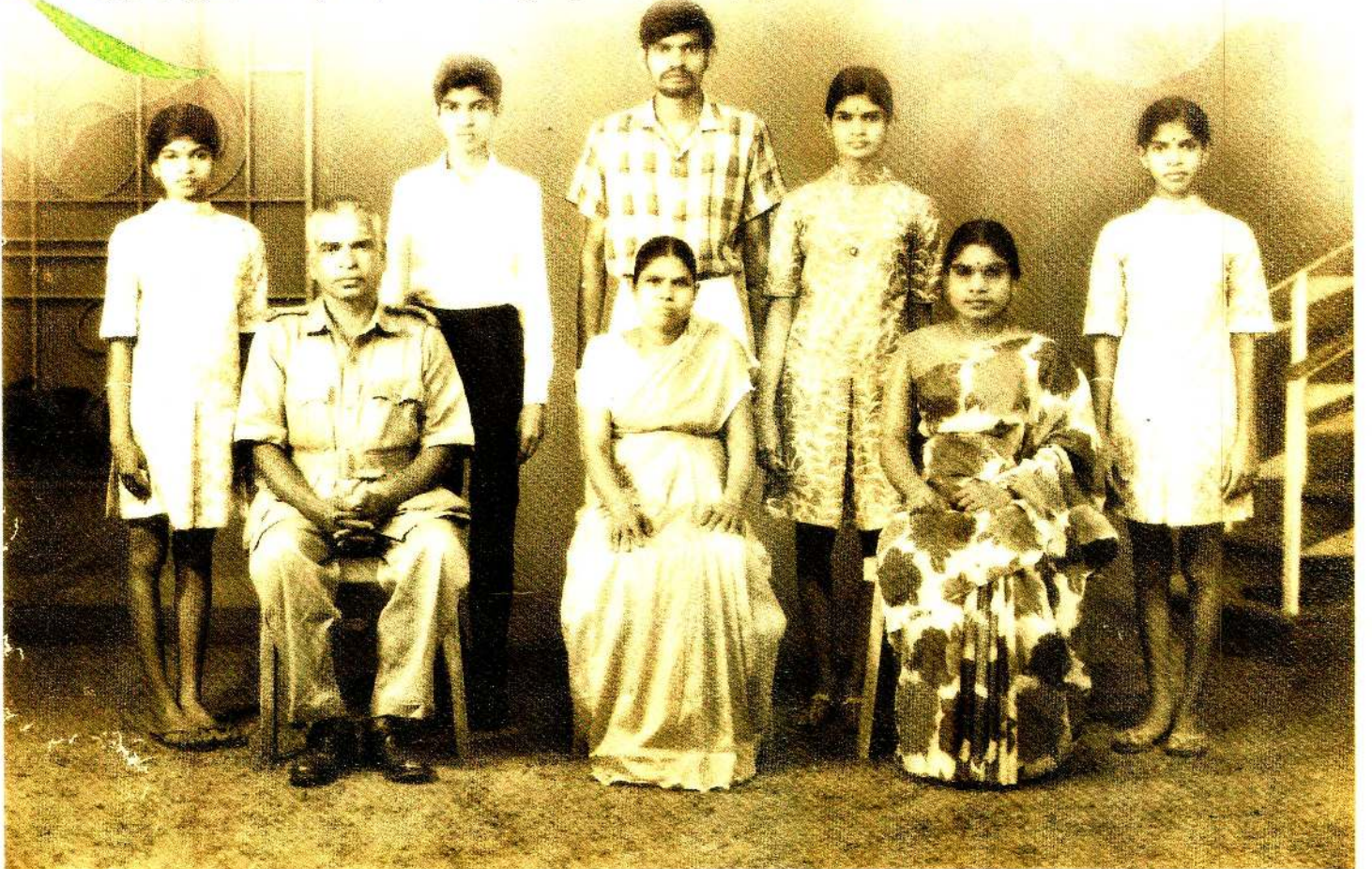
சுதந்திரேஸ்வரன் - இவர் 1948ம் ஆண்டு பெப்ரவரி 4ம் திகதி

இலங்கை சுதந்திரம் பெற்ற நாள் பிறந்தவர். கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியில் கல்வி கற்றவர்.

உயர்தரப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்த பின் மொரட்டுவ கட்டுப்பத்தையில் கல்வி பயின்று தொழில்நுட்ப அதிகாரியாக வவுனியா மாவட்டத்தில் பணி புரிந்தவர். இவர் வவுனியாவை சேர்ந்த இராஞ்சினி என்பவரை 76ம் ஆண்டு திருமணம் செய்தார். 1978ம் ஆண்டு பம்புக் கடியினால் மரணமானார்.

திருமதி. கிரஞ்சன்

சுதந்திரேஸ்வரன் - இவர் ஒரு பொறியியலாளர், வவுனியாவில் கடமையாற்றியவர். அவரும் 1980 ம் ஆண்டு காலமாகி விட்டார்.

திருமதி. சீவநேசராணி பத்மநேசன்

– இவர் யா/ திருக்குடும்ப கன்னியர் மடத்தில் விஞ்ஞான ஆசிரியராக கடமையாற்றியவர். தற்போது ஓய்வு பெற்றுள்ளார்.

இவர் இக்கல்லூரியில் சாரணியத்திற்கு பொறுப்பாசிரியராக கடமையாற்றியவர்.

திரு. கந்தையா பத்மநேசன்

– இவர் இலங்கை வங்கி முகாமையாளராக கடமையாற்றியவர். தற்போது ஓய்வு பெற்றுள்ளார்.

திரு. சீவபாதகந்தரம்

கிராஜேஸ்வரன் – பரந்தன் இரசாயன தொழிற்சாலையில் பொறியியலாளராக பணிபுரிந்தவர்.

அத்துடன் யாழ்ப்பாணம் நல்லூரில் அறிவொளி கல்வி நிலையம் எனும் பெயரில் தனியார் கல்வி நிறுவனம் ஒன்றை நடாத்தியும் வந்தார்.

பின்னர் கொழும்பில் ஹோரனை குளோரின் மீளடைக்கும் தொழிற்சாலையில் பிரதம பொறியியலாளராக பணிபுரிந்தவர். அத்துடன் கொழும்பிலும் கணித வகுப்புகளை கொடுத்து வந்தார். கடந்த 2016 ஆண்டு இவரும் காலமாகிவிட்டார்.

திருமதி. சீவாஜினி கிராஜேஸ்வரன்

– வட்டுக்கோட்டையை சேர்ந்த இவர் மனையியல் டிப்ளமோ முடித்து யாழ்ப்பாணம் ட்ரிம்மர் ஹால் (YWHC) இல் ஆசிரியராக பணிபுரிந்து வந்தார். பின்னர் மணம் முடித்தபின் வேலையை விட்டு யாழ்ப்பாணத்திலும் 1995 பின்னர் கொழும்பிலும் வசித்து வந்தார்.

திருமதி. சீவநேசமலர் ஜெயபாலன்

– பேராதனை பல்கலைக் கழக கணித பட்டதாரி. பின்னர் சாவகச்சேரி, திருகோணமலை, மாத்தளையில் ஆசிரியராக பணிபுரிந்து பின்னர் வேம்படி மகளிர் கல்லூரியில் ஆசிரியராக, பகுதி

தலைவராக கடமையாற்றினார். பின்னர் உப அதிராக பணிபுரிந்து இளைப்பாறிக்கொண்டார்.

திரு. தெட்சணாமூர்த்தி

ஜெயபாலன் – இவர் கலட்டியை சேர்ந்தவர். பட்டதாரி ஆசிரியர். யாழ்ப்பாணம் இந்து கல்லூரியில் கடமையாற்றி இளைப்பாறினார்.

திருமதி சீவநேசஜோதி

சீவானந்தராஜா – இவர் பேராதனை பல்கலைக்கழக பொறியியல் பட்டதாரி.

இலங்கை தேசிய நீர் வழங்கல் வடிகாலமைப்பு சபையில் பொறியியலாளராக கடமையாற்றி பின்னர் புறாணை நாட்டில் குடியேறி வேலைபார்த்து வந்தார்.

பின்னர் ஓய்வெடுத்துக்கொண்டு நியூஸிலாந்து நாட்டில் வசித்து வருகிறார்.

திரு. தில்லையம்பலம்

சீவனந்தராஜா – யாழ்ப்பாணம் சித்திரமேழியை சொந்த

இடமாக கொண்ட இவர் ஒரு பொறியியலாளர்.

இவர் புறாணை நாட்டில் பொறியியல் விரிவுரையாளராக கடமையாற்றி இளைப்பாறிய பின்னர் நியூஸிலாந்து நாட்டில் வசித்து வருகிறார்.

நான் எனது ஆரம்பக் கல்வியை கொக்குவில் இராம கிருஷ்ண வித்தியாசாலையில் கல்வி கற்றுப் பின்பு ம் வகுப்பு தொடக்கம் H.S.C (H.S.C தற்போது A/L) வரை கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியில் கல்வி கற்றேன்.

நான் உயர்தர வகுப்பில் உயிரியல் விஞ்ஞானத்துறையில் கல்வி பயின்றேன்.

அக்காலத்தில் 4 பாடத்திற்கும் செய்முறைப் பரீட்சையிலும் சித்தியடைய வேண்டும்.

பௌதிகவியல், இரசாயனவியல், தாவரவியல், விலங்கியல் ஆகிய 4 பாடங்களுக்கும் செய்முறைப் பரீட்சைக்கு வரும்படி கடிதம் வந்தது.

எமது கல்லூரியில் அம்முறை 3 பேருக்குத்தான் செய்முறைப் பரீட்சை செய்யத் தகுதி கிடைத்து பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திற்குச் செல்ல அனுமதி கிடைத்தது.

அதில் நானும் ஒருவர். செய்முறைப் பரீட்சையில் இரசாயனப் பாடச் செய்முறை நான் சித்தியடையவில்லை. எனக்கு மருத்துவத்துறை கிடைக்கும் என எதிர்பார்த்தும் அனுமதி கிடைக்கவில்லை. பின்பு மறுமுறை A/L எடுக்க முன் பலாலி ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலை புகழகத் தேர்வுப் பரீட்சை நடைபெற்றது. அத்தேர்வில் நான் திறமையாகச்

செய்தமையால் தெரிவு செய்யப்பட்டேன்.

1966ம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாதம் 1ம் திகதி நியமனக் கடிதம் கிடைத்தது. 3 மாதப் பயிற்சி எடுக்க வேண்டும். எனக்கு யா/சாவகச்சேரி இந்துக்கல்லூரி கிடைத்தது.

அதுவே நான் முதன்முதல் வீட்டிலிருந்து வெளியே புறப்பட்ட காலம்.

அக்காலத்தில் புகையிரத சேவை இருந்த காலம். எவ்வே நான் பாடசாலைக்கு கொக்குவில் புகையிரத நிலையத்திலிருந்து சங்கத்தானை புகையிரத நிலையம் வரை பயணித்துப் பாடசாலை சென்று திரும்புவேன்.

சாவகச்சேரி இந்துக்கல்லூரி சங்கத்தானை புகையிரத நிலையத்திற்கு முன்பாகத்தான் அமைந்துள்ளது.

அப்போது பாடசாலைகள் இரண்டு நேரமும் நடந்தது மாலை 3.30 மணிக்கு பாடசாலை முடிந்ததும். திரும்பவும் புகையிரதத்தில் தான் பயணம் செய்து வீடு திரும்புவது வழக்கம். 3 மாதமும் சந்தோஷமாகக் கழிந்தது. பின்பு 01.01.1967 தொடக்கம் 31.12.1968 வரை பலாலி அரசினர் ஆசிரியப் பயிற்சி கலாசாலையில் பயிற்சி பெற்றேன். அப்போது கலாசாலை பலாலி வசாவிளானில் இயங்கியது.

அப்போது (Hostel) விடுதியிலிருந்து படிக்க வேண்டும். 2 கிழமைக்கு ஒரு தடவைதான் வீட்டிற்கு அனுமதி பெற்று வரலாம்.

வசாவிளானில் பஸ் ஏறித் திருநெல்வேலியில் வந்து இறங்க பஸ்கட்டணம் 25 சதம். அக்கலாசாலையில் பயிற்சியை முடித்துக் கொண்டு 01.01.1969 இற்கு மன்னார் மாவட்டத்தில்

அடம்பன் மகா வித்தியாலயத்திற்கு நியமனம் கிடைத்து.

அக்காலத்தில் எனது தாய் மாமனுடன் என்னை மன்னாருக்கு புகையிரமலம் தந்தையார் அனுப்பி வைத்தார்.

மாமன் திரு. இராசரத்தினம் அவர்கள் பதிவாளராக வவுனியா, திருகோணமலை, புத்தளம், மன்னார் போன்ற இடங்களில் சேவை செய்தவர் ஆதலால் அவர் என்னை மன்னாருக்கு அழைத்துச் சென்றார். புகையிரதம் இரவு 12 மணியளவில் சென்றடைந்து மன்னாரிலுள்ள தாழ்வுப்பாடு என்ற இடத்தில் மாமாவிற்குத் தெரிந்த ஒரு வீட்டில் தங்கினோம்.

படுத்தாங்கிய நிலையில் அலறல் சத்தம் கேட்டது. அது கழுதைகளின் சத்தம்.

எனக்குப் பயமாகவும் புதுமையாகவும் இருந்தது.

பின் அதிகாலை எழுந்து மாமனார் என்னைப் பாடசாலைக்கு அழைத்துச் செல்லமுன் சாப்பாட்டுக் கடையொன்றிற்குச் சென்று தேனீர் சாப்பாடு வாங்கியும் கொடுத்தார்.

சாப்பாடு அங்கு தாமரை இலையில் பரிமாறப்பட்டபடியால் நான் விரும்பி உண்ணவில்லை.

அதன்பின் பஸ்நிலையத்தில் பஸ் எடுத்துப் பாடசாலைக்குச் சென்றோம் பாடசாலை வாயிலை அடைந்ததும் வாசலில் மாட்டுச் சாணங்கள் தான் தென்பட்டது. அருவருப்பான நிலையில் உட்சென்றேன். அங்கு மாணவிகள் பச்சை, சிவப்பு நிறப்பாவடைகளின் நின்றனர். வெள்ளைச் சட்டையில் ஒருவருமில்லை.

பின்பு அதிபர் அலுவலகத்திற்குச்

சென்று அதிபரைச் சந்தித்து நியமனக் கடிதத்தைக் காட்டிக் கடமையில் சேர்ந்தேன். அதிபரும் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவர்.

பாடசாலை விடுதியில் உப அதிபர் வசித்து வந்தார். அதிபர் என்னை அவரிடம் அழைத்துச் சென்று மதிய உணவிற்கு ஒழுங்கு செய்தார். அவர் விடுதியில் மரக்கறித் தோட்டம் வைத்திருந்தார். தோட்டத்தில் பிடுங்கிய காய்கறியிலே சமைத்த உணவே எனக்கு மதிய போசனமாகத் தந்தனர்.

வாழையிலையிலே மகிழ்ச்சியாக உண்டேன். பின்னேரம் 3.30 மணியளவில் வரும் வட்டக்கண்டல் சென்று திரும்பும் பஸ்ஸைத் தவறவிட்டால் மாலை 5.00 மணி வரை காத்திருக்க வேண்டிய நிலை.

பின்பு அச்சுமூல் பழகி விட்டது. பாடசாலை மாணவருக்கு வெள்ளைச் சீருடை அணியச் செய்வித்து பின் யாழ்ப்பாணம் “வசந்தாஸ்” இலிருந்து Tie (கழுத்துப்பட்டி) ஓடருக்கு எடுத்து அதனையும் அணிவிக்கச் செய்தேன்.

பின்பு அடம்பன் உதவி அரசாங்க அதிபரிடம் வலைப்பந்தினைப் பெற்றுக் கொடுத்து வலைப்பந்து பழக்கினேன்.

இல்லங்களுக்கிடையே வலைப்பந்துப் போட்டிகள், எறிபந்துப் போட்டிகள், விளையாட்டுப் போட்டிகள் முடித்து வைத்துத்தான் 6 மணியளவில் விடு திரும்புவேன்.

முதலில் மாந்தைச் சந்தியில் ஒரு வீட்டில் நானும் கணிதப் பயிற்சி பெற்ற செல்வி சுகுணாதேவி கந்தவனும் ஒரு அறையிலும் தமிழ் பயிற்சி பெற்ற இருவர் இன்னொரு அறையிலும் தங்கியிருந்து பாடசாலைக்குச் செல்வோம்.

அதிகாலை எழுந்து சமையல் செய்து சாப்பாடு கட்டி வைத்த பின் நால்வரும் பாலாவிக் கரைக்குக் குளிக்கச் செல்வோம். யாழ்ப்பாணத்தில் மறைவாக குளியலறையில் குறித்த எங்களுக்கு வெட்ட வெளியில் குளிப்பதற்கு பயப்பட்டோம். அங்கு அது

சாதாரணமான நடைமுறை பின்பு அதற்கும் இயைபாக்கமடைந்தேன்.

அன்றிரவு எனது தந்தைக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினேன். நான் மன்னாரில் கற்பிக்க மாட்டேன்.

வீடுவரப்போகிறேன். நான் செய்த பாவங்களுக்குத் தண்டனையாக மன்னாரில் கற்பித்தல் தொழிலைச் செய்கின்றேன் என்று கடிதம் வாசித்ததும் தந்தையார் உடனே புறப்பட்டு மன்னாருக்கு வந்து என்னைச் சந்தித்து கவலைப்படாதே மகளே நான் விரைவில் மாற்றம் வாங்கித் தருகிறேன் என்று ஆறுதல் வார்த்தைகள் கூறிவிட்டு யாழ்ப்பாணம் திரும்பி விட்டார்.

பின்பு 5 வருடங்களாகியும் எனக்கு மாற்றம் கிடைக்கவில்லை.

(1969-1973) 5 ஆண்டுகள் வரை அடம்பன் மகா வித்தியாலயத்திலே கற்பித்தல் தொழிலைச் செய்து கொண்டிருக்கையில் 1973ஆம் ஆண்டு எனக்குத் திருமணம் பேசித் திருமணத்தை நடாத்தி முடித்தனர்.

அவர் நயினாதீவைப்

பிறப்பிடமாகவும், யாழ் கொட்டடியை வசிப்பிடமாகவும் கொண்டவர். அப்போது அவர் விளையாட்டு அதிகாரியாக அனுராதபுரத்தில் வேலைபார்த்துக் கொண்டிருந்தவர்.

அப்போது விளையாட்டு அமைச்சிற்குப் பொறுப்பாக இருந்தவர் திரு.கேபி இரத்தாயக்கா.

அவர் இவருக்கு நல்ல சிநேகிதர். இவரிடம் நல்ல மதிப்பும் அன்பும் கொண்டவர். திருமணமானதும் அவரை மன்னாருக்கு அனுப்ப மாட்டேன்.

திருமதி குணரட்ணத்தை அனுராதபுரம் பாடசாலை ஒன்றிற்கு மாற்றம் செய்து தருவதாகக் கூறி 1974ஆம் ஆண்டு தை மாதமே எனக்கு அனுராதபுரம் விவேகானந்தாக் கல்லூரிக்கு

மாற்றம் பெற்றுத்தந்தார்.

அப்போது அக்கல்லூரிக்கு அதிபராக இருந்த திரு. ஜேகநாதன் மாற்றலாகிச் செல்ல முன்பு யா / அருணோதயாக் கல்லூரியில் அதிபராக இருந்த திரு. சிவசுப்பிரமணியம் அதிபராக வந்தார்.

அவர் நான் செய்யும் வேலைகளை கற்பித்தல் செயற்பாடுகளை நன்றாக இரசிப்பார்.

என்னிலே மிகுந்த அன்பும்

பின்பு ஸ்ரீ மாவோ வருகிற நாளுக்கு முதன் நாள் பிள்ளைகளுக்கு வான் அனுப்பி ஏற்றி மைதானத்திற்கு அழைத்து அவர்களுக்கு சோடா, பால் வகைகள் அருந்தக் கொடுத்து பயிற்சி முடிந்ததும் மீண்டும் பாடசாலைக்கு அனுப்பி வைப்பர்.

1975ம் ஆண்டு எனது மூத்த மகன் பிறப்பதற்கு முதன் நாளே அதிபர் தனது காரில் என்னை ஏற்றி ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்து விட்டு அவருக்கும் தொலைபேசியில் சொல்லி அனுப்பி விட்டுச்

சேன்றார். அன்று

வலிக்கிறது என்று கூறினேன். பின்பு 12 மணியளவில் பார்த்தீபன் பிறந்து விட்டார்.

தங்கை மருத்துவராதலால் விசேட அறை எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. அவர் தொலைபேசி மூலம் எனது அம்மாவிற்கு அறிவித்தார்.

அம்மா 12.30 மணியளவில் கோண்டாவில் புகையிர நிலையத்திற்குச் சென்று அனூராதபுரத்திற்கு மாலை 4.30 மணியளவில் ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்தடைந்தார்.

சந்தோஷமடைந்தார்.

அவர் நான் யாழ் நகர் வருவேன் என எதிர்பார்த்து வேண்டிய ஆயத்தங்கள் செய்து வைத்திருந்தவர்.

ஏனெனில் மருத்துவர் ஆவணி மாதம் தான் பிள்ளை பிறக்கும் என்று திகதி குறித்துக் கொடுத்தவர்.

இவர் அதற்கு முன்பே யூலை 24ம் திகதி பிறந்து விட்டார்.

27ம் நாள் துடக்கு கழித்த பின் அவர் யாழ்ப்பாணத்திற்கு அழைத்து வந்து விட்டோம். அவர் அம்மாவுடன் யாழ்ப்பாணத்தில் வளர்ந்தவர்.

பின்பு 1977ம் ஆண்டு அவர் 2 வயதாக இருக்கும் போது இனக்கலவரம் ஆரம்பித்தது.

அவரையும் கூட்டிக் கொண்டு நாங்கள் யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தோம். நாங்கள் வந்த பஸ்ஸிற்கும் கல்லெறி விழுந்து பஸ்ஸின் கண்ணாடிகள் நொருங்கி விழுத் தொடங்கின.

எங்கள் மேல் ஒன்றும் படவில்லை. பயத்துடன் யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தோம். நான் திரும்பி

மரியாதையும் கொண்டவர். எனது நோக்கில் க.பொ.த சாதாரண தர வகுப்பிற்கு உயிரியல், இரசாயனப் பாடங்கள் கற்பிக்கத்தக்கதாக போட்டுத் தந்தவர்.

அத்துடன் விளையாட்டுப் பொறுப்பாசிரியராகவும் நியமித்தவர். அக்காலத்தில் திருமதி. ஸ்ரீ மாவோ பண்டாரநாயக்கா ஜனாதிபதியாக இருந்தவர்.

அவர் அனூராதபுரம் வருகை தரப்போகின்றார் என்றதும் பாடசாலை மாணவர்களுக்கு 'கடேற்' அணிவகுப்பு பழக்க இராணுவத்தினர் வருவார்கள்.

அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து வலைப்பந்தாட்டப் பயிற்சியளிக்க குழுவினர் வந்தனர்.

நான் அவரிடம் சொன்னேன் என்னை அழைத்துச் சென்று பார்வையிட அனுமதிக்கும்படி அவர் அப்படிச் செய்யவில்லை ஆஸ்பத்திரியில் இவருக்குத் தங்கை முறையானவர் மருத்துவராகப் பணிபுரிந்தார்.

இவருக்கு நல்ல சந்தோசம் அவர் உதவி செய்வாரென்று அடுத்த நாள் காலை இவர் செவ்விளநீர் வாங்கித் தந்தார். நான் குடித்து விட்டுப் படுத்துறங்கினேன். 11.30 மணியளவில் வயிற்றினுள் ஏதோ

கொக்குவில் இந்துவில்...

அனுராதபுரம் போகவில்லை.

இங்கேயே தற்காலிக மாற்றம்
கேட்டேன் யா/ வேம்படி மகளிர்
கல்லூரிக்கு மாற்றம் கிடைத்தது.
ஆனால் அவர் மீண்டும்
அனுராதபுரம் வேலைக்குச் சென்று
விட்டார். 1978ம் ஆண்டு மார்ச்
மாதம் 2வது மகன் பிறந்தார்.
நான் நிரந்தர மாற்றத்திற்கு
விண்ணப்பித்திருந்தேன்.

எனக்கு யா/இந்து மகளிர் கல்லூரி
கிடைத்தது. அப்போது அக்கல்லூ
ரிக்கு செல்வி. இராமநாதன்
அதிபராக இருந்தார்.

விஞ்ஞான ஆசிரியராக
அக்கல்லூரியில் சேவையாற்றும்
போது அப்பாடசாலையிலும்
விளையாட்டுத் துறையிலும்
என்னை அவர் ஈடுபடவைத்தார்.

நான் அப்பாடசாலையில் சரஸ்வதி
இல்லத்திற்குப் பொறுப்பாக
இருந்தேன். ஊதுகுழல் (Whistle)
வைத்திருந்து மாணவிகளை
மெய்வல்லுனர் நிகழ்ச்சிக்குப்
பயிற்சி அளித்தேன் அவ்வருடம்
விளையாட்டுப் போட்டியில்
சரஸ்வதி இல்லம் சம்பியன்
இல்லமாக வெற்றியீட்டியது.

என்னை அடுத்த வருடம்
அவ்வில்லத்திலிருந்து எடுத்து
விளையாட்டுக் குழுவில் (Sports
committee) இருக்கும்படி
நியமித்தனர். பின்பு வலைப்
பந்தாட்டப் பயிற்றுனராக
நியமித்தனர்.

அக்கல்லூரியில் ஒரு வகுப்பில்
5 பிரிவுகளாக வகுத்துக் கல்வி
கற்றனர்.

நான் ஒவ்வொரு பிரிவிலும்
7 பேரைத் தெரிவு செய்து
அவர்களுக்கிடையே போட்டி
வைத்து 35 பேரில் 7 பேரைத்
தெரிவு செய்து ஒவ்வொரு
அணியாக எடுத்துப் பழக்கினேன்.

இப்படியே 15,17, 19 வயதுப்
பிரிவினரைத் தனித்தனி அணியாகத்
தெரிவு செய்து சிநேகபூர்வமான
விளையாட்டுக்களில் ஈடுபடச்
செய்வித்தேன்.

அப்போது உடுவில் மகளிர்
கல்லூரியுடன் சிநேகபூர்வமான
விளையாட்டை ஏற்படுத்தி அதில்
எமது பாடசாலை அணியை
வெற்றியீட்ட வைத்தேன்.

அப்போது நல்லூர் பிரதேச
விளையாட்டு அதிகாரியாக செல்வி.
வைத்தியலிங்கம் பணி புரிந்தார்.

அவ்வின் உதவியுடன் எமது
அணியைச் சிறந்த ஒரு
அணியாகவரச் செய்தேன்.

1982ம் ஆண்டு எமது கல்லூரி
அணி யாழ் மாவட்டத்தில் சம்பியன்
அணியாகத்திகழ்ந்தது.

அப்போது எனக்கு மகள்
தர்ஷிகா பிறந்து விட்டார். நான்
பாடசாலையே போகவில்லை.

அதிபர் செல்வி. இராமநாதன்
எமது கல்லூரி 17 வயதின் கீழ்
வலைப்பந்தாட்டப் போட்டியில்
சம்பியன் அணியாகத் தெரிவாகி
உள்ளது குறித்து மகிழ்ச்சியில்
எனக்கு ஒரு கடிதம் எழுதி
அனுப்பி வைத்திருந்தார்.

அக்கல்லூரியில் சாரணியத்
தலைவியாக (சாரணியப்
பொறுப்பாசிரியர்) இருந்தேன்.
அப்போது யாழ் மாவட்டச்
சாரணியர்களுக்கிடையே பல
போட்டிகள் நடாத்தினார்கள். அதில்
(Forle drama) நாட்டிய நாடகமும்
நடாத்தினர்.

அதற்கு தான் பல்கலைக்கழகத்தில்
நாடகங்களுக்குப்
பொறுப்பானவர்களுள் திரு.
மௌனகுரு விரிவுரையாளரின்
உதவியை நாடிப் போட்டியில் யாழ்
மாவட்டத்தில் 1ம் இடத்தைப்
பெறச் செய்தேன்.

அக்காலத்தில் எந்தப் போட்டிகள்
என்றாலும் சரி மாவட்ட மட்டம்
அல்லது வடமாகாண மட்டத்திற்கு
அப்பால் செல்வது கிடையாது.

நாங்கள் தேசிய மட்டம் வரை
சென்று வந்தோம். இதற்கு
அப்போது இருந்த அதிபரும்
ஒத்துழைப்பு வழங்கவில்லை.

நான் தனியே அழைத்துச் சென்று
கல்லூரிக்குத் பெருமை தேடிக்க
கொடுத்தேன்.

அதன் பின் எனக்கு அங்கு கற்பிக்க
விருப்பமில்லை வட்டாரக் கல்வி
அதிகாரியைச் சந்தித்து எனக்கு
கோக்குவில் இந்துக்கல்லூரிக்கு
மாற்றம் தரும்படி கேட்டேன்.
அப்போது ஒரு கணித பாடப் பயிற்சி
பெற்ற ஆசிரியருக்கு இடமாற்றம்
வந்தது. கல்வி அதிகாரி கூறினார்.

நீங்கள் இந்து மகளிர் கல்லூரி
அதிரிடம் என்னை மாற்றலாகிச்
செல்ல அனுமதிப்பதாகவும்
கோக்குவில் இந்துக்கல்லூரி
அதிபர் என்னை அப்பாடசாலைக்கு
ஏற்பதாகவும் இரு கடிதங்களும்
வாங்கி வந்தால் அடுத்த நாளே
இடமாற்றக்கடிதம் தருவதாகவும்

சேல்வி. ப. இராமநாதனிடம்
அவர் ஓய்வுபெற முன் என்னை
கோக்குவில் இந்துக்கல்லூரிக்கு
எடுக்க அனுமதி கேட்டிருந்தவர்.

ஆனால் திருமதி. நாகராஜாவிடம்
அவ்வளவு விருப்பமாக இல்லை.
எனினும் அவவிடமும் ஒருமாதிரி
கதைத்து கடிதத்தைப் பெற்று
விட்டேன்.

1989ம் ஆண்டு மார்ச் 10ம் திகதி
கோக்குவில் இந்துக் கல்லூரிக்கு
மாற்றலாகி வந்து விட்டேன்.

அப்போது திருவாளர் பஞ்சலிங்கம்
என்னைக் கேட்டுக் கொண்டது,

போட்டிகளில் வெற்றியீட்டவும்
செய்தேன்.

இக்கல்லூரியில் 'பான்ட்'
பெண்கள் அணியே முதலில்
வெற்றிநடைபோட்டது.

பழைய மாணவர் சங்கத்தில்
உறுப்பினராக பாடசாலை வந்து
சேர்ந்தது முதல் ஓய்வு பெற்ற
பின்பும் இருந்திருக்கிறேன்.

பழைய மாணவர் சங்க நிர்வாகக்
கூட்டங்களில் இசைக்குழுவிற்கு
Melodica வாங்கித் தரும்படி
கேட்டேன்.

திரு.சோமசுந்தரமும் பணிப்பாளர்
திருவாளர் வெற்றிவேலும்
கூறினார்கள்.

நான் உடனே சைக்கிளில் இரு
அதிபர்களிடமும் சென்று அவர்கள்
கூறியபடி இருகடிதங்களையும்
பெற்றுச் சென்றேன்.

திருவாளர் அ. பஞ்சலிங்கம்
கடிதத்தை உடனே தந்து விட்டார்.
ஏனெனில் அவர் முந்திய அதிபர்.

உங்களை நான் விஞ்ஞான
ஆசிரியராக மட்டும் எடுக்கவில்லை
சகல புறக்கிருத்திய வேலைகளும்
செய்வீர்கள் என்ற நம்பிக்கையுடன்
நான் கல்லூரிக்கு வரவழைத்தேன்.

நான் அவர் நினைத்தது
போல் சாரணியம், பான்ட்
இசைக்குழு, வலைப்பந்தாட்டம்,
கூடைப்பந்தாட்டம் உள்ளக
விளையாட்டுக்களுக்கும்
பொறுப்பாக இருந்து மாணவிகளைப்

அப்போது திருவாளர் அ.
பஞ்சலிங்கம் தலைவராக
இருந்தவர் அவர் அதற்கு
உடன்பட்டு கொழும்பு ப. மா.
ச தொ ர்பு கொண்டு 27 புதிய
Melodica வாங்கித் தந்தார்.

மற்றது ஹன்ட் பேரின்பநாயகம்
நூற்றாண்டு விழாவின் போது
வலைப்பந்தாட்டத்திடல்
அமைத்துத் தருவதாகக்
கேட்ட போது நான்

கூடைப்பந்தாட்டத்தில் அமைத்துத் தரும்படி கேட்க அவரும் அதற்கு உடன்பட்டு பழைய மாணவர் சங்கத் தலைவர் திரு. நடராசாவின் உதவியுடனும் ஏனைய பழைய மாணவர்களின் உதவியுடனும் கூடைப்பந்தாட்டத்தில் அமைத்துத் தந்தார்.

பின்பு மாணவிகள் காலை. 6.30 மணியளவில் கூடைப்பந்தாட்டத்திற்கு பயிற்சி பெற வருவார்கள்.

காலை 7.30 மணிக்கு பயிற்சி முடிந்து விடும். இதற்கு திரு. சாந்திகரன் அவர்கள் பயிற்றுரராக வந்து பயிற்சி அளிப்பார். விடாமுயற்சியின் காரணமாக எமது கல்லூரி அணி மாவட்ட ரீதியில் நடாத்தப்பட்ட போட்டியில் முதலிடம் பெற்றார்கள்.

நான் கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியில் கல்வி கற்பிப்பதற்கும் காலத்தில் மாவட்ட சாரணிய ஆணையாளராக நியமிக்கப்பட்டேன்.

உலக சாரணியர் ஆணையாளர் 10ம் நாள் வதிவிடப் பயிற்சி கொழும்பில் நடைபெற்றது. அதற்கும் நான் சென்று சமூகமளித்துப் பயனடைந்தேன்.

1992ம் ஆண்டு தொட்டு 1997ம் ஆண்டு வரை யாழ் மாவட்டச் சாரணிய ஆணையாளராகக் கடமையாற்றினேன்.

கல்லூரியில் ஒவ்வொரு ஆண்டும் பெப்ரவரி 22ம் திகதி பேடன் பவல் நினைவு நாள் கொண்டாட்டம் ஏனைய பாடசாலைகளையும் அழைத்துச் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டு வந்தது.

ஏனைய பாடசாலைகளும் பேடன் பவல் நினைவு தினத்திற்கு அழைப்பிதழ்கள் அனுப்புவார்கள்.

நான் பாடசாலை முடிவறும் நிலையில் 2.3 சாரணியர்களை அழைத்து எனது துவிச்சக்கர வண்டியில் சென்று வந்தேன். யா/ திருக்குடும்பக் கன்னியர் மடம், யா/ வேம்படி மகளிர் கல்லூரி, யா/ சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரி, யா/ இந்துமகளிர் கல்லூரி ஆகிய பாடசாலைகளுக்கு இவ் வைபவத்திற்காகச் சைக்கிளில் சென்று வந்தேன். தற்போது சைக்கிளில் செல்ல முடியாத நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

1992ம் ஆண்டு தொலைக்கல்வி நிலையத்தில் விஞ்ஞானப் போதானாசிரியராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டேன்.

நிலையம் யா/ வேம்படி மகளிர் கல்லூரியில் இருந்தது சில வருடங்கள் அங்கு சென்றும் கடமையாற்றினேன்.

எனது மாணவர்களின் கற்பித்தல் செயற்பாட்டிற்கு உதவி செய்ய (மேற்பார்வையாளராக) அவர்கள் பாடசாலைகளுக்கும் சைக்கிளில் சென்று வந்தேன்.

புத்தூர் சேமாஸ்கந்தா கல்லூரி, அத்தியார் இந்துக் கல்லூரி, கோப்பாய் கிறிஸ்தவக் கல்லூரி நாவாந்துறை ம.வித்தியாலயம் போன்ற பாடசாலைகளுக்கு சைக்கிளிலும் வேலானை ம. வித்தியாலயம் போன்ற பாடசாலைகளும் பஸ்ஸிலும் சென்று வந்தேன்.

தொலைக்கல்வி முடிந்ததும் மீண்டும் கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரியிலே கற்பிக்கத் தொடங்கினேன்.

2003ம் ஆண்டு எனது மூத்த மகனுக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தேன்.

2003ம் ஆண்டு கல்லூரியிலிருந்து ஓய்வு பெற்றேன்.

2004ம் ஆண்டு கொழும்பு சென்றேன்.

2004ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதமளவில் பார்த்தீபன் என்னைக் குழவினருடன் இந்தியா செல்லும்படி அனுப்பி வைத்தார்.

நான் அங்கு சென்று 45 கோவில்களுக்குச் சென்று வழிபட்டு வந்தேன்.

பின்பு 2005ம் ஆண்டு ஆவணி மாதம் சுவிஸ்சர்லாந்து செல்ல வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

அங்கே எனது தாய் மாமன் பிள்ளைகள் 5 பேர் ஒவ்வொரு இடத்திலும் இருந்தனர்.

அவ்விடங்களாவன குறிச், பேர்ண் சிற்றி, ஜெனிவா, பாசல் ஆகும்.

முதலில் குறிச் இல் ஒரு கிழமை தங்கி அங்கே பார்க்க வேண்டியதைப் பார்த்தபின் அவர்களே சகோதரரான மணிவண்ணன் வீட்டில் காரில் கொண்டு போய் விட்டார்.

அவர் அங்குள்ள இடங்களைத் பார்க்க கூட்டிச் சென்று பின்பு காரில் கொண்டு ஜெனிவாவிற்கு அண்மையிலுள்ள சகோதரி வீடான ஜெயா வீட்டில் விட்டார்.

அவர்கள் என்னை ஜெனிவா நகர் மற்றும் அண்மையிலுள்ள இடங்களைக் காட்டிவிட்டு வாசலிலுள்ள சகோதரியான ரூபி வீட்டில் விட்டார்கள்.

அவர்கள் தங்கிவிடத்தில் பார்க்கக் கூடிய இடங்களுக்குக் கூட்டிச் சென்றனர்.

அப்போ அவர்கள் வீட்டிற்கு அண்மையிலுள்ள முருகன் கோவில் தேரத்திருவிழாவிற்கு அழைத்துச் சென்றனர். நானும் தேர் இழுத்தேன்

யாழ் நகரில் மாங்காய்கள் காய்த்து நிற்பது போல் அங்கு அப்பிள் மரத்தில் காய்களைக் கண்டேன். பின்பு சுவிஸ் பயணம் முடித்து இலங்கை திரும்பி யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தேன்.

சுவிஸ்லாந்து போக முன் சிங்கப்பூர் சென்று அங்கு 2 நாட்கள் தங்கி அங்கே பார்க்க வேண்டிய இடங்களைப் பார்த்தேன்.

நான் யாழ்ப்பாணம் வந்து சில நாட்களின் பின் எனது கணவர் டிசெம்பர் 16ம் திகதி 2005ம் ஆண்டு காலமாகி விட்டார்.

அவர் டிசெம்பர் மாதம் (11ம் திகதி) நடைபெற்ற எனது மூன்றாவது மகன் கு. சுசந்தீபன் திருமணத்திற்கு நெத்தம் பண்ணிக் கொடுத்தவர்.

மருமகளுக்கு கழுத்தில் தாலி

ஏறி 5 நாளில் நான் தாலி கழற்ற வேண்டிய துர்ப்பாக்கிய நிலைக்கு ஆளாகினேன்.

2006ம் ஆண்டு பார்த்தீபனுக்கு கேதாரன் எனப் பெயர் கொண்டு அழைக்க மகன் பிறந்தார்.

அப்பேர்ப்பிள்ளையைப் பார்க்க திரு. ஆ. சி. குணரட்ணம் கொடுத்து வைக்கவில்லை.

இப்படியாக வாழ்க்கை போய்க்கொண்டிருக்கையில் எனது இரண்டாவது மகன் மொறட்டுவை பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளராக பணியாற்றியதை விட்டுவிட்டு வன்னி தொழில்நுட்ப கல்லூரியில் விரிவுரையாளராக சேர்ந்துகொண்டார்.

அதன் பின்னர் அவர் வன்னி கொடியடித்தத்தில் அகப்பட்டு உள்ளேயே மாட்டிக்கொண்டார்.

அது ஒவ்வொரு நாளும் எனக்கு கவலையை அளித்தது.

இது இவ்வாறு இருக்க 2007 ம் ஆண்டு எனது மூத்த மகனை நாலாம் மாடியில் சிறைப்படுத்தினார்கள்.

அதோடு மாதக்கணக்கில் அலைந்து திரிந்தேன்.

கொழும்பில் உள்ள முருகன் கோவிலில் சென்று அங்க பிரதக்ஷணம் செய்தேன்.

கடைசியில் 2008 ஆண்டு அவர் வெளியில் வந்துவிட்டார்.

அவரை வெளியிலே அனுப்பிவிட்டு சற்று நிம்மதியாக இருக்க இன்னொரு அதிர்ச்சி. 2008ம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் எனது 3வது மகன் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.

ஓர் அதிர்ச்சியிலிருந்து விடுபடமுன் மற்ற அதிர்ச்சியும் ஆறாத கவலையுமடைந்தேன்.

மூன்று ஆண் பிள்ளைகளை பெற்றும் ஒருவர் கூட துணை இல்லாதவிடத்து சதன் தான் எங்கள் பலமாக என்னுடன் இருந்து வந்தான்.

இப்பொழுது அவனும் போய்விட்டான்.

2009 ஆண்டு வன்னியிலே சண்டை பெரிதாகி 2 வது மகனின் தொடர்பு துண்டிக்கப்பட்டது.

அவர் இருக்கிறாரா அல்லது இல்லையா என்று கூட தெரியாமல்போனது. நான் பொற்பதி பிள்ளையார் கோவிலில் அங்க பிரதக்ஷணம் செய்தேன்.

இறுதியில் தெய்வாதீனமாக அவர் உயிர்தப்பி வவுனியா வந்து சேர்ந்தார்.

2009ம் ஆண்டு எனது இடது கால் பெருவிரலில் பணம் சிராய் குற்றியதன் காரணமாக நான் சலரோக நோயாளி என்பதை மறந்து கவனிக்காமல் விட்டதன் காரணமாக 2009ம் ஆண்டு யூன் 3ம் திகதி எனது பெருவிரலை அகற்றவேண்டிய நிலைக்கு ஆளானேன்.

பின்னர் 2010ஆம் ஆண்டு கல்லூரியின் நூற்றாண்டு விழா நடைபெற்றது.

அதற்கு விளையாட்டுத்துறை நிகழ்வுகள், சாரணியம் பற்றிய தகவல்கள், பான்ட் நிகழ்ச்சி பற்றிய தகவல்கள் அன்று தொட்டு 2010ம் ஆண்டு வரை விடயங்களை தேடி ஆராய்ந்து எடுத்துக் கொடுத்தேன்.

2010ம் ஆண்டு நூற்றாண்டு விழாவின்போது ஒரு பரிசும் கிடைத்தது.

பகலும் இரவும் நிகழ்ச்சிகள் நடந்தன.

நான் இருநேரமும் சென்று வந்தேன். 2011ம் ஆண்டு வரை மகளுக்கு திருமணத்திற்கு வரன் தேடி அலைந்தேன்.

பின்பு அவ்வருட முடிவிற்குள் அவவிருப்பின் பேரில் ஒரு வரணைத் தேடி 2012ம் ஆண்டு

ஆகஸ்ட் மாதம் 23ம் திகதி பதிவுத்திருமணத்தை வீட்டிலே நடாத்தி முடித்தேன்.

பின்பு எனது 2வது மகன் கு. பிரதீபனுக்கு திருமணம் செய்ய குறிப்புக்கள் பார்ப்பதும் சாஸ்திரகாரரிடம் கொண்டு செல்வதும் திருமணசேவை நிலையத்திற்கு செல்வதுமாக இருந்தேன்.

இதற்கு உதவியாக எனது சகோதரி திருமதி. ஜெயபாலனும் உதவி புரிந்தார்.

2014 ஆண்டு பார்த்தீபனின் அழைப்பில் நான் இந்திய சென்று பிரதீபனை ஒன்பது வருடங்களுக்கு பின்னர் பார்க்க சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது.

அத்துடன் பார்த்தீபனும் குடுப்பமாய் வந்திருந்தார்.

அவரையும் ஆறு வருடங்களின் பின்னர் சந்தித்தேன்.

தர்ஷிகாவின் விவாகம் ஜனவரி 29 ம் திகதி 2016 ஆம் ஆண்டு இந்தியாவிலே நடைபெற்றது.

அதன் பின்னர் அவரும் பெப்ரவரி 9 திகதி லண்டனுக்கு போய்விட்டார்.

இவர் லண்டன் போவதில் எனக்கு உடல்பாடில்லை. நான் வியர்வை சிந்தி இவர்களுக்காக கட்டிய வீட்டில் வாழாமல், எமது சொந்த நாட்டில் இல்லாமல் அந்நியதேசம் சென்று வாழப்போகிறார் என்பதை மனம் ஏற்கவில்லை.

மூத்த மகன் பார்த்தீபன் விடாப்பிடியாக இவனை லண்டனுக்கு போவதற்கு காரணமாகவும் பின்புலமாகவும் செயற்பட்டார்.

எனது ஆசை எப்பதை விட
தர்வியின் பிற்கால வழக்கை
எப்பது நான் முக்கியம் என
விடாப்படியாக செயற்பட்டார்.

அவர் நினைத்தது போல் அதுவும்
ஆகிவிட்டது.

2018 பெப்ரவரி மாதம் இரண்டாவது
மகன் பிரதீபனின் அழைப்பில்
உடல்நிலை ஏலாதவிடத்தும்
நோர்வே மற்றும் சுவீட்சர்லாந்து
சென்று ராஜா மற்றும் சின்ன
மாமாவின் பிள்ளைகளையும்
மீண்டும் ஒருமுறை பார்த்தேன்.

மாமி இறந்ததன் பின்னர்
அவர்களை பார்க்க சந்தர்ப்பம்
கிடைத்தது எனக்கு மகிழ்ச்சி.

மகன் தர்விகாவுக்கும் ஒரு மகன்
பிறந்துள்ளான்.

தற்போழுது எனக்கு ஐந்து
பேரன்மார்கள் கேதாரன், அபிராம்,
சிவகன், வாதாபன் மற்றும் கேசிகன்.

நான் எனது 75 வது
பிறந்தநாளை எனது மூத்த மகன்
பார்த்தீபனுடன் ஆஸ்திரேலியாவில்
கொண்டாடுவதற்காக
ஆஸ்திரேலியா விசாவிற்கு
விண்ணப்பித்திருந்தேன்.

விசா வந்துள்ளதால் இம்மாதம்
ஆஸ்திரேலியா செல்லவிருக்கிறேன்.

பல வருடங்களுக்கு முன்
பார்த்தீபன் கூறியிருந்தார்
இறந்தபின் புத்தகம் அடிப்பதை
விட இருக்கும் போதே எனக்கு
புத்தகம் அடிக்க வேண்டுமென்று.

அந்த புத்தகத்தினையம் எனது
75 வது பவள விழாவில்
வெளியிடுவதாகக் கூறினார்.

அத்துடன் “அம்மா” பாடல்
ஒன்றையும் வெளியிடவுள்ளார்.

எனது கால் மற்றும்
உடல்நிலை
காரணமாக

வேறு இடங்களுக்கு நான் செல்ல
இயலவில்லை.

கால் சரிவந்தால் நடக்க முடிந்தால்
மகளிடம் லண்டன் செல்ல
வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறேன்.

மகளும் பிரதீபனும் பிறந்தநாளுக்கு
வருகிறார்கள். இந்த விழாவினை
ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து
இருக்கின்றேன்.

அத்துடன் பிள்ளைகள் இல்லாத
குறையை எனது மருமகள் ஜசீலா
மற்றும் பேரன் வாதாபன் நிவர்த்தி
செய்கின்றனர்.

தற்போது நான் அவர்களுடனே
கொழும்பில் வாழ்ந்து வருகிறேன்.

நாட்டு நிலைமை என்னை இந்த
நிலைமைக்கு கொண்டுவந்தாலும்
நான் இன்னும் தளராமல்
வாழ்க்கையில் முன்னேறிக்கொண்டு
செல்கிறேன்.

பேதைகள் அஞ்சும் பிள்ளைச், செல்வம்

புள்ளிமகர் ச.வே.பஞ்சவர்ணம்

“பெறுமவற்றுள் யாமறிவ தில்லை
அறிவறிந்த மக்கட்பே ருல்ல பிற”

என்பது வள்ளுவர் வாய்மொழி
அதாவது ஒருவன் பெறக்கூடிய
செல்வங்கள் சொத்துக்களுள்
மெய்யறிவு கொண்ட புதல்வரைப்
போன்றே சிறந்த செல்வம்
எதுவும் இல்லை என்பதாகும்.

மெய்யறிவு மெய்ஞ்ஞானம்
என்பது எது என்பதையும்
வள்ளுவர் பிரித்தெடுத்துக்
காட்டுகிறார்.

“கற்றதனால் ஆயபயன் என்கொல்
வாலறிவன் நற்றாள் தொழாஅர்
எனின்”

என்ற குறள் மூலம் அதாவது
கடவுளை நம்பும், வழிபடும்
புதல்வர்களே ஒருவனுக்குச்
செல்வங்களுள் எல்லாம் மேலான
செல்வம் என்ற கருத்து இங்கே
வலியுறுத்தப்படுகின்றது.
இவ்வாறு பெற்றார் தங்கள்
பிள்ளைகளுக்கு அக்கறையோடு
ஊட்டிவரும் கல்வி கடவுள்
நம்பிக்கையையும், கடவுள்
மீதான மெய்யன்பையும்
ஏற்படுத்துவதாக அமையும்
பொழுது மட்டுமே அக்கல்வி

அர்த்தமுள்ளதாகவும், அப்பிள்ளை
அறிவறிந்த பிள்ளையாகி
அருஞ்செல்வமாகவும்
முடியும் என்பது இதனால்
உணரப்படுகிறது.

இதற்காகத் தம்பிள்ளைகளுக்கு
தம்மை மட்டுமே எவ்விடயத்திலும்
நம்பிப்பின்பற்றி வளரும்
தம்பிள்ளைகளுக்கு
முன்மாதிரியாக அவர்களை
வழிநடத்துபவராகக்
கடவுளை நம்புபவர்களாகவும்,
வழிபடுபவராகவும் பெற்றார்
தம்பிள்ளைகள் காண நடக்க
வேண்டும்.

நம்பெற்றோர்களில்
பெரும்பாலானோர் பிள்ளை
பொருளீட்டும் கல்வியைக்
கொடுப்பதில் மட்டுமே
அக்கறையாக உள்ளனர்.

இன்னும் பலர் பிள்ளைகளுக்குச்
சொத்துக் குவித்து வைத்து
வழங்குவதிலேயே அக்கறையாக
உள்ளனர்.

அத்தோடு இவ்விருவகையினரும்
அதிகம் பிள்ளை பெறாமல்
தவிர்ப்பதன் மூலம் இந்த இரு
இலக்கையும் எளிதில் அடைய

முற்படுகின்றனர்.

அருகி நிற்கும் தொழில்,
வருவாய் வாய்ப்புக்கள்,
பெருகிவரும் அன்றாடத்
தேவைகள், பணச்செலவுகளைக்
சமாளிக்கவேண்டிய ஒன்றிரண்டு
பிள்ளைகள் பெற்றால் போதும்
என்ற முடிவை எடுத்து
நம்மினத்தவர் அனேகரும்
கடவுளுக்குப் படைக்கத்
தெரியாது என்பது போல்
இன்றைய பின்விளைவுகளைத்
தரும் அறுவைச்
சிகிச்சைகளையும் குறுக்கு வழிக்
கருத்தடை உபாயங்களையும்
பின்பற்றி வருகின்றார்கள்.

“எல்லாம் அவன் செயல்”
படைத்தவன் படியளப்பான்!
கொடிக்குக் காய்பாரமா?
கல்லினுள் தேரைக்கும்,
கருப்பை உயிர்க்கும் ஊட்டிக்
காப்பவன் ஒருவன் உள்ளான்
என்ற நம்பிக்கையில் இயற்கை
நெறியில் வாழ்ந்து பெற்றுப்
பெருகி நேர்வழியில் சிந்தித்து
நேர்மையாக உழைத்து
மனக்கிலேசமின்றிப் பல்லாயிரம்

தலைமுறைகளாக வாழ்ந்து வந்தது தமிழினம்.

வடமொழியில் புத்திரர் என்ற பிள்ளைகளைக் குறிக்கும் பெயருக்கு அர்த்தம் “புத்” என்ற நரகத்தில் வீழாமல் தம் பெற்றவர்களைக் காப்பவர்கள் என்பதாகும்.

ஒரு தாயும் தந்தையும் தமது ஒவ்வொரு பிள்ளை மீதும் தம் உயிரையே வைத்திருக்கின்றார்கள்.

அதனால் கரிசினையோடு அப்பிள்ளைகளை வளர்க்கப்பாடுபடுவதோடு அப்பிள்ளைகளையும் காத்து நல்லபடி வாழவைக்கும்படியும் எந்த நேரமும் கடவுளை மனத்தால் வேண்டி நிற்பதோடு அந்த வேண்டுதல் பயனுள்ளதாவதற்காக மிக அவதானமாக மனம் மொழி, செயல்களில் தூய்மை பேணியும் ஒழுகுவதன் மூலம் தம்பிள்ளைகளுக்கும் இறைநெறி ஒழுக்க நெறி வழிகாட்டிகளாகவும் விளங்குகின்றார்கள்.

இந்த அடிப்படையில் ஒருவர் எத்தனை அதிகம் பிள்ளைகளைப்

பெறுகின்றார்களோ அத்தனை அதிக நேரம் கடவுளை வழிபட்டுக் கடவுள் சம்பந்தத்தில் திளைக்கும் புண்ணியவான்களாகி விடுகின்றார்கள்.

தங்கள் பிள்ளைகள் தங்கள் தோள்களில்தான் வாழ்கின்றார்கள் என்ற அகந்தைக்கும் பதில் அவர்கள் ஆண்டவன் நிழலில்தான் உள்ளார்கள் என நம்பியதால் பிள்ளைகள் காக்கப்பட்டார்கள் சகலவிதங்களிலும் வளர்ந்தார்கள். இந்த உறுதியான நிம்மதி தரும் நம்பிக்கையில் அவர்கள் உயிர் வாழ்ந்தார்கள்.

மூத்த ஆண்பிள்ளையினதும் மூத்த பெண் பிள்ளையினதும் உடைகளை அவர்கள் வளர வளர வெருத்து மடித்துக் களஞ்சியப்படுத்தி, அடுத்துப் பிறக்கும் பிள்ளைகளுக்கு அணிந்து சமாளித்தார்கள்.

அது போலவே அவர்களுக்குப் பற்றாமல் வந்த அணி ஆபரணங்களையும் கழற்றிப் பேணி வைத்துப் பின்னால் பிறக்கும் பிள்ளைகளை அலங்கரித்தனர்.

இவ்வாறே எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் பண்டிகை நாட்களில் மட்டும் புதிய ஆடைகள் வாங்கிச் சிக்கன வாழ்வகைக் கடைப்பிடித்தனர். இதுபோல மூத்த பிள்ளையின் வகுப்புப்பாடப் பத்தகங்களைப் பாதுகாத்து வைத்து ஆண்டு தோறும் அடுத்த பிள்ளைகளுக்கு வழங்கி செலவைக் கட்டுப்படுத்தினர்.

முதற்பிறந்த பிள்ளையை மட்டுமே பெற்றோர் பாடசாலைக்குச் சிலநாட்கள் தினங்கூட்டிச் சென்றனர்.

அடுத்து வந்த பிள்ளைகளை அந்த மூத்தவர்களே பாடசாலைக்குக் கூட்டிப் போய் வந்தனர். கோவில் குளம் செல்வதென்றாலும் இப்படித்தான் நடந்தது.

முதற்பிள்ளையைத் தொட்டிலிற் போட்டுத்தாய் ஆட்டித் தூங்க வைக்க அடுத்த பிள்ளைகளை அக்காளோ அண்ணனோ ஆட்டித் தூங்க வைத்தனர்.

வீட்டுப்பாடம் படிப்பித்தலும் மூத்த பிள்ளைகளுக்கு அண்ணனோ அக்காளோ கற்பித்தனர்.

பாடசாலைவிட்டு வந்ததும் மாலைவரை ஆண் பிள்ளைகள் அப்பாவுக்குத் தொழிலில் உதவி, இரவு எல்லாப் பிள்ளைகளும் தமது பாடங்களை மீட்டல் செய்தனர் வீட்டுப்பாட விடை எழுதுதல் நடத்தினர் பாட்டன்பாட்டி ஏதாவது பண்ணை வேலை முதலிய கைத்தொழில்களில் ஈடுபடுவர் கோழி, ஆடு வளத்துப் பக்கவருவாய் தேடுவர்.

வீட்டில் ஆறேழுபிள்ளைகள், பெற்றார், பாட்டனோ பாட்டியோ என்று ஒரே கலகலப்பும் அன்புச் சண்டை விமர்சனமும் என்று ஓர் உயிர்ப்புள்ள சமூக வாழ்வுப் பயிற்சி அங்கே மறைமுகமாக நடந்து கொண்டிருக்கும்.

இன்று தாயகத்தில் பல குடும்பங்கள் இந்தச் சிறப்புடன் கலகலக்கின்றன.

புலம்பெயர் நாடுகளில் கூட இவ்வாறு ஐந்தாறு பிள்ளைகள், பாட்டன் பாட்டி கொண்ட குடும்பங்கள் பலவற்றைக் காணமுடிகிறது.

இங்கெல்லாம் கோழி, ஆடுமாடு வளர்க்கும் பக்க வருவாய் வசதி இல்லையானாலும் கணவன்

முழுநேரவேலை செய்யும்
மனைவி பகுதி நேர வேலை
தொழிற்சாலைகளில் செய்வதன்
மூலம் நிதி நிலையைச் சீர்செய்ய
முடிகிறது.

தாயத்திலும் சரி புலம்பெயர்
நாடுகளிலும் சரி இப்படியான
தாராளமாக உள்ளபிள்ளைகள்
தங்கள் உடல் நலம்
உடல்வலு மன உற்சாகத்தை
வளர்த்துக் கொள்ள வீட்டில்
தங்களுக்குள்ளேயே ஹரம்போட்,
மேசை மென்பந்து வீட்டுவளவில்
வலைப்பந்து கூடைப்பந்து
முதலியவற்றை செலவின்றி
விளையாடமுடிகிறது.

ஊரிலோ அந்நிய நாடுகளிலோ
ஒன்றிரண்டு பிள்ளை குடும்பத்துப்
பிள்ளைகள் இவற்றுக்காக
வாகனச் செலவோடு சம்பளம்
வேறுகூட்டி பெற்றாரையும்
அலைத்துக் சச்சரவுகளைத்
தேடிக்கொள்ளவும் நேர்கிறது.

தாராளக் குடும்பங்களில்
முதற்பிள்ளையின் தனியார்
பாடசாலை ஆசிரியர் சம்பளச்
செலவுடன் ஏனைய பிள்ளைகள்
தம்மூத்த சகோதரியிடம்
வீட்டுப்பாடத்தைச்
சுதந்திரமாகக் கேட்டறிந்து ஐயம்
திரிபுறச் செலவின்றிக் கற்கவும்
முடிகிறது.

இப்படிப் பார்க்கும் போது
சாப்பாடு, உடை, புத்தகங்கள்
கல்வி முதலிய சகல
விடயங்களிலும் ஓரிருபிள்ளைக்
குடும்பங்கள் செய்யும் செலவு,
எடுக்கும் சிரமங்களோடு
தாராளக் குடும்பங்களிலும்
ஆறேழு பிள்ளைகளை
வளர்த்தெடுத்துவிட முடிகிற
இரகசியம் இன்றைய
பல குடும்பங்களால்
உணரப்படாதிருப்பது
கவலைக்குரிய நிலைமையாகும்.

மேலும் ஒன்றிரண்டு பிள்ளை
கொண்ட குடும்பத்துப்
பெற்றார்கள் அந்த அருமைப்
பிள்ளைகளைப் பயந்து
பயந்து அளவுக்கு மிஞ்சிய
அக்கறையோடு பொத்திப்
பொத்தி வளர்ப்பதால் அந்தப்
பிள்ளைகளின் சுதந்திரமான
ஆளுமை வளர்ச்சி
முடக்கப்பட்டுத் தமது எந்தச்
சொந்தப் பிரச்சினைக்கும்
சுயமாகச் சிந்தித்துத்
தன்னம்பிக்கையோடு,
தந்துணியோடு தீர்மானம்
எடுக்கும் திறன் அற்றவர்களாகி
எந்தச் சின்னப் பிரச்சினையைத்
தீர்ப்பதற்கும் அப்பா,
அம்மாவிடமே அறிவுரை கேட்கும்
அளவுக்குப் பலவீனமுற்று
விடுகிறார்கள்.

அப்பா அம்மா இல்லாத
பிற்காலத்தில் தாமே முடிவெடுக்க
வேண்டிய தனித்தனி நிலையில்
அதற்கான பயிற்சி, வலிமை
அற்றவர்களாக இடையூறுகளைத்
தழுவிக்கொள்ள நேர்கிறது.

பொதுவாக எல்லாக்
குடும்பங்களிலும் மூத்த
பிள்ளைக்கு இந்தக்கதி
ஏற்படுவது வழக்கம், தமது
பிள்ளைக்கலி தீர்த்ததாகிய
முதற்பிள்ளை மீது அதீத
பாசமும் அக்கறையும்
கொண்ட பெற்றார்கள் அந்தப்
பிள்ளையைப் பொத்திப்
பொத்தியே வளர்ப்பதால் அந்தப்
பிள்ளை உலகம் தெரியாத
பேதைப் பிள்ளையாக வளர்ந்து
போட்டி மிக்க உலகில்
தன்னை நிலைநிறுத்திக்
கொள்ளும் பயிற்சி துணிச்சல்
இன்மையால் வாழ்க்கையில்
சமூகத்தால் ஓரங்கட்டப்பட்டு
அழியநேர்கிறது.

இதனாலே “மூத்தது மோசாலை”
என்ற அனுபவ மொழியாகிய
பழமொழியும் உருவாயிற்று

இந்த உதிரிப் பிள்ளைகளுக்கு
அவர்களின் மீது இயல்பாக
சராசரியாகப் பித்தாகவே
விளங்கும் பெற்றார் - குறிப்பாக
தாய்மார் தம்பிள்ளைகள் மீது
பிறர் மூச்சுக்காற்றுப் படுவது
கூட அபாயமானது என்ற
அச்சத்தாலும் அவர்களின்
கல்வியுக்கம் பாதிக்கப்பட்டு
விடலாம் என்ற அச்சத்தினாலும்
காட்டுப்பட்டித்தனமும், பழமை
வாதமும் கொண்ட பாட்டன்,
பாட்டிமாருடன் கூட ஒட்டிப் பழக
அனுமதிப்பதில்லை.

அதனால் அந்தப் பாட்டன்
பாட்டியரால் வழமையாக
ஊட்டப்படுகின்ற எங்கள்
சமூகப் பழக்கவழக்கங்கள்
பாரம்பரியங்கள், நம்பிக்கைகள்,
கடவுள் பக்தி, பெரியோரைக்
கணம்பண்ணும் மனப்பாங்கு
என்பவற்றை அப்பிள்ளைகள்
பழகிக் கொள்ளாமல் தாம்
பிறந்து வளரும் புலத்து நாட்டுப்
பழக்க வழக்கங்களிலும்
ஊறியும், தம் தாய்மொழியாம்
தமிழை மதிக்காமலும்
அதனைப் பேசுவதை
அவமானமாகக் கருதி ஒதுக்கியும்
அந்நியப்பிள்ளைகளாக
வளர்வதை நான் புலத்து
நாடுகளில் பலவீடுகளில்
நிதர்சனமாகக் கண்டுமுள்ளேன்.

இத்தன்மை அதிகமாக
ஆங்கில மொழி மூலம் கல்வி
பெறும் இங்கிலாந்து, கனடா,
நியூசிலாந்து, அவுஸ்திரேலியா
முதலிய நாடுகளில் வளரும்
தமிழ்ச் சிறுவர்களிடமே மிக
அதிகமாகக் காணப்படுகிறது.

காரணம், அந்தப் பிள்ளைகளின்
பெற்றாரும் அனேகர் தாயகத்தில்
ஆங்கிலத்தைக் கற்றே
அங்கங்கு வந்திருப்பதால்
அவர்களும் எவ்வித தடையுமின்றி
அந்தப் பிள்ளைகளுடன்
ஆங்கிலத்திலேயே வீட்டிலும்

உரையாடுவதுதான்.

மேலும் இரண்டு பிள்ளை
மட்டும் குடும்பத்துப் பிள்ளைகள்
தாம் சிறுகுழு பலமற்றவர்கள்,
பாதுகாப்பற்றவர்கள் என்ற
உள்ளார்ந்த மனப்பதிவோடு
பய உணர்வோடு நலியும் போது
ஐந்தாறு பிள்ளை கொண்ட
தாராளக் குடும்பப் பிள்ளைகளோ
தாங்கள் பலம்மிக்கவர்கள்,
பாதுகாப்பானவர்கள் என்ற
நிம்மதியோடு சுறுசுறுப்பாக
கலகலப்பாக வாழ்வதைக்
காணமுடிகிறது.

புலத்து நாடுகளுக்குத்
தனித்தனியாக வந்து
சேர்ந்து தனிமையுணர்வில்
தவித்தவர்களுக்கு இவ்வாறு
தாராளக் குடும்பமாகிவிட்ட
நிலையில் ஊர், உறவு, சுற்றம்
எல்லாமே மீண்டும் கிடைக்கப்
பெற்று விட்ட மனநிறைவு
மலர்கின்றது.

இரண்டு மட்டும் என்ற திட்டத்தில்
அமைந்த குடும்பங்களில்
சிலவற்றில் மட்டுமே அப்பெற்றார்
விரும்பும் விதத்தில் ஒன்று ஆண்,
ஒன்று பெண் என்று பிள்ளைகள்
பிறக்கின்றன மனநிறைவு
ஏற்படுகிறது.

ஆனால் இக்குடும்பங்களில்
மூன்றில் இரண்டு பகுதியினருக்கு
ஒன்றில் இரண்டு ஆண்கள்
அல்லது இரண்டு பெண்கள்
ஆகவே பிறக்கின்றன இரண்டும்
ஆணாகப் பிறந்த பெற்றாருக்கு
“ஐயோ வீடு அழகும் அமைதியும்
பெறவும் விதவிதச் சட்டைகள்
நகைகள் போட்டு அழகுப்
பார்க்கவும் ஆசைக்கொரு
பெண்பிள்ளை இல்லையே!”
என்ற கவலை பெற்ற மனங்களை
ஏங்கித் தவிக்க வைப்பதைக்
காணமுடிகிறது.

அதேபோல இரண்டும்

பெண்களாகவே அமைந்த குடும்பங்களில் “ஐயோ இந்தப் பெண் குஞ்சுகளுக்கு நாங்களில்லாக் காலத்தில் ஒரு பாதுகாப்பாகவும், மனத்துணிவுத் துணையாகவும் ஓர் அண்ணனோ, தம்பியோ உத்தரவாதியாய் இல்லையே!” என்ற மனக்கவலை பெற்றாரை வளர்க்காமல் வதைப்பதைக் காண்கிறோம்.

இதனால் இரண்டு பிள்ளைகளைத் திட்டம் பெரும்பாலான அக்குடும்பப் பெற்றாருக்கு பிள்ளைகளுக்கும் வாழ்நாள் முழுவதையுமே துன்பமயமானதாக்கி மனக்குறை மயமான வாழ்க்கையையே வாழ்ந்து முடிக்க வைத்துவிடுகிறது.

இரண்டு பிள்ளைக் குடும்பங்களின் வாழ்க்கை இவ்வாறானதென்றால் ஒரு பிள்ளை மட்டும் குடும்பங்களின் நிலையோ இன்னும் பரிதாபகரமானது பிறந்தது ஆணென்றால் பெண் இல்லையே என்ற ஏக்கம், பிறந்தது பெண்ணென்றால் ஆணில்லையே என்ற ஏக்கம் வாழ்நாள் ஏக்கமாகி வாழ்க்கை முழுநீள விரக்தி வாழ்க்கையாகிவிடுகிறது.

மேலும் ஒற்றைப் பிள்ளை என்பதால் பெற்றார் அளவுக்கு மீறிய செல்லங்கொடுத்து வருவதன் மூலம் அப்பிள்ளைக்குத் தான் எது செய்தாலும் பெற்றார் பொறுத்துக் கொள்வார்கள் என்ற நம்பிக்கை ஏற்பட வைத்து விடுகிறார்கள்.

அந்த நம்பிக்கையில் அந்தப் பிள்ளை கண்ணை மூடிக்கொண்டு ஆபத்துக்களில் இறங்கியோ, தகாத உறவுகளில் சிக்குண்டோ பொருத்தமற்ற வாழ்க்கைத் துணையைத் தெரிந்து கொண்டோ தன்

எதிர்காலத்தையும், பெற்றாரின் நிம்மதியையும் நாசமாக்கிய பல சம்பவங்களை நினைத்துப் பார்க்க முடிகிறது.

சில ஒற்றைப் பிள்ளைக் குடும்பங்களில் அந்தப் பிள்ளைக்கு எதிர்பாராத விதமாக உயிராபத்து ஏற்படும் சந்தர்ப்பங்களில் அப்பெற்றார்கள் அதிர்ச்சி மரணத்தையோ தற்கொலை மரணத்தையோ தழுவிக்கொள்ளவோ மூளை குழம்பிப் பைத்தியமாக அலையவோ நேர்ந்துவிடுகிறது.

இத்தகைய ஓர் இறப்பு ஒருதாராளக் குடும்பத்தில் ஏற்படும் சந்தர்ப்பங்களில் எஞ்சியிருக்கின்ற பிள்ளைகள் காக்கப்பட வேண்டுமே!

அதற்குத் தாங்கள் உயிரோடும், பலமாகவும் இருக்க வேண்டும் என்னும் பொறுப்புணர்ச்சியால் ஒரு பிள்ளையின் இழப்புத் துயரைத் தாங்கிக் கொள்வதன் மூலம் தமது மரணங்களையும், பைத்தியமாய் அலையும் அவலத்தையும் அப்பெற்றார்கள் தவிர்த்துக் கொள்ள முடிகிறது.

உலகப் புகழ்பெற்ற ஆங்கில நாவலாசிரியர் சாள்ஸ் டிக்கின்ஸ் என்பவர் தமது நோயாளி மகள் ஒருத்தியை மருத்துவ நிலையம் ஒன்றில் சிகிச்சைக்காக அனுமதித்துப் பராமரித்து வருகிறார்.

அப்பிள்ளை உயிர் பிழைக்காது என்று டாக்டர் கூறிவிடுகிறார்.

தொலைவில் எஞ்சிய 4 பிள்ளைகளுடன் வீட்டில் இருக்கும் தம் மனைவி இவ்விழப்பைத் தாங்கமாட்டாள் தற்கொலை செய்து கொள்வாள் நிச்சயமாக நன்கறிந்த

டிக்கின்ஸ் அவளுக்கு அந்த ஆபத்து நேராவண்ணம் காக்கும் நோக்கோடு முன்னோடியாக ஒரு கடிதம் வரைந்தார்.

“மகள் கேற்றிற்கு ஏதும் நடந்தால் நான் தற்கொலை செய்துவிடுவேனோ என்று பயமாயிருக்கிறது.

ஆனால் நிச்சயம் அப்படி நானே நீயோ செய்து விடக்கூடாது நாம் காப்பாற்ற எவ்வளவு முயன்றும் அதையும் மீறி விதி வசமாக கேற் எங்களை விட்டுப் பிரிந்தால் அதற்காக எங்களை நம்பியிருக்கும் மிகுதி நான்கு பிள்ளைகளுக்கும் பட்டினியால் சாகும்படி நாங்கள் தற்கொலைசெய்வது 4 உயிர்ப் படுகொலைப்பாவமல்லவா?

ஆனபடியால் எங்கள் 4 பிள்ளைகள் உயிருக்காக ஒரு பிள்ளையின் பிரிவைத் தாங்கிக் கொள்வோம்

இப்படி அவர் மனைவிக்கு எழுதிய கடிதம் கேற்றின் இறப்பின்பாது அவர்களை மனத்தாங்கி உயிர்வாழச் செய்தது.

இவ்வாறே அண்மை நாட்கள் வரை பலர் தாயகத்தில் மாவீரனான ஒருபிள்ளையின் இறப்பையோ அப்பாவிப் பொதுமகளாகப் போரில் இறந்த ஒரு மகளின் இழப்பையோ தங்கள் ஏனைய பிள்ளைகள் அநாதைகளாகாமற் காப்பதற்காகப் பொறுத்துக் கொண்டு உயிர் வாழ்கிறார்கள்.

இந்தக் காரணங்களால் தங்கள் ஒற்றைப் பிள்ளைகளை இழந்த பெற்றார்கள் தற்கொலை செய்து கொண்ட சம்பவங்கள் அல்லது மனநோயாளிகளாக அலையும் துயரச் செய்திகளை இன்னும்

நாங்கள் செவியுற்று வருகிறோம்.
சிறு குழந்தைகளை நீ
யாருடைய பிள்ளை என்று
கேட்டால் “அம்மாவின்ரை”
என்பார்கள் அல்லது
“அப்பாவின்ரை” என்பார்கள்
அல்லது அம்மாவின்ரையும்
அப்பாவின்ரையும் என்பார்கள்

இதன்பொருள் என்ன?

பிள்ளைகளுக்கு அம்மா,
அப்பாவே உலகம் அம்மா அப்பா
சொல்பவற்றையே சரி எனவும்
அவர்கள் நம்புவற்றையே
சரியென்றும் நம்புவார்கள்.

அப்படியே கடவுள்தான் நல்லவர்.
அவரை நம்பி நாங்கள் கும்பிட்டு
வந்தால் எங்களை அவர் காப்பார்
எங்களுக்கு எல்லாம் தருவார்
என்று அப்பிள்ளைகளுக்குச்
சொல்லிப் பெற்றோர் அவர்கள்
காணும்படி கடவுளைத் தினமும்
வழிபட்டு வந்தால் அவர்கள்
கடவுள் பற்றிக் கேட்கும்
வினாக்களுக்குத் தெளிவான
விளக்கங்கொடுத்து வந்தால்
அவர்களும் கடவுளை நம்பி
வழிபட்டு வருவார்கள்.

பிள்ளைகளைப் படிப்பில்
பிரகாசிக்கச் செய்வதன்
மூலம் அவர்கள் நல்லதொழில்
நல்லவருவாய் பெற்றுத் தம்
வாழ்வில் செழிப்படைய
வைப்பதே தமது தலையாய
கடமையெனப் பெற்றார்
கருதுவது சரியானதே.

அந்த இலட்சியம் நிறைவேறுவது
மட்டுமன்றி, வேறு சகல
நன்மைகளும் பிள்ளைக்கு ஏற்பட
வேண்டுமானால் தவறாமல் அந்தப்
பிள்ளைகள் முழுமையாகக்
கடவுளை நம்பி வழிபடவும்,
கடவுள் உவக்கும் நல்நெறியில்
வாழவும் வைக்கப்பட வேண்டும்.
ஒரு பிள்ளையை கடவுளையே
நம்பும் பிள்ளையாக

உருவாக்குவதே பெற்றாரின்
முதன்மையான உண்மையான
கடமையாகும்.

அப்படிக் கடவுளே கதியென்று
நம்பி நடக்கும் பிள்ளைக்கு
நாம் விரும்பும் கல்வி மட்டுமல்ல
நல்லொழுக்க நாட்டம், மன
மகிழ்ச்சி உடலாரோக்கியம்
நல்லதொழில், நல்ல வருவாய்,
நல்ல நண்பர்கள், நல்ல மனைவி.

நல்ல மக்கள் போன்று வாழ்விலும்
சகல கூறுகளும் அப்பிள்ளைக்கு
நல்லவையாகவே அமைந்து
இவ்வுலக வாழ்வுமட்டுமன்றி மறு
உலக வாழ்வும் இன்பமயமானதாக
அமைந்து விடும். எனவே பிறக்கும்
பிள்ளைகளின் எண்ணிக்கையில்
வாழ்க்கையின் வெற்றி
தாங்கியிருப்பதில்லை.

ஒன்றோ இரண்டோ ஆறோ
ஏழோ என்பதல்ல முக்கியம்
அத்தனை பிள்ளைகளும் கடவுள்
கையிலே இருக்கும்படி பெற்றார்
வழிபடுவதிலும் அவர்களையும்
வழிபட வைப்பதிலுமே
தங்கியுள்ளது என்பதை
உணர்வோம்.

பிள்ளைகளை நாங்களோ
எங்கள் தோள்களிலேயே
சுமக்கிறோம் என்னும்
அசட்டுத்தனமான
அகந்தையையும் எங்களுக்கு
எத்தனை பிள்ளைகள்
வேண்டுமென்று கணிக்க
கடவுளுக்குத் தெரியாது என்பது
போன்ற அசட்டுத்தனமான
நாத்திகச் சிந்தையையும்
விட்டு ஒவ்வொரு குடும்பமும்
இறைநெறியை ஏற்றொழுக்கத்
தொடங்கினால் எல்லாம்
இன்பமயமாகும்.

முடிவுரையாக ஓர் உண்மையை
நம் கணவன் மனைவியர்களுக்கு
எடுத்துக் கூற விரும்புகிறேன்.
மணமாகிப் பல ஆண்டுகளாகியும்

மக்கட் செல்வங்கள்
கிடைக்காமல் மனம் உடைந்து
கடவுளின் காலடியில் விழுந்து
கதறியும் பிள்ளை வரங்கேட்டு
நோன்புகள் பிடித்தும்
ஆயிரக்கணக்கான மைல்கள் தல
யாத்திரை சென்றும் வருந்திக்
கொண்டிருக்கின்றார்கள்.

ஆனால் வலுவிலும் தேடிவரும்
சீதேவிகளாகிய பிள்ளைகளை
இனிப்போதும் என்று கடவுளை
வேண்டினாலும் பரவாயில்லை.

கேவலம் கத்தரிக்கோல்களையும்,
வேறு சடக் கருவிகள்
குளிசைகள், உப
கரணங்களையும் கடவுள்களாக
நம்பிக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு
கையில் எடுப்பது தமக்குப்
பிறந்திருக்கின்ற பிள்ளைகளைக்
கூட எந்த அளவிலோ
அவமதிப்பதோ, எந்த அளவிலோ
அவர்களை வேண்டாமென்பது
போலவேயாவாகி
அச்செல்வங்களை எந்த
அளவிலோ பாதித்துவிடும்
என்பதை நாம் புரிந்துகொண்டு

“படைப்பவன் படி அளப்பான்”

என்று இறைநெறியில்
இயற்கைநெறியில் வாழ்வோமாக!

நெஞ்சை விட்டகலா அம்மாவின் நினைவலைகள்

கொக்குவில் கிழக்கு நந்தாவிற் பதி
இராகுலசேகர வேலப்பமுதலியார்
மரபில் உதித்த திரு பொ.
முத்துத்தம்பதியினதும் அவர்
மனைவி செல்லமுத்துவினதும்
மகளாகிய இரேத்தினம்மா
(அம்மா) அவர்கள் 11 அக்டோபர்
1921ம் ஆண்டு பிறந்தார்.

அம்மா தனது பத்தொன்பதாவது
வயதில் (1940ம் ஆண்டு)
கொக்குவில் மேற்கைச்
சேர்ந்த ஆங்கில வைத்தியர்
ச. செல்லத்துரையினதும் அவர்
மனைவி விசாலாட்சியினதும்
மகளான இறைவரி பரிசோதகர்
சிவபாதசுந்தரம் (அப்பா) என்பவரை
திருமணம் செய்தார்.

“மங்கலமென்ப மனைமாட்சி
மற்றதன்
நன்கலம் நன் மக்கட்பேறு”
என்பது வள்ளுவர் வாய்மொழி
தனது கணவனது வருவாய்க்குத்
தக்க வாழ்க்கை உடையவராய்
இல்லறத்திற்கென அமைந்த
நற்குண நற்செய்கைகளை
உடையவராய் வாழ்ந்தார்.

இவர்களிருவரின் இல்லறத்தின்
பயனால் மகேஸ்வரன்,
சிவநேசரட்ணம், ஞானேஸ்வரன்,
சுதந்திரேஸ்வரன், சிவநேசராணி,
இராஜேஸ்வரன், சிவநேசமலர்,
சிவநேசஜோதி, ஆகிய நன்மக்கள்

எண்மர் உதித்தனர்.

“தம் பொருளென்பதன் மக்கள்”
என்ற பொய்யா மொழிக்கிணங்க
தம்புதல்வர்களையே தமது பெரும்
பொருளாக மதித்து வாழ்ந்து
வந்தார்.

பிள்ளைகள் எல்லோரும்
உயர்கல்வி கற்று பேராசிரியராய்,
பொறியியலாளர்களாய்,
ஆசிரியர்களாய் உத்தியோகம்
வகித்து மதிப்புப் பெற்று
வாழ்வதைக் கண்டு இன்புற்று
வாழ்ந்தார்.

இவருக்கு இராசரத்தினம்,
மாணிக்கவாசகர் ஆகிய
இரு ஆண் சகோதரர்களும்
இராஜேஸ்வரி எனும் பெண்
சகோதரியும் இருந்தனர்.

இவர்கள் மீதும் மிகுந்த பாசம்
கொண்டவர் உறவினர்கள் மீதும்
மிகுந்த அக்கறை கொண்டவர்
அவர்களின் சுக துக்கங்களில்
பங்கு பற்றுவதுடன் முதல் நாளே
அவர்களிடம் சென்று தேவையான
ஒழுங்குகளைச் செய்வார்.

விஷேடமாக எங்கள் தந்தையாரின்
சகோதரியின் (பாக்கியலட்சுமி)
பிள்ளைகள் மீதும் அவர்கள்
குடும்பங்களுடனும் மிகுந்த ஈடுபாடு
கொண்டவர்.

அவர்களுக்கு வேண்டிய
நேரத்தில் நல்ல புத்திமதிகளும்
ஆலோசனைகளையும் வழங்குவார்.

சிறிது காலம் எங்கள் வீட்டிலும்
அவர்களை வைத்திருந்து
பராமரித்தார்.

இவர் தமது பிள்ளைகள்
ஆரோக்கியமாக வாழ்ந்து
நல்லாகப் படிக்கவேண்டும்
என்பதற்காக பசுமாடுகள்
வளர்த்தார்.

அவற்றில் தானே காலை, மாலை
பால் கறப்பார்.

காலையிலே பால் தேநீர் தயாரித்து
விட்டு 8 பேணிகளில் ஊற்றி
வரிசையாக வைத்துவிட்டு சிறு
மணி ஒன்றை அடிப்பார்.

பிள்ளைகள் எல்லோரும்
மணச்சத்தம் கேட்டவுடன் தேநீர்
குடிக்க செல்வோம்.

அந்த நினைவுகள் இன்றும்
எம்மனதில் இருக்கிறது.

பசுக்களுக்கு பனை ஓலையே சிறந்த
உணவு என்பதற்காக பனை வளவு
ஒன்றை தனது வீட்டிற்கருகே
நீண்ட கால குத்தகைக்கு பெற்றார்.

அமரர்கள் திரு.செ.சிவபாதசுந்தரம்
மற்றும் திருமதி.இரெத்தினம்மா

பனை ஓலைகளை வெட்டி கிழித்து பசுக்களுக்கு போடும் வேலைகளை பிள்ளைகள் எல்லோரும் சேர்ந்து செய்ய ஊக்குவித்தார்.

அத்துடன் பனை வளவில் இருந்து சமையலுக்கு தேவையான எரிபொருளுக்காக பாளை, பனைமட்டை போன்றவற்றை தானே கடகத்தில் காவிக் கொண்டு வீட்டிற்கு வருவார்.

ஒரு நாள் விறகுகளுடன் சிறிய பாம்புக்குட்டி ஒன்றையும் தனக்குத் தெரியாமல் தலையிலே காவிக்கொண்டு வீட்டிற்கு வந்துவிட்டார்.

நிலத்திலே விறகுகளைப் போடும் போது தான் பாம்பு ஊர்ந்து செல்வதைக் கண்டு எல்லோரும் பயந்து விட்டோம்.

அம்மா கடவுள் பக்தி மிகுந்தவராய் இருந்தவராதலால் பாம்பின் ஆபத்தில் இருந்து காப்பாற்றப்பட்டோம்.

பசும்பாலில் மேலதிகமானவற்றை இரவில் புளிக்க வைத்து காலையில் மத்தினால் கடைந்து பச்சைவெண்ணெய் மோர் என்பன பெற்றுத் தருவார்.

பச்சைவெண்ணெய்களை போத்தலில் சேர்த்து பின் உருக்கி நெய்யாக்குவார்.

தனது மூத்த மகன் சைவ உணவையே உட்கொள்ளுபவராதலால் தனது பருப்புக்கறியுடன் நெய்விட்டு அவருக்கு ஏனையவர்களுக்கும் உண்ணக்கொடுப்பார்.

பாலை உறையவைத்து தயிர் செய்வார்.

மோர், தயிர் என்பன உடல் நலத்திற்கு சிறந்தது என்பதனால்

பிள்ளைகளுக்கு குடிக்க கொடுப்பார் கூடுதலான பால் கிடைக்கும் காலங்களில் அவற்றை விற்று பொருளாதாரத்தை மேம்படுத்தினார்.

அம்மா தனது பனை வளவில் இருந்து அதிக பலனைப் பெற்றார். பனம்பழங்கள் விழுங்காலங்களில் பனம்பாத்தி அமைப்பார் பனம்பழங்களை வித்துக்கள் மூன்றையும் வேறாக்கி காயவைத்து பனம் பாத்தியில் அடுக்குவார்.

உரிய காலத்தில் பனங்கிழங்குகளைப் பிடுங்கி தோலுரித்து சிறிது உப்பு சேர்த்து கிடாரங்களில் அவித்து எங்களுக்கு சாப்பிடத்தருவார்.

அவித்த பனங்கிழங்குகளை சிறு துண்டுகளாக வெட்டி வெங்காயம், பச்சைமிளகாய், மிளகு சேர்த்து உரலில் இட்டு இடித்து சிறு உருண்டைகளாக்கி உண்ணத்தருவார்.

மிகவும் சுவையாக இருக்கும். பனங்கிழங்குகளை இரவிரவாக தோல் உரித்து நல்லவற்றை அவித்து பிளந்து கயிற்றுக் கொடியில் காயவிட்டு புழுக்கொடியலாக்குவார்.

மெலிந்த கிழங்குகளை அவிக்காமல் பிளந்து காய வைத்து ஒடியல் தயாரித்து வைப்பார்.

மேலதிக கிழங்குகளை விற்பனை செய்து வரும் பணத்தில் பிள்ளைகளுக்கு தேவையானவற்றை வாங்கித் தருவார்.

புளுக்கொடியல்களை சிறு துண்டாக்கி இடித்து மாவாக்கி அவித்து அதனுடன் தேங்காய்ப்பூ சீனி சேர்த்து குழைத்து சிறு உருண்டைகளாக்கி உண்ணத் தருவார்.

ஒடியல்களை சிறு துண்டாக்கி

இடித்து மாவாக்கி வைப்பார்.

அந்த மாவைப் பயன்படுத்தி ஒடியல் கூழ் செய்துவிட்டு பலா இலைகளை மடித்து சிறு கிண்ணி போல் செய்து சிறிய ஈர்க்கு துண்டால் குற்றி அதனுள் சுடச்சுட ஒடியல் கூழைவிட்டு எல்லோருக்கும் சுடச்சுட பரிமாறுவார்.

ஒடியல் கூழை அயலவர்களையும் கூப்பிட்டு கொடுப்பா.

ஒடியற் கூழில் மீன், நண்டு, இறால் பயிற்றக்காய், பலாக்காய், மரவள்ளிக்கிழங்கு, மிளகாய்க்கூட்டு, புளிக்கரைசல், கறி முருங்கை இலை, ஒடியல் மா எல்லாம் அடங்கியிருப்பதனால் ஊட்டச்சத்து நிறைந்ததாக இருக்கும்.

ஒடியல் மாவில் பிட்டு, அவித்து சீனிசேர்த்து உண்ணத்தருவார் பனம் பழங்களை நெருப்பில் சுட்டு பாணி எடுத்து சீனி அவித்த கோதுமை மா சேர்த்து சிறு உருண்டைகளாக எண்ணெயில் பொரித்து பனங்காய் பணியாரம் சுட்டு வைத்து மாலையில் தேநீருடன் உண்ணத்தருவார்.

பனம் பழங்களை தோல் உரித்து நீர்விட்டு பிசைந்து பாணி எடுத்து வடித்து ஒலைப்பாயில் ஊற்றி காயவைத்து பனாட்டு செய்வார்.

பனாட்டு சுவையாக இருக்கும் பனாட்டுக்களை வெட்டி தட்டுத்தட்டாக அடுக்கி வைத்து பல நாட்களுக்கு வைத்து பாவிப்பார்.

பனாட்டு சிலவற்றை சிறுதுண்டுகளாக வெட்டி சீனிப்பாணியில் போட்டு ஊறவைப்பார். எள்ளுப்பருப்பும் பாணியில் போடுவார்.

இரண்டு நாட்களின் பின் உண்ணும்

போது சுவையாக இருக்கும்.

பனை ஓலைக் குருத்தை வெட்டி காயவிட்டு கிழித்து காய்சித்தகத்தினால் வார்த்து எடுத்து அதில் பெட்டிகள், கடகங்கள், நீத்துப்பெட்டி, ஓலைப்பாய் இழைத்து வீட்டிற்கு பயன்படுத்துவார்.

பனை ஓலையில் இருந்து எடுக்கும் ஈர்க்குகளை கூரைவேயப் பயன்படுத்துவார்.

தனது பனை வளவுக்காணியை பங்கு பிரிந்து பிள்ளைகளுக்கு உரித்தாக்கியது என்றென்றும் மறக்கமுடியாததொன்றாகும்.

எங்கள் காலை உணவாகப் பெரும்பாலும் இடியப்பம் அவிப்பார். ஏறத்தாள் 75 -100 இடியப்பம் வரை தானே பிழிந்து அவிப்பார்.

பிள்ளைகள் படிக்க வேண்டும் என்பதற்காக இந்த வேலைகளில் ஈடுபடுத்தமாட்டார்.

தோசை சுடும்போது ஒவ்வொன்றாக செய்ய அதிகநேரம் எடுக்கும் என்பதால் இரண்டு தோசைக்கல்லுகளை இரண்டு அடுப்பில் வைத்து மாறிமாறி தோசை மாலை ஊற்றிச் சுடுவார்.

தோசை சுடுவதற்கு தென்னோலைகளையே பெரும்பாலும் பாவித்து நெருப்பு எரிப்பார்.

இதே போல அப்பம் சுடும்போதும் இரண்டு இரும்புச் சட்டிகள் பயன்படுத்துவர்.

அப்பம் சுடுவதற்குத் தேவையான அரிசிமாவை

முதல் நாள் தானே இடித்து மாவும் குருணலும் எடுப்பார் குருணலை கஞ்சி காய்ச்சி மாவுடன் சேர்ப்பார்.

பணங்களும் சிறிது விட்டு குழைத்து வைத்து அடுத்த நாள் பாவிப்பார். நல்ல சுவையான அப்பம் சுட்டுத் தருவார்.

அப்பம் மாவை இரும்புச் சட்டியில் சிறிது விட்டு துளாவி தேங்காய்ப்பால் சீனி சேர்த்து சிறிதளவை விட்டு பால் அப்பமும், பால்விடாத வெள்ளை அப்பமும் செய்வார்.

அப்பத்தின் மேல்பகுதியும் வேக வேண்டும் என்பதற்காக இரும்புச் சட்டியின் மேல் நெருப்பு தலை கொண்ட ஒரு சட்டியையும் வைப்பார்.

அப்பத்தின் இருபக்கமும் சமனாக வெந்து வரும்.

இடியப்பம், பிட்டுப் போன்றன செய்வதற்கு வேண்டிய அரிசிமா பெறுவதற்கு 10 கிலோ அரிசி நனைய விட்டு தானும் பிள்ளைகளுமாக (ஆண், பெண் பிள்ளைகள்) உரலில் உலக்கையால் இடிப்பார்.

பின் வறுத்து மாவாக்கி பெரிய தகரங்களிலே போட்டு பேணி வைப்பார்.

இவ்வாறாக அம்மாவின் கடின உழைப்பால் எங்கள் எட்டுப் பேரினதும் உணவுத் தேவையைப் பூர்த்தி செய்தார். எங்கள் தந்தை கடும் போக்குடையவர்.

பெரிய பெரிய மீன்கள் கொண்டு வந்து கறி சமைக்கச் சொல்லுவார். அத்துடன் இரவில் சினிமாதியேட்டரில் ரிக்கற் சோதனைகளை முடித்துக்கொண்டு இரவு 10

மணிக்கு வரும் போது சில வேளைகளில் மீள் வாங்கி வந்து அம்மாவை சமைத்து தரும்படி சொல்லுவார்.

கஸ்டமாக இருந்தாலும் மறுப்புத் தெரிவிக்காமல் மீள்கறி வைப்பார்.

மீன் கறிக்கு சரக்கு அரைத்து (மல்லி, மிளகாய், பூடு, நற்சீரகம், மிளகு) வைத்து உடலுக்கு நல்லது என்பதால் மூத்த மகளுக்கு (றுதி) அந்த பொறுப்பைக் கொடுப்பார்.

அவ அம்மியில் பட்டுப்போல அரையது இப்பவும் ஞாபகத்தில் இருக்கிறது. ஏனைய வேலைகளை மற்றவர்களுக்குக் கொடுப்பார்.

அந்த மின்கறியின் வாசனை இன்னும் எம்மனத்தில் இருந்து அகலவில்லை.

அம்மாவிடத்து இயல்பாக அமைந்துள்ள அருங்குணங்களே குடும்ப உயர்வுக்குக் காரணங்களாகும். விசேடமாகக் குறிப்பிடத்தக்கது தெய்வபக்தியாகும்.

வீட்டு வேலைகளுக்கிடையில் ஆலய வழிபாடு செய்தவில் தவறாட்டார், பங்குனித்திங்கள், ஆடிச்செவ்வாய், ஆவணி ஞாயிறு, புரட்டாதிச்சனி, ஐப்பசி வெள்ளி, கார்த்திகை, சோமவாரம், மார்கழி

திருவெம்பாவை, கந்தசஸ்டி, பரணி, கார்த்திகை, போன்ற விரதங்களைப் பயபக்தியுடன் விதிமுறை தவறாது அனுட்டித்து வந்தார்.

நல்லூர் கந்தசாமி கோயில் திருவிழா இருபத்தைந்து நாட்களும் நந்தாவில் மனோன்மணி அம்பாள் திருவிழா பத்து நாட்களும் விரதம் இருப்பார்.

நல்லூர் திருவிழா நாட்களில் காலை 5 மணிக்கு கால்நடையாகச் சென்று வழிபட்டு வருவார். பிள்ளைகளையும் கூட்டிச் செல்வார்.

விசேட விரதங்களின் போது பிள்ளைகளுக்கு மதிய உணவு தயாரித்துக் கொடுத்து விட்டுப் பின் குளித்து கோயிலுக்குச் சென்று வழிபட்டு வந்து மீண்டும் தனக்கு சமையல் செய்து மாலை 6 மணிக்கு உணவு உண்டு விரதத்தை முடிப்பார்.

சோறு மிஞ்சும் நாட்களில் நீர் ஊற்றி வைத்து அடுத்த நாள் காலையில் பழம் கறிகளுடன் சோறை குழைத்து உருண்டைகளாக்கி பிள்ளைகள் எல்லோரையும் கூப்பிட்டு ஒருங்கே இருத்தி எண்ணித்தருவார்.

குழையல் சோறு சுவையாக இருந்ததுடன் உடல் நலத்திற்கும் ஏற்றதாகவும் இருந்தது.

தைப்பொங்கல், சித்திரை வருடப்பிறப்பு, தீபாவளிப் பண்டிகை வருவதற்கு ஒரு கிமைக்கு முன்பே எல்லா ஆயத்தங்களும் செய்யத் தொடங்கி விடுவார்.

பிள்ளைகளுக்கு புது உடுப்புக்கள் தானும் தனது சகோதரி (இராஜேஸ்வரி) இருவருமாகத் தைப்பார்கள்.

பொங்கலுக்கு முதல் நாள் இரவு இரவுச்சாப்பாடு பிள்ளைகளுக்குக் கொடுத்துவிட்டு பால் றோட்டி, முறுக்கு போன்ற பலகாரங்கள் நடு இரவு வரையும் தனியே அடுப்பு புகட்டில் ஏறி இருந்து சுடுவார்.

பொங்கல் அன்று அதிகாலை மூன்று மணிக்கெல்லாம் எழுந்து குளித்து விட்டு முற்றத்தில் ஒரு பகுதியைச் சாணியால் மெழுகி, கோலம்போட்டு தோரணங்கள், மாவிலை கட்டி, ஆயத்தப்படுத்த எல்லோரையும் எழுப்புவார்.

சூரியன் உதிக்கும் போது பொங்கிப் படைக்க வேண்டும் என்று

விரைவாகப் பொங்கிப் படைப்பார்.

எங்களுக்கு உண்ணத் தந்து
விட்டு, அயலவர், உறவினர்களுக்கு
கொடுத்து அனுப்புவார்.

சித்திரை வருடப்பிறப்பிற்கும் இதே
மாதிரி முற்றத்தில் பொங்குவார்.

முதல் நாளே பலகாரங்கள் செய்து
வைப்பார். வீட்டிற்கு வருவோருக்கு
பொங்கல், பலகாரங்கள் கொடுத்து
உபசரிப்பார்.

கோணாவளை வைரவர் கோயில்
ஆண்டு தோறும் வைரவப்
பொங்கல் இரவிலே நடைபெறும்.
சருவப்பானை, பச்சை அரிசி மற்றும்
பொருட்களுடன் பலகாரக் கடகம்,
விறகு என்பவற்றுடன் துணைக்கு
இரு பிள்ளைகளையும் கூட்டிக்
கொண்டு கோயிலுக்குப் போவார்.

அங்கு பல பேர் பொங்குவதனால்
படையல் செய்ய இரவு 9.00
மணிக்கு மேல் ஆகிவிடும். அதன்
பின் வீட்டிற்கு கொண்டு வந்து
எல்லோரையும் உண்ண வைப்பார்.

“சுற்றத்திற்கு அழகு சூழ
இருத்தல்” என்ற பழமொழிக்கு
ஏற்ப தனது பிள்ளைகளுக்கு
அருகருகே காணி வாங்கி வீடு
அமைத்துக் கொடுத்தார்.

பிள்ளைகள் குடும்பத்தினரையும்
நன்கு கவனித்தார். பார்த்தீபன்,
பிரதீபன், சுகந்தீபன், தர்ஷிகா ,
கோகுலன், சியாமளன், மதுரன்,
கௌசல்யா, முகுந்தன், திலீபன்,
அர்ஜுன், நிரோசினி, கஜீவன் ஆகிய
பதின்மூன்று பேர்பிள்ளைகளினது
மழலைச் சொற்கேட்டு மகிழ்ந்தார்.

அவர்கள் கல்வி வளர்ச்சி கண்டு
பேருவகை உற்றார்.

தனது எல்லா பேர்பிள்ளைகள்
மீதும் மிகுந்த பாசம் கொண்டவர்.

எல்லோருக்கும் உணவு ஊட்டிப்
பாசத்துடன் வளர்த்தார். இவரது
மூத்த பேரப்பிள்ளையான பார்த்தீபன்
கூடுதலான நேரத்தை அம்மம்மா
வீட்டிலேயே கழிப்பார்.

பேரப்பிள்ளைகளை தன்னுடனே
வைத்திருந்து தங்களுடனே
உறங்கவும் வைப்பார்.

பானுரதி, பிரியவதனி, ஆகிய இரு
பேரப்பிள்ளைகளையும் காணக்
கொடுத்து வைக்கவில்லை. அம்மா
பேரப்பிள்ளைகளுக்கு அடிக்கடி
நன்மொழிகள் கூறுவார்.

அவற்றில் சில:

தாயிற் சிறந்தது ஒரு
கோயிலுமில்லை, தந்தை
சோல் மிக்க மந்திரமில்லை
சொற்கோளப்பிள்ளை
குலத்திற்கு ஈசன்
ஐந்தில் வளையாதது
ஐம்பதில் வளையாது
அடியாத மாடு படியாது
பிச்சை புகிலும் கற்கை நன்றே
கோலுள்ள பிள்ளை குருட்டு
பிள்ளை

இவ்வாழ்வார்க்கு உரிய பண்புகளில்
விருந்தோம்பல் சிறந்ததொன்றாகும்.
அம்மா அவர்கள் வீட்டிற்கு
வரும் விருந்தினரை, உறவினரை,
அயலவரை இன்முகம் காட்டி
வரவேற்று உபசரிப்பார்.

பசித்து வருவோர்க்கு
இல்லையென்னாது உணவளித்து
ஆதரித்து அனுப்புவார்.

திருமண வைபவங்கள்,
மரணச்சடங்குகள் ஆகியவற்றிற்கு
தவறாது சமூகமளிப்பதுடன்
தேவையான உதவிகளையும்
செய்வார்.

1990ஆம் ஆண்டு அவர் வாழ்ந்த
வீட்டில் விழுந்த விமானத்தில்
இருந்து ஏவப்பட்ட ஷெல் இல்
இருந்து இறைவன் திருவருளால்

உயிர் பிழைத்தாரேனும் அன்று
தொடக்கம் அவரது இருதய நோய்
அதிகரித்து விட்டது.

மருந்துகளை உட்கொண்டு தமது
கடமைகளைத் தாமே செய்து
வந்தார்.

வாழ்க்கையில் எத்தகைய
இன்னல்கள் வந்த போதும் (1978
ஆம் ஆண்டு அவரது அருமைப்
புதல்வன் சுதந்திரேஸ்வரன்
பாம்புக்கடியினால் காலமானது)
தீராத நோய் வதைத்த
போதும் தனது கணவனுக்கும்
பிள்ளைகளுக்கும் செய்ய வேண்டிய
கடமைகளை எள்ளளவேனும்
தவறாமற் செய்தவர்.

நோயின் கொடுமையைத் தான்
அனுபவித்தாரேயன்றி பிறருக்கு
வெளிக்காட்டவில்லை.

வாழ்க்கையின் இறுதிக் காலம்
வந்து விட்டதென்பதை உணர்ந்தார்.

எனவே தான் இறந்தபின் செய்ய
வேண்டிய கருமங்கள், தனது
வரலாறு எல்லாவற்றையும் எழுதி
வைத்தார்.

தனது பிள்ளைகள் கடைசி
நேரத்தில் கஷ்டப்படக்கூடாது
என்பதற்காக மரண வீட்டிற்குத்
தேவையான குத்து விளக்கு, திரிகள்
கூடத் தானே வோட்டித் துணியில்
திரித்து அடுக்கி வைத்தார்.

வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்ந்து
தாம் செய்த புண்ணியத்தின்
பயனால் பூவும் பொட்டுடனும்
04 பெப்ரவரி 1992 திகதி தனது
எழுபத்தொராவது வயதில் பரகதி
அடைந்தார்.

ஓம் சாந்தி.

பாசமுள்ள பிள்ளைகள்

‘அம்மா’ என்று முதல் முதலாய் அழைத்தது ஞாபகத்தில் இல்லை.

ஆனால் இன்று வரை அம்மா என்று அழைக்காமல் இருந்த நாளும் ஞாபகத்தில் இல்லை. பள்ளிப் பருவம் முதலாய் திருமணப் பருவம் எய்திய நிலையிலும் அப்பாவுடன் வாழ்ந்த நாட்களும் ‘அப்பா’ என்று அழைத்த நாட்களையும் எண்ணிப் பார்த்துவிடலாம்.

எல்லாம் இறைவனின் செயலே. நான் வாழும் போதெல்லாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் என் அம்மா என்ற தியாகம் ஒன்றே நான் செத்த பின்னும் வாழ வேண்டும் என்று வேண்டுகிறேன்.

என் அம்மா பெண்ணாக இங்கு பிறந்ததாலே, அப்பா இருந்தும் எம் கூட இருந்த நாட்கள் குறைவாக இருந்தமையால், எம்மை வளர்த்தெடுக்க எண்ணாத கொடுமைகளை சந்தித்திருந்தார். ‘அன்னையும் பிதாவும் முன்னெறி தெய்வம்’ என்ற பொருளில் நான் ஆண்டு எட்டில் அகில இலங்கை ரீதி ஆக ஒரு பேச்சுப் போட்டியில் பங்குபற்றி முதல் இடம் கிடைத்தது.

அந்த தலைப்பை தானே

முதலிலே மனனம் செய்து தேய்காய் துருவித்துருவி எனக்குச் சொல்லித் தந்தது இன்னும் எனக்கு ஞாபகத்தில் இருக்கிறது.

எனது கல்வியை கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியில் தொடர்வதற்கும், கல்விக் காலத்தில் கல்லூரிக்கு பெருமை சேர்க்கவும் மிகவும் உறுதுணையாக இருந்தார்.

எனது தாய் அங்கு ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய சமயம் நான் மாணவியாக இருந்ததில் என்னை ஈன்றதாயும், கல்லூரித் தாயும் ஒரே சமயத்தில் பெருமிதம் அடைய வைத்த பெருமை எனக்கே உரியதாயிற்று என்று சொல்வதில் பெருமை அடைகிறேன்.

என்னை எல்லாத்துறைகளிலும் வளர ஆக்கத்தையும் ஊக்கத்தையும் தந்துததுடன் ‘தனது மகள்’ என்று சொல்லுமளவிற்கும் நானும் எனது திறமையை வெளிப்படுத்தினேன்.

கல்லூரியின் சிரேஷ்ட மாணவத்தலைவியாக நான் இருந்ததையும் நேரில் கண்டுமகிழ்ந்தார். இந்தப்

பாக்கியம் கிடைப்பது ஒரு சிலருக்கே.

பின்தாங்கி முன் எழுந்து அல்லும் பகலாய் உழைத்து தனது நான்கு பிள்ளைகளையும் நல்ல நிலைக்கு கொண்டு வர போராடினார்.

அம்மா அடிக்கடி என்னிடம் சொல்லும் வார்த்தை நாம் வாழும் இந்த வீடு தனக்கு மாளிகை போன்றது.

நாம் வாழ்கின்ற இந்த வீடு இரத்தத்தினால் கட்டியதாக சொல்லிக் கொண்டே இருப்பார். உங்களுக்கு விளங்கவில்லையா?.

தனது இரத்தத்தைப் பாலாகத் தந்து எம்மை வளர்த்துப் பின் நாம் வாழுகின்ற வீட்டையும், சொத்துக் கடன் எடுத்து ஒரு நேரம் மட்டுமே உணவை உண்டு சில சமயம் அதுவுமில்லாமல் இரத்தத்தையும் சீமெந்துடன் சேர்த்து இவ்வீடு கட்டிய பெருமை என்னை ஈன்றவருக்கே சொந்தம்.

நான் திருமணமாகி எங்கே வாழ்வது என்று ஏங்கிக் கொண்டிருக்கும் இத்தருணத்தில்.....

அம்மா அடிக்கடி கூறுவார்

“நீ வெளிநாடு சென்று திரும்பி வரும் போது நான் இல்லாத சமயத்திலும், இந்த வீட்டின் ஒவ்வொரு நிலையும் கூறும் என் நிலையை! கூறும் என் உணர்வை” என்று!..... எழுதுகிறேன் கண்ணீரால்..... நான் எனது உடலில் உயிர் இருக்கும் வரை வீட்டை யாருக்கும் விற்கப்போவதில்லை என்று.

ஏனெனில் நான் வாழ்ந்து 25 வருடங்களாகும் முன்னே

இரண்டு உறவுகளின் பிரிவு,
இறுதிச் சடங்கு நடந்ததும்
இந்த வீட்டில் தான். இந்த நிலை
யாருக்கும் வரக்கூடாது.

தனது 28 ஆவது வயதில் ஜசிலா
அண்ணி உம் தனது 62 ஆவது
வயதில் எனது அம்மா உம்
கணவரை இழந்த நிலை.

விதவை என்ற சொல்லையோ,
கருத்தையோ விளக்கத்தையோ
அழித்து என் இரு தெய்வங்களாக
நினைக்கிறேன் இவர்கள்
இருவரையும்.

இவர்கள் என்னை விட்டுப்
பிரிவதும் என் வாழ்க்கையில்
'செத்து வாழுதல்' போன்றது.

என் கண்ணில் நீர் வழிய முன்
அழுபவள் அம்மா, நான் அழுதால்
அழும் அடுத்த ஓர் உண்மையான
உன்னத உறவு என் ஜசீலா
அண்ணி.

என் ஆசை அண்ணன் உயிரை
விடும் போது, உயர்த்திய
கால் படுத்திருந்து பேசியது
இறுதியாக 'அம்மா, அம்மா
என்று.....' நினைக்கும்
போதெல்லாம் என்னை நெகிழ்ச்
செய்கின்றது. ஈன்ற தாய்
பெரிதுவக்கும் தன் மகனை,
இருக்கும் போதே மாளக்
கொடுத்தது மிகவும் துக்கம் தான்.

என் ஜீவனை உள்
நிறுத்தி உதரத்தில்
சுமக்கையிலே தன்
விருப்பத்தைத் தான்
வெறுத்து விரும்பிச்

சுமந்த என் தாய் பல்லாண்டு வாழ
வேண்டும்.

என் தாய் நான் இருக்கையில்
இல்லை என்ற நாளே இல்லாது
இருக்க வேண்டும் என்று
விரும்புகிறேன்.

என்ன செய்வது எல்லாம்
அனுப்பியவன் செயலே. தருவதும்
பறிப்பதும் அவன் அசைவே
எம்மால் என்னதான் முடியும்.

தாய்மையை நான் அடைந்தாலும்
என் தாயின் வலியை
உணர்வேனா? உணர்ந்தால் அது
நான் செய்த பாக்கியம் தான்.

எம்மை பெற்று பெருமை
அடைந்த காலம் போய் தற்போது
இருக்கும் பிள்ளைகள் மூவரும்
ஆள் ஓர் திக்கில் இருப்பதும் உன்
நிம்மதியில் ஓர் அசைவு.

கலங்குகிறது உன்மனம். என்ன
செய்வது???? அதுவும் உனக்கு
ஆண்டவனின் சோதனை தான்.

கந்தசஷ்டி விரதம் நடக்கிறது
இந்நேரம். அப்போது தான்
எழுதுகிறேன். விரதத்தில்
இருக்கும் என் மனம் ஒன்றையே
நினைக்கிறது. ஒருவனையே
வணங்குகிறது.

மனம் தூய்மையாக
இருக்கிறது. எண்ணங்கள்
எழுத்துக்களாகின்றன.
'துடிக்கின்ற குழந்தையின்
அசைவொலி கேட்டு நான்
அடிக்கின்ற போதிலும்
வலிக்காமல் சிரித்த முகத்தை
நான் பார்க்கமுடியவில்லை.

ஏனெனில் அப்போது நான் உன்
வயிற்றில். சுமந்தது பெண் என்று
தெரிந்தும் நீ களிப்படைந்ததும்
எனக்குத் தெரியாது.

ஓய்வின்றி சுழல்கின்ற கடிகாரம்
போல சுழல்கின்ற வாழ்க்கையில்
எம்மை வளர்த்தெடுக்கப் படாத
பாடுபட்டதை நான் அறிவேன்.

உறவுகளே! கூறுகின்றேன்
உங்களுக்கொன்று இறுதியாய்
'தாயெனும் கோவிலை
கட்டி எழுப்பாட்டிலும் காக்க
மறந்தவனே உலகில் பெரிய
பாவம் செய்தவன்' கடைசி
வரைக்கும் அம்மாவுடன்
நானிருக்க செய்திருக்க
வேண்டும் ஏழுபிறப்புப் புண்ணியம்.

அது எனக்கு கிடைக்கும்.
கிடைக்க வேண்டுகிறேன்
இந்நாளில் முருகனை....

கு.தர்சிகா

தாயே! உன் மகளாய்

இடம்

**பெண்களைக் கொண்டாட
ஆயிரம் காரணங்கள்;
தேவையில்லை இந்த ஒரு
வார்த்தை போதும் 'அம்மா'**

இது அண்மையில் நான்
படித்ததில் பிடித்த வசனம்.

எனக்கும் நான் பிறக்கும் போது
கிடைக்கும் வரங்களில் இந்த
உருவத்துடன் என் அம்மாவும்
ஒன்று, இன்று நான் அம்மாவை
பற்றி ஒரு கட்டுரையை
எழுதுகிறேன் என்றால் அதற்கு
பின்னும் அந்த மனுசி தான்
இருக்கிறா.

நான் நடை பழகி, ஆரம்ப கல்வி
கற்கும் நாட்களில் ஒரு முறை
எனது சைக்கிளின் திறப்பை
தொலைத்துவிட்டு, வீட்டுக்கு
வர பயத்தில் அம்மாவின்
நண்பி ஒருவரின் வீட்டிலேயே
அழுது கொண்டிருந்த வேளை
வந்து கட்டி அணைத்து,
இதுக்கெல்லாம் பயப்பிடுவதா
என்று கூட்டி சென்றா அன்று
அவ தந்த அந்த தன்னம்பிக்கை
என்னை பின்னர் ஒரு நாளில் பயம்
என்றால் என்ன என்று கேட்கும்
அளவுக்கு எறிகணைகளின்
நடுவே நெஞ்சை நிமிர்த்தி நிற்க
வைத்தன.

புலமைப்பரிசில்
பரீட்சையாகட்டும்,
பாடசாலைகளுக்கான
தேர்வுப் பரீட்சைகளாகட்டும்,
கோயில்களிலே இடம்பெறும்

சைவ சமயப் பரீட்சைகளாகட்டும்
என்னை கூட்டி சென்று
முன்னிறுத்தி, அந்த பரீட்சைகள்
முடியும் வரை காத்திருந்து
எனது ஆரம்ப கல்வியை எனது
வாழ்விற்கான அத்திவாரத்தை
திடமாக நிலை நிறுத்திய
பெருமை இந்த உலகத்தில்
ஒருவருக்கே சேரும் என்றால்
அது எனது அம்மாவுக்கு
மட்டும்தான்.

இது ஏதோ புலமைப்பரிசில்
பரீட்சைக்கு 'என் அம்மா' என்ற
தலைப்பில் எழுதும் கட்டுரையாக
எண்ணிவிடாதீர்கள்; இது என்
எண்ணம் இது என் உணர்வு
இந்த நிமிடத்தில் நான் எதை
எண்ணுகிறேனோ அதை
வார்த்தைகளால் வடிக்கிறேன்.

எழுதப்பட்டு திருத்தங்கள்
செய்யப்பட்ட கட்டுரை அல்ல.

இது அம்மாவை மனசிலே நிறுத்தி
தோன்றுவதை எல்லாம் எழுதும்
ஒரு கலை. இதை உங்களாலும்
செய்ய முடியும் அதற்கு உங்கள்
அம்மா உங்கள் உள்ளே இருக்க
வேண்டும்.

எனது அம்மாவுக்கு ஏன் எல்லா
அம்மாக்களுக்கும் தனது மகன்
தான் இந்த உலகத்திலேயே
முதலாவதாக வரவேண்டும் என்ற
எண்ணம் ஆசை ஏன் ஒரு வெறி
இருக்கும்.

அது என் அம்மாவுக்கும்
இருப்பதில் தவறு இல்லைதானே

எப்பவுமே இலங்கையில்
முதலாவதாக வரவேண்டும்
என்பது தான் அவரின் ஒரே
கனவு.

அதில் புலமைப்பரிசில்
பரீட்சையில் இலங்கையில்
மூன்றாவதாகவும், சாதாரண
தரப் பரீட்சையில் இலங்கையில்
பதினான்காவதாகவும் உயர்தரப்
பரீட்சையில் இலங்கையில்
82 ஆவதாகவுமே என்னால்
வரமுடிந்தது.

இருந்தாலும் என்னால்
முடிந்ததை செய்து கொடுத்த
திருப்தி என்னிடம் இருக்கிறது
அவவிடம் இருக்கிறதா என்று
அவ என்னை பற்றி ஒரு கட்டுரை
எழுதினால்தான் தெரியும்.

எங்கள் பரம்பரையில் ஒரு
மருத்துவர் இல்லாத குறையை
போக்க என்னை மருத்துவ
துறையில் படிப்பிக்க தான் என்
அம்மாவுக்கு ஆசை, ஆனாலும்
ஒரு வாய்ப்பு பார்த்தலில்
தான் வெற்றி பெற்று நான்
விரும்பிய கணித துறையிலேயே
கல்வி கற்று அவ விரும்பிய
பொறியியலாளனாக என்னை
மாற்றி கொண்டேன்.

எனது கணித அறிவையும்,
மனனம் செய்யும் திறமையையும்
சின்ன வயசிலேயே தெரிந்து
கொண்ட என் அம்மா என்னை
ஊக்கப்படுத்தி அந்த துறையில்
இன்றும் யாவரும் போற்றும் ஒரு

பொறியியலாளனாக மாறியதில் அவரின் பங்கு நிறையவே உண்டு.

எனக்கு சின்ன வயசில் அம்மாவில் நிறையப் பிரியம். படுக்கும் போது அவரின் தலை மயிரை சுருட்டி கொண்டு படுப்பதில் இருந்து வரிசைப்படி எழுதி வைத்த தேவாரங்களை பாடி முடித்த பின்னர் கடவுளிடம் கேட்கும் வரங்களில் முதலாவதாக

ஏனோ தெரியவில்லை எனது பின்னைய நாட்களில் அவரை பிரிந்தே இருக்க வேண்டிய காலத்தின் கட்டாயமாக எனது வாழ்க்கை மாற்றப்பட்டுவிட்டது.

அந்த பிரிவு காலங்களில் நான் அவரை நிறையவே நினைத்ததுண்டு சின்ன வயசிலே பிடிக்காத மரக்கறிகளை தூக்கி எறிந்த போது தெரியாத வலி அம்மாவின் சாப்பாடு கிடைக்காத

பண்டிதன் ஆவான்” என்று அம்மா சொல்லும் வசனங்களில் ஒன்று அது எனக்கு நல்லாவே பொருந்தும். ஒரு கதை புத்தகம் படிக்க ஒரு ரூபாய் தந்து எனக்கு படிக்க வைத்தா அதுவே பழக்கமாகி அம்மாவின் வடிக்காத சோற்றையும் சோற்றுக்குள் வேகவைத்த முட்டையையும் அவியாத பருப்பையும் கூட எத்தனையோ நாட்கள் நான் சாப்பிட அந்த புத்தக வாசிப்பு

அம்மா நல்லா இருக்க வேண்டும் என்பதில் இருந்தது. இந்திய ராணுவ காவலரணை கடக்கும் போது இந்து மகளிர் சந்தியில் 'சாலி' மோட்டர் சைக்கிளில் அடிபட்டு யாழ் போதனா வைத்தியசாலையில் காணும் வரை எனக்குள் இருந்த வேதனையின் போதும் நான் அவரின் மேல் வைத்த பாசத்தை நானே தெரிந்து கொண்டேன்.

போது தெரிந்திருக்கிறது எங்கள் வீட்டு முற்றத்திலே அம்மாவின் கையால் பழம்சோறு நிலவை பார்த்து கொண்டு சாப்பிட்டது.

இப்போதும் நிலவை காணும் போது தோன்றுகின்றது. மறுபடியும் சிறுபிள்ளை ஆக மாட்டோமா...???

“கண்டதை திண்டால் வண்டியன் ஆவான், கண்டதை படித்தால்

தான் உதவியது என்றால் நீங்கள் நம்பலா போறீங்கள்.

இன்று நான் இப்படி எழுத கூட அந்த வாசிப்பு தான் எனக்கு உதவுகிறது.

சின்ன வயசிலே ஒரு நாள் தம்பிக்கு காய்ச்சல் என்று நாங்கள் வளர்த்த மாட்டை எங்கள் பனை வளவுக்குள் கட்டும் பொறுப்பு எனக்கு வந்தது.

நான் அதைக் கொண்டு போய்
கட்ட இடம் இல்லாமல் மூன்று
வாழை மரத்தை சேர்த்து கட்ட
அது வாழையை புடுங்கி சென்று
எங்கள் தோட்டத்தை எல்லாம்
மேய்ந்து முடித்தது.

அன்று முதல் என்னை புத்தக
பூச்சியாக உலக அனுபவம்
இல்லாதவனாக எல்லோரும்
பார்க்க தொடங்கிய போதும்
என் அம்மா என்னை விட்டுக்
கொடுக்கவில்லை.

இன்று இந்த கட்டுரை
வாயிலாக அவளுக்கு ஒன்று
சொல்லிகொள்ள விரும்புகிறேன்.

இன்று நான் வேலை செய்யும்
ஒரு சர்வதேச நிறுவனம், மூன்று
நாடுகளை அதில் வேலை
செய்யும் ஆயிரக்கணக்கான
பணியாளர்களை வழிநடத்தும்
ஒரு முகாமைத்துவ பொறுப்பில்
என்னை நியமித்து இருக்கிறது.

ஒரு மாட்டை வாழை மரத்தில்
கட்டியவன் என்று நாடுகளை
நிர்வகிக்கும் பொறுப்புக்கு
உயர்ந்தமைக்கு என் அம்மா தான்
காரணம்.

என்னை தனது அண்ணனை
போல ஒரு பேராசிரியனாக
பார்க்கும் எண்ணமே அவளுக்கு
அதிகம் இருந்தது.

நான் ஒரு விரிவுரையாளனாக
இருந்த போது அவரின்
மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை
ஆனால் அன்றைக்கு நான் என்
அம்மாவை போல இனத்தில்
இருந்த அவ்வளவு அம்மாவையும்
நேசித்த காரணத்தால் அந்த
வேலையை விட வேண்டிய
தேவை ஏற்பட்டது.

இதை என்னால் எந்த கட்டுரை
எழுதியுமே என் அம்மாவுக்கு
விளங்கப்படுத்த முடியாது என்றும்
எனக்கு தெரியும்.

எனது அப்பாவின், தம்பியின்
இழப்புக்களுக்கு பின்னரும் மனம்
தளராது நிற்கும் என் அம்மாவுக்கு
தலை வணங்குகிறேன்.

என் வாழ்க்கையில் எத்தனையோ
முடிவுகளை என் அம்மாவின்
பேச்சினை கேட்காது நானே
எடுத்திருக்கிறேன்.

சரி தவறுகளுக்கு அப்பால்
சில முடிவுகளை அம்மாவின்
பேச்சை கேட்டிருக்கலாம் என்று
தோணியதும் உண்டு.

ஏறத்தாள பத்து வருடங்களின்
பின்னர் என் அம்மாவை
இந்தியாவில் 2014 இல்
சந்தித்தேன்.

எனக்கு நான் சின்ன வயசிலே
கண்ட அம்மாவாக தான்
தெரிந்தார்.

என்னை காணாத நாட்களில்
என்னை காண துடித்த
நாட்களில் என்னை
காணுவதற்காக விரதம் இருந்து
நேர்த்தி வைத்து காலிலே
கல்லடித்து விரலை இழந்த
நாட்களில் பட்ட வேதனையை
எனக்கு சொன்னார்.

மீண்டும் தெரியாத காலத்துக்காக
பிரியும் போதும் என்னிடம் ஒரு
சத்தியம் வாங்கி கொண்டார்.

அவவிற்கான இறுதி
கிரிகைகளை நான் தான் செய்ய
வேண்டும் என்று அது எனக்கு
சத்திய வாக்காக இப்போதும்
ஒலித்து கொண்டிருக்கிறது.

அண்மையில் அம்மாவை
விருந்தினர் நுழைவு அனுமதியில்
ஐரோப்பாவுக்கு அழைத்து,
நோர்வே, சுவிஸ் போன்ற
நாடுகளுக்கு கூட்டிச்சென்றேன்.

மாசி மாத பனிக்குளிரையும்
தாங்கியபடி என்னுடன் பயணித்த
அனுபவங்களை மறக்க முடியாது.

அவரின் உடல் வலிமையைவிட
மனவலிமை எவ்வளவு அதிகம்
என்பதை உணரக்கூடிய
சந்தர்ப்பங்களாக அவை
அமைந்தன.

ஒரு மகனாக என்
அம்மாவின் அருகிலே நான்
இருக்காவிட்டாலும் என்
உணர்வுகளால் அம்மா
எப்பொழுதுமே என்னுடன்
இருப்பா எனது வளர்ச்சியில்
அவரின் பங்களிப்பு எப்பவுமே
இருக்கும்.

என் அம்மா நீழி காலம் வாழ
வேண்டும்.

என் அம்மா என்னிடம்
தொலைபேசி வாயிலாக
அடிக்கடி கேட்கும் வாக்கியம்
என்னை அம்மா என்று கூப்பிடு
என்று தான்.

இப்போது கூப்பிடுகிறேன்.
அம்மா.....!!!

கு.பிரதீபன்
சின்ன மகன்

சகோதரிகளின் வாழ்த்துச் செய்தி

எமது மூத்த சகோதரி திருமதி. சி. குணரட்ணம் அவர்களின் பவள விழாவை முன்னிட்டு அவரது புதல்வன் கு. பார்த்தீபன் அவர்களால் வெளியிடப்பட இருக்கும் பவளவிழா மலருக்கு எமது வாழ்த்துச் செய்தியை அனுப்பி வைப்பதில் மகிழ்ச்சி அடைகிறோம்.

எமது சகோதரி அவர்கள் பாடசாலையில் கல்வி கற்கும் காலங்களில் மிகவும் ஊக்கத்துடன் கற்பார். பின்பு ஆசிரியத் தொழிலை செய்து வந்த போது மாணவர்களுக்கு கற்பிப்பதிலும் மிகுந்த அக்கறையுடன் செயற்பட்டவர்.

பாடசாலை முடிந்து வந்தபின் தனது வீட்டில் உள்ள கொட்டகையில் பிரத்தியேக வகுப்பு நடாத்துவார்.

நாம் அவரது வீட்டிற்கு அருகில் இருந்ததனால் அவரின் கற்பித்தல் செயற்பாடுகளை அவதானித்தும், கேட்டும் உள்ளோம். அவரின் கற்பித்தல் திறமையால் அவரிடம் படித்த மாணவர்கள் நல்ல நிலையில் உள்ளனர்.

எமக்கு ஞாபகமாக இருப்பவர்களில் சிலரை இவ் குறிப்பிடுகிறேன்.

யாழ்போதனா வைத்தியசாலை சத்திரசிகிச்சை நிபுணர் டாக்டர் சி.இராஜேந்திரன், இங்கிலாந்தில் எஞ்சினியராகப் பணிபுரியும் சி.ரூபகுமார், (அபிராமியின் கணவர்), டாக்டர் யோகநாதனின் மகள் டாக்டர் ஞானமொழி ஆகியோர்.

சகோதரி அவர்கள் கல்வியில் மட்டுமல்லாது விளையாட்டு, வலைப்பந்தாட்டம், சாரணியம், பாண்ட வாத்தியம் போன்றவற்றிலும் பயிற்சி வளங்குவதில் திறமையாகச் செயற்பட்டவர்.

அவரது சுறுசுறுப்பும் செயலாக்கமும் எமக்கும், மற்றவர்களுக்கும் எடுத்துக்காட்டாக அமைந்துள்ளது.

“தக்கார் தகவிலர் என்பது அவர் தம் எச்சத்தால் புலப்படும்”.

என்ற வள்ளுவரின்

வாய்மொழிக்கமைய இவரது திறமையை அவரது பிள்ளைச் செல்வங்கள் மெய்ப்பித்துள்ளனர்.

இவரது பிள்ளைகள் கல்வியில் உயர்ந்து நல்ல நிலையில் உள்ளார்கள்.

பவளவிழாக் காணும் இவர் நீண்டகாலம் சுகநலத்தோடு வாழவேண்டுமென்று இறைவனை பிரார்த்திப்பதுடன் இவரது பவளவிழா சிறப்புற எமது வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

பவளவிழா சிறக்கட்டும்.

மக்கள், மருமக்கள், பேரப்பிள்ளைகள் மகிழ்ச்சியுடன் திகழட்டும்.

சகோதரிகள்,

திருமதி. சி. பத்மேந்தன்

(ஓய்வுநிலை விஞ்ஞான ஆசிரியை.)

திருமதி. சி. ஜெயபாலன்

(ஓய்வுநிலை கணித ஆசிரியர்.)

திருமதி. சி. சிவானந்தராஜா

(பொறியியலாளர்)

ஆயிரம் விரதங்களுள் அர்த்தமுள்ள ஒரு விரதம்

- ஜி. ஷஜீவன் -

ஓசை ஒலியெல்லாம் ஆகி இந்த உலகிற்கு ஒருவனாய் நிற்கின்ற சிவனை முழுமுதற் தெய்வமாய் வணங்குகின்ற சைவர்களாகிய நாம் எண்ணிறைந்த மத நம்பிக்கை கோட்பாடுகளால் கட்டுண்டு கிடக்கின்றோம்.

ஆனால் அவை எம்மைச் செழுமைப்படுத்துகின்றன என்றால் மறுப்பதற்கில்லை அந்த வரிசையிலே தான் சைவர்களாகிய நாம் கைக்கொள்கின்ற விரதங்கள் முன்னிலைப்படுகின்றன.

வருடத்தின் கணிசமான நாட்கள் விரதங்களாலே நிரம்பிக் கிடக்கின்றன.

மாதவிரதங்கள், வார விரதங்கள் என்றும் விஷேட விரதங்கள் என்றும் அவற்றை நாம் வகைப்படுத்துகின்றோம்.

என்ன தான் ஆயிரம் விரதங்களை

நாங்கள் வகுத்தும் தொகுத்தும் வைத்திருந்தாலும் அவற்றுள் அர்த்தமுள்ள ஒரு விரதமாக எனக்குத் தோன்றுவது “சித்திராப் பெளர்ணமி” விரதமேயாகும்.

இறந்த தம் தாய்மார்களுக்காக அனுஷ்டிக்கின்ற இந்த விரதம், பிறந்த அனைத்து உயிர்களையும் உய்விக்கும் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.

உலகத்தில் நாம் பெற்ற ஒவ்வொரு உறவுகளுக்கும் முதல் உறவாய், உலகத்தில் நாம் வைத்த ஒவ்வொரு பற்றுதல்களுக்கும் முதல் பந்தமாய் இருப்பது “அன்னை” என்கிற சொந்தமேயாகும். அந்த சொந்தம் எம்மிடையே இருக்கின்ற போது அன்பினாலும் அரவணைப்பினாலும் அவளைப் பூசிக்கின்ற நாம் அவள் இறைவனடி சேர்ந்த பின்பு மனத்தை ஒருநிலைப்படுத்தி விரதமிருந்து அவளைப் பூசிக்கின்ற நன்னாளே “சித்திரா

பௌர்ணமி” திருநாளாகும். எல்லா விரதங்களும் எமக்கு நாம் விரும்பியவற்றைத் தருவதாக ஜதீகம் இருக்கின்றது.

ஆனால் இந்த விரதம் எம்மிடமிருந்து தீய விடயங்களை எடுத்துக் கொள்கின்றது. எப்படி ஒரு தாயானவள் தன் வருந்தினாலும் தன் பிள்ளைகள் வாழவேண்டும் என்று நினைப்பாளோ அங்கனமே அவள் இறந்த பின்பும் தன்னை நினைத்து விரதம் கைக்கொள்ளும் பிள்ளைகளிடம் இருந்து தீயவற்றை எடுத்துக் கொண்டு ஆசி வழங்குகின்றாள்.

தாயின் மறுமையில் அவளுக்கு முத்தியின்பம் கிடைக்க எண்ணி நாம் விரதம் மேற்கொள்கின்றோம்.

ஆனால் இறைவன் என்கின்ற
நித்திய இன்ப ஜோதியிலே
ஐக்கியமாகிவிட்ட தாயானவள்
எமக்குச் சித்திகள் கிடைக்க
வேண்டும் என அருள் வழங்கிக்
கொண்டே இருப்பாள்.

உலகத்தில் எல்லாப்
பற்றுதல்களையும் துறந்த
பல துறவிகள் கூட “தாய்”
என்கின்ற பற்றினை
களைய முடியாதவர்களாக
இருந்திருக்கின்றனர்.

தமிழ் உலகம் கூறுகின்ற
துறவிகள் வரிசையிலே
முதல் இடம் பெறுகின்ற
“பட்டினத்தடிகள்” கூட தன்
தாயின் இறுதி கிரிகைகளை
செய்வதற்காக பல ஊர்கள்
கடந்தும் ஓடோடி வந்த வரலாறு
உண்டு.

இந்த உலகை காண்பதற்கு நாம்
வந்த பாதை தான் அம்மா!

எந்த உறவையும் எமக்கு
அறிமுகம் செய்பவள் தான்
அன்னை!

எனவே தான் அவளை நினைத்து
கைக்கொள்ளும் விரதம் மிக
மிக முக்கியமானதாகும் “தாய்”
என்கின்ற பதவியை நாம்
எல்லோருக்கும் வழங்குவது
இல்லை!

எமக்கு உடலும் உயிரும்
கொடுத்தவளையும் உணர்வு
கொடுத்த மொழியையுமே
“அன்னை” என்போம்.

ஆக அகிலத்தின் அதி
உயர் பதவியைப் பெற்ற
தாயை, நினைப்பதும்
தொழுவதும் ஆன்மாக்களின்
கடப்பாடாகின்றது.

குடும்ப உறவுகளுக்கு
அவ்வளவாக முக்கியத்துவம்
கொடுக்காத மேற்கத்தேயர்களே
வருடத்தில் ஒரு நாளை
“அன்னையர் தினமாக” வாழ்த்துச்
சொல்லிக் கொண்டாடுவார்கள்.

ஆனால் அவர்களுக்கு ஆயிரம்
ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே
நாங்கள் எம் அன்னையர்கள்
குறித்து விரதம் அனுஷ்டித்து
இருக்கின்றோம் என்றால் எமது
பண்பாடு குறித்து நாம் பெருமை
அடைய வேண்டும்.

விரதங்கள் ஆன்மீக ரீதியாகவே
அனுஷ்டிக்கப்படுகின்றன.

ஆனால் அன்பு ரீதியில்
பாசப்பிணைப்பில்

அனுஷ்டிக்கப்படும் ஒரு விரதம்
“சித்ராப் பௌர்ணமி” ஆகும்.
நானே பிறந்து பயன்படைத் தேன்
அயன் தாரணன் எம்
கோனே எனத்தில்லை
அம்பலத்தே நின்று கூத்துகந்த
தேனே திருவுள்ள மாகி என்
தீமையெல் லாம் அறுத்துத்
தானே புருந்தடி யேன மனத்
தேவந்து சந்திக்கவே
என்று பற்றறுந்த நிலையில்
முத்தி வேண்டிப் பாடுகின்ற
பட்டினத்தார், பச்சை வாழைத்
தண்டுகளை அடுக்கி அதிலே தன்
தாயின் உடலை கிடத்தி

**“முன்னையிட்ட நீ
முப்பரத்திலே
பின்னையிட்ட நீ
தென்னிலங்கையிலே
நானும் இட்ட நீ
மூழ்க மூழ்கவே”**

என்று தன் தாய் மீது கொண்ட
பாசப்பிணைப்பினாலே தன்
தவ வாழ்வின் சக்தியை தாயின்
சிதையை மூட்டுவதற்காகப்
பயன்படுத்துகின்றார்.

ஆதிசங்கரர் கூட தன்
தாயிடத்தே வைத்த பற்றுதலை
அறுக்க முடியாதவராகத்
தவிக்கின்றார்.

உலகின் உத்தமர்களும்,
மகான்களும் அவ்வாறு
இருக்கையில் சாதாரண
மனிதர்களாகிய நாம் தாயன்பை
தவிர்ப்பது என்பது இயலாத
காரியமேயாகும்.

ஆகவே எம் சக்திக்கு
ஏற்றாற் போல் உயிருடன்
எம் தாய்மார்கள் இருக்கின்ற
போது அவர்களுக்கு நல்வாழ்வு
அமைத்துக் கொடுப்பதும், இறந்த
பின்பு முறைப்படி அவர்களுக்குரிய
விரதங்களை அனுஷ்டித்து
அவர்களது மறுமை வாழ்வுக்கு
வளம் சேர்க்க வேண்டியதும்
அவசியமாகின்றது.

“சித்திராப் பெளர்ணமி” நாள்
மூன்று முக்கிய விடயங்களால்
முன்னுரிமை பெறுகின்றது.

அதாவது அம்மனுக்குரிய
நாளாகவும், பிதிர்களாகிய
எம் தாய்மார்களுக்குரிய
விரதநாளாகவும், சித்திர குப்த
நாயனார் விரதநாளாகவும்
அமைவது சிறப்பாகும்.

எனவே இந்த சித்திரைப்
பௌர்ணமியில் விரதம்
இருந்தால் மூன்று வகை யோகம்
கிட்டும் என்பது ஜதீகம்.

தாய்மார்களுக்காக நாம்
ஒவ்வொரு பெளர்ணமியிலும்
விரதமிருந்தாலும், சித்தரை
மாதம் பெளர்ணமி திதியில்
சித்திரை நட்சத்திரம் கூடிவரும்
வேளை விரதமிருப்பதே உத்தமம்
என்று பேசப்படுகின்றது.

அதிகாலையில் ஆன்ம
சுத்தியோடு எழுந்து,
உணவை விடுத்து, எம்மைப்

பெற்று மறைந்து போன எம்
தாய்மாரை எண்ணிப் புனித
தலங்களுக்கு சென்று வழிபடல்
நடைமுறையாக உள்ளது.

சந்திரனை சோதிட சாஸ்திரம்
மதுரகரகன் என்கிறது.

அதாவது தாய் சம்பந்தமான
அனைத்து விடயங்களுக்கும்
காரணகர்த்தா என்பதாகும்.

அதை விடவும் மகிழ்ச்சி,
தெளிந்த அறிவு, உற்சாகம்
இவற்றை அருள்பவனும்
சந்திரனே!

அம்மா என்று அழைத்தபடி
பிறப்பெடுக்கும் உயிர்கள்
எல்லாம் மீளச் செலுத்தமுடியாத
கடனைத் தாயிடம் இருந்து
பெறுகின்றன.

உன்னத உறவுக்கு நாம்
கொடுக்கும் அதியுச்ச மதிப்பே
அந்தக் கடனுக்கான வட்டி என்று
அறிஞர்கள் சொல்வார்கள்.

வட்டியை மட்டுமே
செலுத்தி வாழ்வை ஓட்டப்
பழகிவிட்ட மனிதர்களாகிய
நாம் இறந்தபின்னும்
அவர்களை எண்ணுதல்
தலைசிறந்ததொன்றாகும்.

அவர்கள் பெயரில் அறப்பணி
நிறுவனங்களை அமைக்காது
விடினும் பறவாயில்லை
அவர்களுக்கான விரதநாட்களில்
ஏழைகளுக்கு ஒரு பிடி
உணவாயினும் அளிக்க

வேண்டும் என்று விரத சாஸ்திரம்
சொல்கின்றது.

“இறப்பின் நிமித்தம் பிறப்பு
பின்பு ஏன் அதில் வெறுப்பு?”

என்று பாடல் அடி ஒன்று
சொல்வதைப் போல,
இறப்பதற்காகவே பிறக்கும்
உயிர்கள்!

எனவே தான் வாழுகின்ற
இடைப்பட்ட நாட்களில்
எம் முன்னோர்கள் குறித்த
பிரக்ஞையுடன் விரதங்களை
கைக்கொண்டு எம் இம்மையை
வளமாக்கி அவர்கள் மறுமையை
செழுமைப்படுத்தி வைக்க
வேண்டியது அவசியமாகிறது.

ஆரம்பத்திலே குறிப்பிட்டது
போல ஆயிரம் விரதங்களுள்
உலகில் எமக்கு முகவரி தேடித்
தந்த அன்னைக்காக நாம்
அனுஸ்டிக்கும் பெளர்ணமி
விரதமே தலைசிறந்தது.

இதை நன்றி கடன் செலுத்தும்
விரதம்; என ஆதிசங்கரர்
குறிப்பிடுவதைப் போல நாமும்
நன்றியுள்ளவர்களாய் வாழ்ந்து
வளம் பெறுவோமாக!

தமிழ்ப் பண்பாட்டில் அன்னை அன்றும் இன்றும்

தமிழ்ப்பண்பாட்டில் உறவுப் பண்பாடு என்பது முக்கியமானது.

இந்த உறவுகளில் உதிரத்து உறவாய் உயிர்த்து நிற்பது அன்னை என்ற உறவாகும்.

தாய் நாடென்றும் தாய்மொழியென்றும் பூமித்தாய் என்றும் எம்மைச் சுற்றியுள்ள, எமக்குத் தேவையான எல்லாவற்றையுமே அன்னை வடிவாகக் காணுகின்ற மரபுப் போக்கு எம்மிடம் வேரூன்றியுள்ளது.

பண்டைய தமிழர்களின் வாழ்க்கை, தாய்வழிச் சமுதாயமாகவே மலர்ந்து தந்தை வழிச் சமுதாய முறையாக மாற்றம் கண்டது.

பேராசிரியர் கி. விசாகநுபன்

பேராசிரியர் - தமிழ்த்துறை,
கலைப்பீடம்,
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

தந்தைவழிச் சமுதாயமாக மாறியபோதிலும் பெண்ணடிமைத்தனங்கள் ஓங்கிய போதிலும் தாயின் இடமும் வகிப்பதும் குறைவுபடாததாக இன்றும் நிலவிவருகின்றது.

இந்நிலையில் பண்டைய காலம் முதல் இன்றைய காலம் வரை தாயின் பண்பாட்டுப் பாத்திரத்தை, முக்கியத்துவத்தை, சூழ்நிலை மாற்றங்களை, உளவியல் வேறுபாடுகளை சங்க இலக்கியம் முதல் நவீன இலக்கியங்கள் வரையான இலக்கியங்கள் ஊடாக ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

1.0 சங்ககால அக, புறவாழ்வில் அன்னை

தமிழர்களின் ஆதி வாழ்க்கையையும் பண்பாட்டுச் செல்நெறிகளையும் விளங்கிக் கொள்வதற்கான கருவியாக சங்க இலக்கியங்கள் விளங்குகின்றன. சங்க இலக்கியங்களுக்கூடாக வெளிப்படும் 'தாய்' என்ற பாத்திரமும் தாய்மையின் உணர்வுகளும் பெண்ணின் ஆதி வாழ்வினைப் புலப்படுத்துவதாக அமைகின்றன. காதல் வாழ்விலும் போர் வாழ்விலும் அவளின் பங்களிப்புகளும் சிந்தனைகளும் வரையறைகளுக்கும் வரையறைகளுக்கு அப்பாற்பட்டதாகவும் மாறி மாறி இயங்கியிருப்பதைக் காணலாம்.

'புறநானூற்றுத் தாய்' என்று இன்றும் போற்றும்ளவுக்கு புறவாழ்வில் அவளின் இடம் தனித்துவமானதாக விளங்கியிருந்திருக்கின்றது. ஈன்று புறந்தருதல், உவகைக் கலுழ்ச்சி, சோகத்திலும் வீரம், போர் வாழ்வின் உவப்பு – தூண்டல் என தாய் புற வாழ்வில் சித்திரிக்கப்படுகின்றாள்.

**"ஈன்று புறந்தருதல் எந்தலைக்கடனே
சான்றோனாக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே"**¹

என்று தொடரும் புறநானூற்றுப் பாடலில் தாயின் பாத்திரம் ஓரளவோடு மட்டுப்படுவதைக் காண்கின்றோம்.

ஓர் ஆண் குழந்தையைப் பெற்று வீரச்சமூகத்திற்குத் தருவதும் அதற்காய் அவனைப் பாதுகாப்பதும் தாயின் கடமையாகவும் அவனை வீரனாக்குவது தந்தையினதும் சமூகத்தினதும் கடமையாகுவதும் புலனாகின. இங்கு பெறுதல், பாதுகாத்தல், வீரனாக்குதலில் கணிசமாக இருக்கக் கூடிய இடம் மிக முக்கியமானது.

தாயானவள் தனது மகன் போர்க்களத்தில் இருக்கிறான் என்று சொல்வதில் உவகை கொள்பவளாக இருந்ததைப் பல புறநானூற்றுப் பாடல்கள் சித்திரிக்கின்றன.

'சிற்றில் நல்தூண்பற்றி நின்மகன்

யாண்டு உளனோ என வினவுதி என் மகன்

யாண்டு உளன் ஆயினும் அறியேன், ஓரும்

புலிசொந்து போகிய கல்களை போல்

ஈன்ற வயிறோ இதுவே!

தோன்றுவன் மாதோ! போர்க்களத் தானே!²

எனத் தனது மகனைப் பற்றிக் கேட்பவனிடம், "அவன் எங்கே இருப்பான் என்பதை நானறியேன். மலைக் குகையில் பதுங்கிக் கிடந்து பின்னர், வெளியே செல்லும் புலியைப் போன்று அவளைப் பெற்ற வயிறு இதுவே.

அவன் தோன்றுவது போர்க்களமே" என்று பெருமித உணர்வுடன் தாய் சொல்கிறாள். மகன் புலி போன்றவன் என்பதும் அவன் போர்க்களத்தில்தான் இருப்பான் எனச் சொல்வதும் வீரத்தைப் போற்றுவது மட்டுமல்ல வீரவாழ்வில் தானும் பிணைந்ததான தாய்க்கும் மகனுக்குமான உறவின் வெளிப்பாடாகவும் அமைந்துள்ளது.

ஒரு குடும்பத்தில் உள்ள ஆண்களே அழிந்துபோகும் அளவுக்கு சங்ககாலத்தில் கடுமையான போர் நிகழ்ந்தது. இதில் பெண் சோர்ந்து போகாமல்; தொடர்ந்தும் அதற்கான தூண்டலாக இருந்தாள் என்பதை தாய் என்ற பாத்திரமே சான்று பகர்கின்றது.

'கெடுக சிந்தை கடுதிவள் துணிவே' என்ற புறநானூற்றுப் பாடலில், தனது தந்தையையும் கணவனையும் இழந்த பெண்ணொருத்தி போர்முரசு இன்றும் ஒலிப்பதைக் கேட்டதும்

'ஒரு மகனல்ல தில்லோள்

செருமுகம் நீநாக்கிச் செல்கென விடுமே'³

என்று தாயானவள் மிகுதியாக இருந்த ஒரே ஒரு மகனையும் போருக்கு அனுப்பும் நிகழ்ச்சியைக் காண்கிறோம். இங்கு தாயின் வீரம், போர் வாழ்வில் கலந்த இயல்பு, உவப்பு என்பன புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

போர் என்பது ஆணுக்குரியதாக முழுக்க மாறி விட்ட

சூழலில், தாங்கள் வாழும் சமூகத்தினரைக் காத்திடவும், குறுநில மன்னர்களின் நலனுக்காகப் போரில் ஈடுபடுவதற்காக 'ஈன்று புறந்தருதல்' எந்தலைக் கடனே' என்று பெற்றளித்ததோடு மட்டுமல்ல, வீரவாழ்வுக்கு கையளித்ததோடு மட்டுமல்ல, போர்க்களத்தில் மகன் இறந்தாலும் அதைக் குறித்துப் பெருமிதம் அடைவதுதான் வீரத்தாயின் சிறப்பெனக் கருதப்பட்டது.

தாய்மையைப் பொறுத்தவரை 'முலை' என்பது ஓர் உறுப்பல்ல.

அது அரவணைப்பின், பாசத்தின் அடையாளம். ஆனால் சங்க வாழ்வில் 'முலை' என்பது வீரத்துடன் பிணைந்த ஒன்றாக வெளிப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கது.

புறநானூற்றின் பாடலில் ஒளவையார்,

'கடல் கிளர்ந்தன்ன கடஞர் நாப்பண்
வெந்து வாய் மடித்து வேல் தலைப் பெயரித்
தோடு உகைத்து எழுதருஉ துரந்து எறி ஞாட்பின்
வரு படை போழ்ந்து வாய்ப்பட விலங்கி
இடைப்படை அழுவத்துச் சிதைந்து வேறாகிய
சிறப்புடையாளன் மாண்பு கண்டருவி
வாடு முலை ஊறிச் சுரந்தன
ஓடாப் பூட்கை விடலை தாய்க்கே'⁴

என்று பாடுகின்றார்.

அதாவது, போர்க்களத்தில் போராடிய வீரனைப் பகைவர்கள் தாக்கிக் கொன்றனர். வீரமரணம் அடைந்தவனுடைய தாய் அவனுடைய வீரச்செயல் குறித்து மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தாள்.

அப்போது அவளுடைய வற்றிய முலைகளில் பால் ஊறிச் சுரந்தன என வீரத்தைப் போற்றியுள்ளார்.

புறநானூற்றுப் பாடல்களில் போரில் தன்னை எதிர்த்து வந்த யானையோடு போராடி மகன் இறந்து போனான் என்ற செய்தி தாய்க்குச் சோகத்திற்குப் பதிலாக மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கின்றது.

அதுவும் சாதாரண மகிழ்ச்சியல்ல ஆண் பிள்ளையாய் அவனைப் பெற்றெடுத்த போது

அவள் மகிழ்ந்ததிலும் பார்க்க வீரனாய் அவன்
இறந்தான் என்பதில் அதி உவகை கொள்கின்றாள்.

அது மட்டுமல்ல தனது மகனின் இறப்பிலும் அவன்
நெஞ்சில் வேல்பட்டு இறந்தால் மாத்திரமே
மகிழ்ச்சியடைந்திருக்கிறாள்.

வீரப்பால் குடித்த மகன் முதுகில் வேல்பட்டு
இறந்திருப்பின் அவனுக்குப் பால் கொடுத்த
தன்முலைகளையே வெட்டி எறிந்திருக்கின்றாள்.

வீர வாழ்வின் உவகையோடு அதன்
ஆவேசங்களோடு பாசம் என்ற எல்லைகளைக்
கடந்து தாய் விசையுறு பந்தாய்
இயங்கியிருக்கின்றாள் என்பதைக் கண்டறிய
முடிகின்றது.

புறநானூற்றுப் பாடல்களில் மகன் போரில்
இறந்ததைக் கண்டதும் 'ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிது
உவந்தனளே' என்று வெள;வேறு புலவர்கள் ஒரே
மாதிரியாகப் பாடியிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

‘முதியோள் சிறுவன்

படை அழிந்து மாரினன் என்று பலர்கூற

**மண்கு அமார்க்கு உடைந்தனன் ஆயின் உண்டஎன்
முலை அறுத்திருவென்,**

செங்களம் துடிவுவோள் சிதைந்து வேறாகிய

படுமகன் கிடக்கை காணாஉ

ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிது உவந்தனளே!5

“மீன் உண் ‘கொக்கின் தூவி அன்ன

வால்நரைக் கூந்தல் முதியோள் சிறுவன்

களிறு எறிந்து பட்டனன் என்னும் உவகை

ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதே!6

இவ்வாறு ஈன்று புறந்தருதலுடன் தாயின்
கடமைகள், மகிழ்ச்சிகள் நிறைவு பெறாமல்
போர் வாழ்விற்கு கையளித்தலிலும்
போர்க்களத்திலும் கூட வீரத்துடன் பிணைந்தபடி
தொடர்ந்திருப்பதைக் காண்கின்றோம்.

போர் வாழ்வில் மட்டுமல்ல அகவாழ்விலும்
அன்னையின் பாத்திரம் குறிப்பிடத்தக்கது ஆகும்.
செவிலியாகவும் நற்றாயாகவும் தனது பங்கினை
வகிப்பதைக் காண்கின்றோம்.

உடன்போக்குக் கொண்ட மகளின் வாழ்வு –

பாதுகாப்பு குறித்த ஏக்கம், காதலுக்கான ஆதரவு
- எதிர்ப்பு, பிள்ளைகளின் உளவியல் அறிந்த பாங்கு
என்பவற்றைக் காண்கின்றோம்.

நற்றாயின் தோழியும் தோழியின் தாயுமான
செவிவித்தாய் ஆம்பல் மலரினும் மிகுந்த தன்மையும்
குளிர்ச்சியையுமுடைய தலைவியைத் தன் மகனைக்
காட்டிலும் மிகுதியாக நேசிப்பவளாகவும் அவள்
மீது மிகுந்த அக்கறையுடையவளாகவும் தோழிக்கு
அடுத்த நிலையில் நற்றாயைக் காட்டினாலும்
முதலில் தலைவியின் களவொழுக்கத்தை
அறிபவளாகக் காட்டப்படுகிறாள்.

ஐங்குறுநூறில் தோழி தன் தாயாகிய செவிலிக்குக்
கூறும் வகையில் அமைந்த பத்துச் செய்யுட்களின்
தொகுதி தாய்க்குரைத்த பத்தாகும்.

இப்பகுதியிலுள்ள பத்துச் செய்யுட்களிலும்
தொடங்கும் முதலாவது வரி ‘அன்னை வாழி! வேண்டு
அன்னை’ என அமைகின்றது.

இங்கு தலைவியின் உடல் மாற்றங்களும் அதனால்
தலைவியின் தாயும் செவிலித் தாயும் வருந்துதலும்
அவர்கள் வருந்தாது இருக்கும் பொருட்டு தோழி
உண்மை நிலவரங்களை எடுத்துக் கூறுதலும்
சமாதானப்படுத்துதலுமே தாய்க்குரைத்த பத்துச்
செய்யுட்களில் இடம்பெற்றுள்ளது.

ஐங்குறுநூற்று பாடல் ஒன்று அன்னை பற்றிய
சித்திரம் ஒன்றைத் தீட்டுகின்றது.

‘நம் உறு துயரம் நோக்கி அன்னை

வேலன் தந்தாளாயின் அவ்வேலன்

வெறிகமழ் நாடன் கேண்மை

அறியுமோதில்ல செறியெயிற் றோயே’ 7

மேற்படி பாடலில் நம் தாய் நம்முடைய
பெருந்துயரைக் கண்டு அதற்குரிய காரணத்தைக்
காணும் பொருட்டு வேல் மகனை அழைத்து
வினவுவாளாயின் ஏதிலாலனாகிய அந்த வேல் மகன்
நறுமணம் கமழ்தற்குக் காரணமான தலைவனோடு
கொண்ட தொடர்பினை அறிந்து கூறுவானோ?
அவ்வாறு கூறமாட்டான் எனச் சமாதானம்
செய்வதை காண்கின்றோம்.

இது தாய்; மகள் மீது கொள்ளும் அக்கறை,
அன்பு என்பவற்றைக் காட்டுவதோடு மகள் தாய்
மீது கொண்ட மரியாதை, அச்சம் என்பவற்றைக்
காட்டிநிற்கின்றன.

திருமணம் நடக்கும் வரை, தலைவியின் நாணம் நீங்காதபடி கற்புத் தலைவியை அவள் விரும்பும் ஆடவர்க்கு மணம் செய்துவைப்பது தாயின் கடமையாக இருந்தது.

இதனை,

**‘சிறுகோடும் பெருங்குளம் காவலன் போல,
அருங்கடி அன்னையு துயில்மறந்தனளே’⁸**

எனத் திருமணம் வரை பெண்கள் கற்புடன் இருக்க, தாய் உறக்கமின்றி காவலிருந்ததை நக்கண்ணையார் பாடியுள்ளார்.

தனது மகள் தன்னிடம் காதலைச் சொல்லாமல் நான் எதிர்ப்பேன் என்ற உறுதியில், அறியாமல் காவல் மீறி உடன்போக்குக் கொண்டதையும் அவளுக்குத் தான் செய்ய நினைப்பவற்றையும் கூறும்போது தாய்மையின் மனதைப் புரிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

தாயின் உளவியல் நுட்பம், மகள் மீதான அக்கறை, என்பவற்றை அகநானூற்றுப் பாடல் ஒன்று தெளிவாகக் காட்டுகின்றது.

**‘இன்னள் இனையள், நின் மகள் எனப் பல் நாள்
எனக்கு வந்து உரைப்பவும் தனக்கு உரைப்பு அறியேன்
நாணுவள் இவள் என, நனி கரந்து உறையும்
யான் இவ் வறுமனை ஒழிய, தானே
அன்னை அறியின், இவண் உறை வாழ்க்கை
எனக்கு எளிது ஆகல் இல் எனக் கழல் கால்
யின் ஒளிர் நெடுவேல் இளையான் முன்னுறப்
பல்மலை அரும் சுரம் போகிய தனக்கு, யான்
அன்னேன் அன்மை நன் வாயாக
மான் அதர் மயங்கிய மலை முதல் சிறு நெறி
வெய்து இடையுறா அது எய்தி, முன்னர்ப்
புல் என் மாமலைப் புலம்புகொள் சீறார்ச்
செல்விருந்து ஆற்றி, துச்சில் இருத்த
நுனை குழைத்து அலமரும் நொச்சி
மனைகெழு பெண்டு யான் ஆகுந் மன்னே! ⁹**

இத்தாய்மைக்கு நிகராக எதனையும் காட்டமுடியாது என்பதையும் தமிழ்ப்பண்பாட்டின் நாகரிகம் வேராக இவளிடம் இருந்தே கிளைவிட்டது என்பதையும் உணர்ந்துகொள்ளலாம்.

2.0 அற இலக்கியங்களில் அன்னை

சங்ககால புறவாழ்வில் தாயானவள் மகனுடன்

நெருக்கமானவளாகவும், அகவாழ்வில் மகனுடன் நெருக்கமானவளாகவும் வீரம் - பாசம் - குடும்பப் பிணைப்பு, உளவியல் நுட்பம் என்ற தளங்களில் இயங்கியுள்ளதை இலக்கியங்கள் வெளிப்படுத்தியுள்ளன.

அற இலக்கியங்களில் வெளிப்படும் அன்னை குடும்பத்தின் முதன்மை – சிறப்புமிக்கவளாகவும் பேசப்படுகின்றாள்.

ஒளவையாரின் நல்வழி, கொன்றை வேந்தன் ஆகிய அற இலக்கியங்களிலும், பதினெண்கீழ்க்கணக்கு இலக்கியங்களிலும் வெளிப்படும் தாய் முக்கியமானவள்.

‘தந்தை சொல் மிக்க மந்திரமில்லை

தாயிற் சிறந்தொரு கோயிலும் இல்லை ‘

10

என்று இருவரும் போற்றப்பட்டாலும் வீட்டுக்குரிய தாயானவள் கோயிலாக உருவாக்கப்படுவது கவனத்திற்குரியதாகும். ;இவ்விடத்தில் நான்மணிக்கடிகை ‘ஈன்றாளோடு எண்ணக் கடவுளு மில்’¹¹ என்று பாடியமையும் குறிப்பிட்டு நோக்கவேண்டும்.

குடும்பத்திற்கு பொருளாதார வலிமையை ஊட்டுவதற்கு ஆணைத் தூண்டுவளாகவும் தாய் இயங்கியுள்ளதை ‘இல்லாணை இல்லாளும் வேண்டாள் ஈன்றெடுத்த தாயும் வேண்டாள் செல்லாது அவன் வாய்ச்சொல்’¹² என்ற ஒளவையாரின் நல்வழிப் பாடலடிகள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

மேலும் ஒளவையார், ‘தாயோடு அறுசுவைபோம் தந்தையோடு கல்விபோம்’¹³ என்று பாடியிருப்பதன் மூலம் தாய் இல்லாமல் போனதும் அறுசுவை உண்டிகள் இல்லாமல் போய்விடும் என்பதும் தந்தையின் இறப்புடன் கல்விஊக்கங்கள் அற்றுவிடும் என்பதும் உணர்த்தப்படுகின்றது.

தாய் உணவுக்குரியவளாகவும் - அன்புக்குரியவளாகவும் தந்தை அறிவுக்குரியவராகவும் சித்திரிக்கப்படுவது முக்கியமானதாகும். ‘மகனறிவு தந்தையறிவு’ என்று நாலடியாரும் அறிவுடனேயே தந்தையைத்; தொடர்புபடுத்துகின்றது.

‘தந்தை மகற்காற்று நன்றி அவையத்து

முந்தி இருப்பச் செயல்.’¹⁴

‘மகன்தந்தைக்கு ஆற்றும் உதவி இவன்தந்தை

என்றோற்றான் கொல் எனும் சொல்.’¹⁵

என்று வள்ளுவரும் இதன் தொடர்ச்சியாகவே கூறியுள்ளார்.

தாயின் இயல்பு பிள்ளைக்கு வருவதையே ‘நூலைப் போல் சேலை தாயைப் போல் பிள்ளை’ என்ற மரபுத் தொடரானது புலப்படுத்தி நிற்கின்றது.

தாயின் இருதயம் அன்பு மயமானது என்பதனையே ‘பெத்த மனம் பித்து பிள்ளை மனம் கல்லு’ என்ற பழமொழி வெளிக்காட்டுகின்றது.

சங்ககால அன்னை தன் மகன் போரில் இருப்பதனாலும், நெஞ்சில் வேல் பட்டு இறந்ததாலும் ‘ஈன்ற ஞான்றினும் பெரிதும் உவந்தனளே’ என்று சிறப்பிக்கின்றார்கள்.

ஆனால் தன்மகன் அறம் பொருந்திய சான்றோன் என்று சமூகம் சொல்வதைக் கேட்டுத் தாய் மகிழ்ச்சியடைவதை

‘ஈன்ற பொழுதில் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச்

சான்றோன் எனக் கேட்ட தாய்’¹⁶

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

இங்கு பிள்ளைகளின் வளர்ச்சியில் மகிழ்ச்சியில் தாய் மலர்பவள் என்பதை ஒவ்வொரு இலக்கியமும் வெவ்வேறு விதமாகக் கூறியுள்ளன.

சங்ககாலத்தில் ‘ஈன்றுபுறந்தருதல் எந்தலைக் கடனே’ ‘ஈன்ற ஞான்றினும் மாணப் பெரிதே’ என்றும் இருந்த அன்னையின் நிலை அறநெறிக்காலத்தில் அறவயப்பட்டதாய் சுத்திகரிக்கப்பட்டிருந்ததைக் காணலாம்.

3.0 பக்தியும் தாய்மையும்

பல்லவர் காலத்திலே பல்வேறு வகையிலும் பக்தியை எடுத்துரைப்பதற்கான ஒரு பாவ முறையாய் வாத்சல்யம் இருந்திருக்கிறது. வாத்சல்யம் என்பது தாய்மை உணர்வாகும்.

தன்னைத் தாயாகவும் கண்ணனைக் குழந்தையாகவும் கொண்டு இந்த வாத்சல்ய உணர்வைப் பாடியதில் பெரியாழ்வார் முக்கியமானவர்

தமிழ்ப்பண்பாட்டில் அன்னை என்ற உணர்வு கொடுத்த அழுத்தத்தை பெரியாழ்வாரின் பெரியாழ்வார் திருமொழியில் காண்கின்றோம்.

“எண்ணெய்க் குடத்தையுருட்டி இளம்பிள்ளை கிள்ளியெழுப்பி
கண்ணைப் புரட்டி விழித்துக் கழகண்டு செய்யும் பிரானே
உண்ணக் கனிகள் தருவன் ஒலிகடலோத நீர் போல்
வண்ண மழகிய நம்பீ மஞ்சனமாட நீ வாராய்”¹⁷

ஒரு தாய் தனது மகனின் குறும்புகளை இரசிப்பதும்,
அவனது பெருமைகளைச் சொல்வதும், அதனை
ஏற்றுக் கொள்வதும், அவனிடம் கெஞ்சுவதற்கு
கொஞ்சங் கூட தயங்காத தன்மையையும்
பெரியாழ்வாரது இப்பாடலானது காட்டி நிற்கின்றது.

இதுவே உண்மையான தாய்மை உணர்வாகும்.

பட்டினத்தார் தன் தாய் இறந்த பொழுது பாடிய
பாடல்கள் தாய் - மகன் உறவின் நெருக்கத்தை,
ஆழத்தை, தாயின் இறப்பைத் தாங்கமுடியா இருதய
நொருங்கலைக் காட்டுகின்றன.

“ஐயிரண்டு திங்களாய் அங்கமெலா நொந்து பெற்றுப்
பையாலன்றி போகே பரிந்தெடுத்துச் - செய்யவிரி
கைப்புறத்தி லேந்திக் கனகமுலை தந்தானை
யெப்பிறப்பிற் காண்பேனினி.
முந்தித் தவக்கிடந்து முந்நூறு நாட்குமந்து
யந்தி பகலாச் சிவனை யாத்திரித்துத் - தொந்தி
சரியச் சுமந்து பெற்று தாயார் தமக்கோ
எரியத் தழல் மூட்டுவேன்.
வட்டிலிலுந் தொட்டிலிலும் மார்க்கெலும் தோள்மேலும்
கட்டிலிலும் வைத்தென்னைக் காதலித்து முட்டச்
சிறகிலிட்டுக் காப்பாற்றிச் சீராட்டுந் தாய்க்கோ
விறகிலிட்டுத் தீமூட்டுவேன்”¹⁸

தாய் என்பவள் குழந்தையைப் பெறுவதற்கு
முன்னர் தனது குழந்தையைப் பற்றிய கனவுகளும்,
ஏக்கங்களும் உடையவளாகவும் குழந்தையைப்
பெற்றதன் பின்னர் பாலூட்டி, சீராட்டி, குளிப்பாட்டி,
ஒழுக்கத்தோடு வளர்ப்பதனையும், இரவு பகல்
பாராது குழந்தையைப் பராமரிக்கின்ற உயர்ந்த
நிலையில் தாய் இருந்ததனால்தான் பெண்
வெறுப்புப் பாடல்களையே அதிகம் பாடிய
பட்டினத்தார் இப்பாடலில் தாயை வழிபடும்
தெய்வமாகப் போற்றிப் பாடியுள்ளார்.

கம்பராமாயணத்திலே ‘கைகேயி’ ஆகிய
சிற்றன்னையின் வார்த்தையையும் தாயாகிய
கோசலையின் வார்த்தையையும் இராமன் கேட்டு
நடந்தான் என்பதன் மூலம் அன்னை பணிக்கின்ற

கடமையினால் ஏற்படும் விளைவுகளைப் பற்றிச்
சிறிதும் சிந்திக்காது அன்னை கூறிய வார்த்தையைச்
சிரமேற் கொண்டு நடப்பதற்குச் சான்றாகப்
பின்வரும் பாடலடியைக் காணலாம்.

‘மன்னவன் பணி அன்றாகின், நும் பணி மறுப்பெனோ? என்
பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியேன் பெற்றது அன்றோ?
என் இனி உறுதி அப்பால்? இப் பணி தலைமேல் கொண்டீன்
மின் ஒளிர் கானம் இன்றே போகின்றேன் விடையும்
கொண்டீன்.’¹⁹

என்று கைகேயியைப் பார்;த்து இராமன் கூறுவது
முக்கியமானதாகும்.

சிற்றன்னைக்கு இராமன் கொடுத்த மரியாதையும்
அவளில் பாராட்டிய அன்பும் கவனிக்கத்தக்கது.

இங்கு தந்தையின் வார்த்தைக்கு மட்டுமல்ல,
தாயின் வார்த்தைக்கும் சிறிய தாயின்
வார்த்தைக்கும் கட்டுப்படும் மகனாய் இராமனைக்
காணமுடிகின்றது.

இராமனுடன் காட்டுக்குச் செல்லப் புறப்பட்ட
இலக்குவனைப் பார்த்து தாயான சுமித்திரை கூறும்
மொழிகள் தன் மகனை மட்டுமல்ல பெறாமகனையும்
அதிகம் நேசிக்கும் தாயின் இருதயத்தைக்
காட்டிநிற்கின்றன

‘மகனே!

இவன்பின் செல்; தம்பி

என்னும்படி அன்று, அடியாரினின்

ஏவல் செய்தி;

மன்னும் நகர்க்கே இவன்

வந்திதின், வா அது அன்றேல்,

முன்னம் முடி’ என்றான்’²⁰

4.0 நவீன இலக்கியங்களில் தாய்

நவகவி பாரதி முதல் பின்னவீனத்துவ
இலக்கியவாதிகள் வரை அன்னை என்ற
பாத்திரத்தைப் பல்வேறு கோணங்களிலும்
மறுவாசிப்புக்கும் உட்படுத்தியுள்ளமையை
இலக்கியங்கள் வழியாகக் காணக்
கூடியதாகவுள்ளது.

பாரதியார் பாரத நாட்டை மாதவாகவே கண்டார்.

“அள்ளிய தெள்ளமுது அன்னை எம் அன்னை

ஆருயிரே பள்ளி எழுந்தருளாயே”²¹

என்று அவர் பாடியதைக் குறிப்பிடலாம்.

“எந்தையும் தாயம் மகிழ்ந்து குலாவி

இருந்தும் இந்நாடே —அவர்

சிந்தையில் ஆயிரம் எண்ணமிருந்து

சிறந்ததும் இந்நாடே”²²

என்ற அடிகள் தாய், தந்தை வாழ்ந்த நாடு என்று கூறுவதன் மூலம் அது நேசிப்புக்குரியது, வரலாறு, பண்பாட்டுப் பாரம்பரியமுடையது என்பதைக் காட்டி நிற்கின்றது.

தாய்மையின் சிறப்பும் உணர்வும் உணர்ச்சியும் இன்றும் தொடர்வதனாலேதான் இத்தாய்மையின் தியாகத்தை புரிந்துணர்வை தாமரைச் செல்வியின் ‘அம்மா’ என்ற கதையில் காண்கிறோம்.

“அம்மாவைப் பார்த்துக் கொள்ள வழியற்று அவளாவது மூன்று வேளையும் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கட்டும் என்று நினைத்து இங்கே

கொண்டு வந்துவிட்டுப்போன தன்பிள்ளையை யாரும் அம்மாவைக் கவனிக்காமல் கைவிட்டு விட்டான் என்று சொல்லிவிடக் கூடாது.

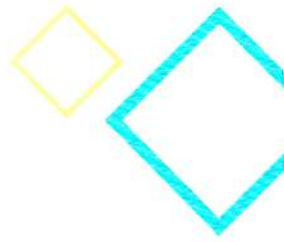
அன்றைய மதிய உணவு வடை பாயசத்தோடு விசேடமாக இருந்தது. எடுத்து வாயில் வைக்க அம்மாவுக்கு அழுகை வந்தது. அங்கே என்ற குஞ்சுகள் என்ன சாப்பிட்டுதுகளோ..” 23

இன்றும் புறநானூற்றுத் தாயின் தொடர்ச்சியை முடிந்து போன போராட்டத்தில் கூடக் காணலாம்.

இதனை தமிழ்க்கவி எழுதிய ‘இனிவானம் வெளிச்சமும்’ என்ற நாவலில் காணலாம். ‘இது எனது முதலாவது கதை.

இது என்னுடன் இருந்து என்னைத் தாக்கி என் உணர்வுகளைக் கிழித்துத் தைத்த ஒரு விவகாரம். என் அனுபவங்களைக் கலந்து இக்கதையை எழுதினேனா? இக்கதையில் எனது அனுபவங்களைக் கலந்தேனா என்பதும் புதிரல்ல.

இனவாத அரசின் செயற்பாடுகளால் எழும்
வன்முறைகள் அடிமனதில் ஆழப்புகையுண்டு போய்
அதுவே சந்ததி வழியாக காவிச்செல்லப்பட்டு
இயலுமை உண்டான போது வெளிப்போந்து வீரியம்
பெறுகிறது.

என்மகன் இவ்வெளிப்பாட்டின் ஒரு குறியீடே.
இவன் போராடப் போனபோது நான் எனக்குள்
வருந்தியதுண்டு.

எனக்குச் சொல்லாமல் போய்விட்டான்
என்பதற்காக ஒவ்வொரு போராளியின்
பின்னணியிலும் ஒரு சரித்திரம் உண்டு.

அந்தப்பிஞ்சு உள்ளத்தின் ஆதங்கத்தை மதித்தேன்.

ஒருநாள் அவனைத் துப்பாக்கி ஏந்தியவனாய்
சீருடையில் பார்க்கத் துடித்தேன். ஆகாயக்கடல்
வெளிச்சமரில் அவன் ஆகுதியான செய்திதான்
கிடைத்தது. இது எனது மகனின் கதை.' 24
என நாவலின் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஆனால் புறநானூற்றுத் தாய்மாரை
மறுவாசிப்பிற்குட்படுத்தும் நவீன
இலக்கியப்போக்குக் காணப்பட்டமைக்குச்
சான்றாக ஒளவையின் 'எல்லை கடத்தல்' கவிதைத்
தொகுதியைக் குறிப்பிடலாம்.

இத்தொகுதியில் உள்ள 'வீடு திரும்பிய என் மகன்'
என்ற கவிதை முக்கியமானது.

சங்ககால அன்னை அரசனுக்காகத் தன் மகன்
போரிட்டது பற்றிய நியாய அநியாயங்கள்
தெரியாதவளாக இருந்தாள்.

ஆனால் நவீன இலக்கியங்களில் வரும் தாய் நியாய
அநியாயங்கள் தெரிந்தவளாக விளங்கினாள்.

ஒளவையின் கவிதை மகனின் போர் வாழ்வை
ஆராதிப்பதற்குப் பதில் கேள்விக்குட்படுத்தி
விமர்சிக்கின்றது.

'இதயத்தை இரும்பாக்கி

மூளையைத் துவக்காக்கி

நண்பனை பகைவனாக்கி

என்னிடம் திரும்பினான்

இராணுவ வீரனாய் என் முன்னின்றான்

என்மகன்

ஊட்டி வளர்த்த அன்பும் நேசமும்

ஆழப்புகைய

ஆடித்தான் போனேன்

நண்பனைச் சுட்டுவிட்டு வந்து

வீரம் பேசினான்

தியாகம் பற்றி

ஆயுதம் பற்றி

எல்லைப் புறமக்களை கொல்வதைப் பற்றி

நிறையவே பேசினான்

இப்போது நான் மௌனமாக இருந்தேன்

மனிதர்கள் பற்றி

விடுதலை பற்றி

மறந்தே போனேன்

இப்போது நான் தாயாக இருத்தல் முடியாது

என்று தோன்றுகிறது

துரோகி என்று

என்னையே புதைப்பானோ

ஒருநாள்...?' 25

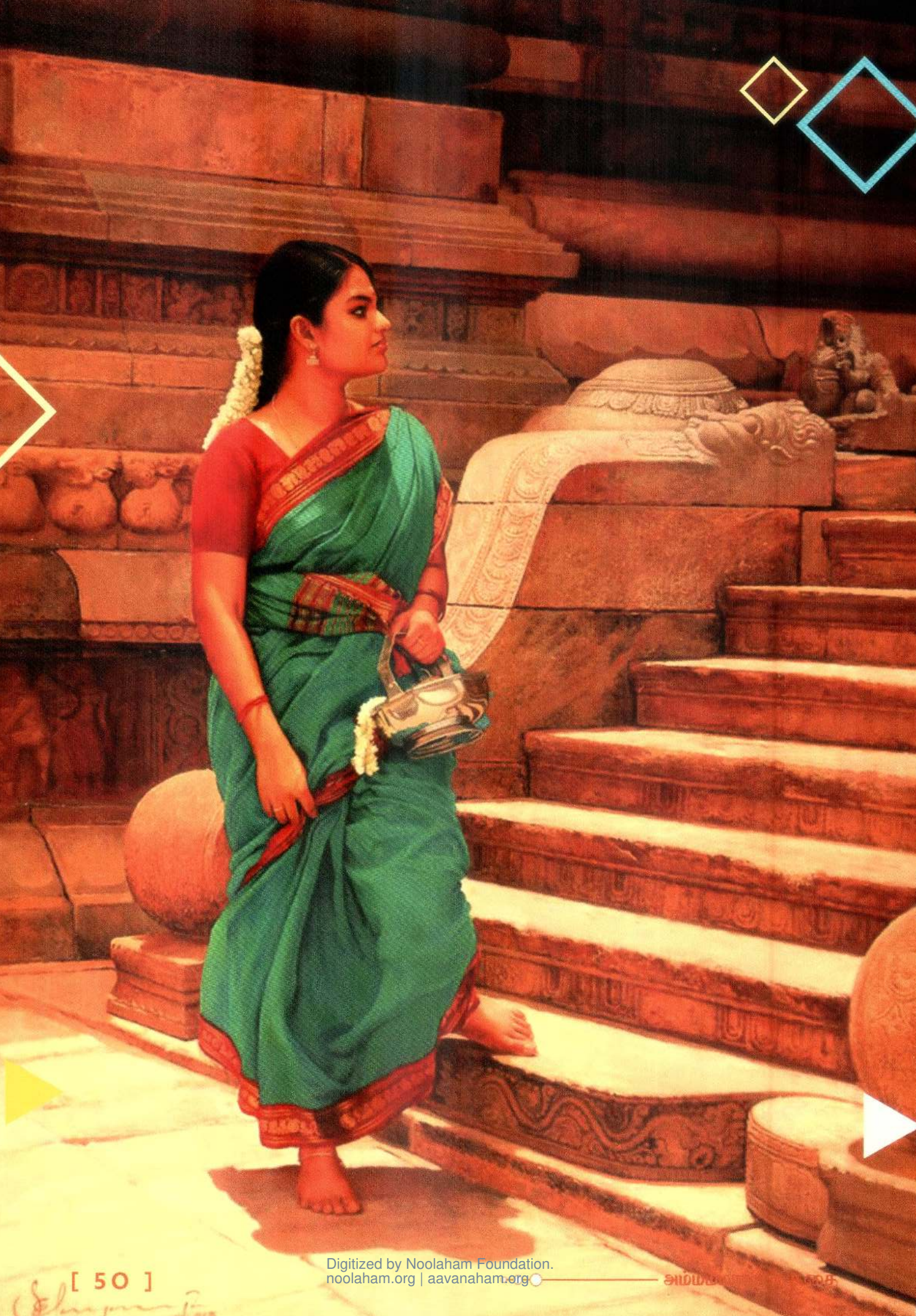
பிள்ளைகளைச் சான்றோன் என்று கேட்பதில் தாய்
அடைகின்ற மகிழ்ச்சியைச் சங்க, சங்கமருவிய
காலத்தில் காண்கின்றோம்.

ஆனால் காலமாற்றத்தில் போரின் வடுக்களில்
பிள்ளைகளைப் பெற்றெடுத்தற்காக அன்னையர்
வருந்தியதைக் காண்கின்றோம்.

யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் எழுதிய 'ஈன்ற
பொழுதில்' என்ற சிறுகதைத் தொகுதியை இதற்கு
சான்றாகக் குறிப்பிடலாம்.

**'இச்சிறுகதைத் தொகுப்பின் பெயர் திருக்குறளையும்
பெரிதுவக்கும் அன்னையையும் நினைவூட்டக்கூடும்.
ஆனால் ஒரு குழந்தையைப் பெற்றெடுக்கும் வேளைபடும்
வேதனையைவிட அதன்பின் அப்பிள்ளையின் பொருட்டு
அதிக வேதனைப்படும் அன்னையர்களையே நாம் இன்று
சந்திக்கின்றோம்.'** 26

போர்க் காலச் சூழலில் மர்மமான முறையில்
தனது பிள்ளைகள் காணாமல் போனதனால்
ஏற்பட்ட தாய்மாரின் துன்பங்களை பா.அகிலனின்
'சரமகவிகள்' தொகுதியிலுள்ள 'தாயுரைத்தான்'
கவிதையில் காணலாம்

‘திசைகளைப் பிடுங்கி நொடியில் வீசும்
பீரங்கிக் குண்டொன்றை விடவும்
இருப்பவனையும்
பல்லாயிரம் ஆண்டுகள் முன்னால்
மாண்டவனையும்
ஒருசேரக் குத்தி எறிந்துவிடும்
விமானக் குண்டொன்றையும் விடவும்
கபாலத்தினை உடைத்துத் திறக்குமொரு
தோட்டாவினை விடவும் விடவும்
அச்சுறுத்தியது என்னை அந்தக்குரல்கள்’²⁷

சங்ககாலத் தாயிடம் இருந்த உவகைக்கலுழ்ச்சி நீர்த்துப்போய் அறமற்ற போரினால் போராளிகள் அல்லாத இளைஞர்கள் காவுகொள்ளப்பட்டபோது தாய்மார் அடைந்த வேதனைகள் சொல்லினால் இயற்றமுடியாத வலியுடையனவாய் விளங்கியதை இக்கவிதை காட்டிநிற்கின்றது.

பெண் அடக்கு முறைக்குப் பழக்கப்பட்டு அந்த உலகில் இருந்து வாழ்ந்தவர்கள் தமது பிள்ளைகளையும் அதே நோக்கில் வளர்க்கின்ற போது தலைமுறை இடைவெளி உருவாகுவதை அம்பையின் ‘அம்மா ஒரு கொலை செய்தாள்’ என்ற கதையில் காணலாம்.

ஆயினும் பெண் அடக்குமுறைக்குப் பழக்கப்பட்டவர்கள் புலம் பெயர் நாடுகளில் புதிய வகைச் சுதந்திரத்தை அனுபவிப்பதை சுமதிருபனின் ‘அம்மா இது உன் உலகம்’ என்ற சிறுகதையில் காணக் கூடியதாக உள்ளது.

ராஜேஸ்வரி பாலசுப்பிரமணியம் ‘ரோஜா லக்சம் பேர்க் வீதி’ என்ற சிறுகதையில் புலம்பெயர் நாடுகளில் வாழுகின்ற பெண்கள் தமது பிள்ளைகளை பிள்ளை பராமரிக்கும் இடங்களிலும் விளையாட்டுப் பாடசாலைகளிலும் விட்டுவிட்டு வேலைக்குச் செல்ல வேண்டிய அவலமும் நடுச்சாமத்தில் கூட பிள்ளைகளை உறங்க வைத்துவிட்டு பாசத்தைக்கூட ஒழுங்காகக் காட்ட முடியாத அளவுக்கு வாழுகின்ற சூழலையும் புலம்பெயர் நாடுகளில் தமது பிள்ளைகளை வளர்ப்பதற்கு பண்பாட்டு முரண்பாட்டோடு அடம்பிடிக்கும் வரலாறுகளும் வடுக்களும் தற்போது அதிகரித்து வருகின்றன.

முடிவுரை

சங்ககாலத்தில் தாயானாவள் வீரச்சமூகத்துக்காக தன்னை அர்ப்பணித்து அந்த வாழ்வோடு இரண்டறக் கலந்தவளாகவும் அக வாழ்விலே மகளது காதல் நோயைக் கண்டறியும் உளவியல் நுட்பமும் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கின்ற ஆற்றலும் கொண்டவளாகவும் சங்கமருவிய காலத்தில் அறத்தை வெளிப்படுத்தும் உருவமாகவும் அறத்தின் வழி உயரிய நிலையை அடைபவளாகவும் பல்லவர் காலத்திலே பக்தியை வெளிப்படுத்தும் வடிவமாகவும் சோழர் காலத்தில் மரியாதைக்குரியவளாகவும் பின்வந்த நவீன இலக்கியங்களில் சமூகம் திணிக்கும் நியாய அநியாயங்கள் மாத்திரமல்ல தானே சுயமாக நியாய அநியாயங்கள் தெரிந்தவளாகவும் யதார்த்தத்தின் வடிவமாகவும் சித்திரிக்கப்படுவதைக் காணலாம்.

இவ்வாறு தமிழ்ப்பண்பாட்டில் அன்னை பாசத்திற்குரியவளாய் மாத்திரமன்றி நாட்டிற்குரியவளாய், பண்பாட்டிற்குரியவளாய், மொழிக்குரியவளாய் முக்கியமான பாத்திரமாய் அன்றும் இன்றும் வெளிப்பட்டு வருவதைக் காண்கிறோம்.

பாட்டிமார் பல்லவி

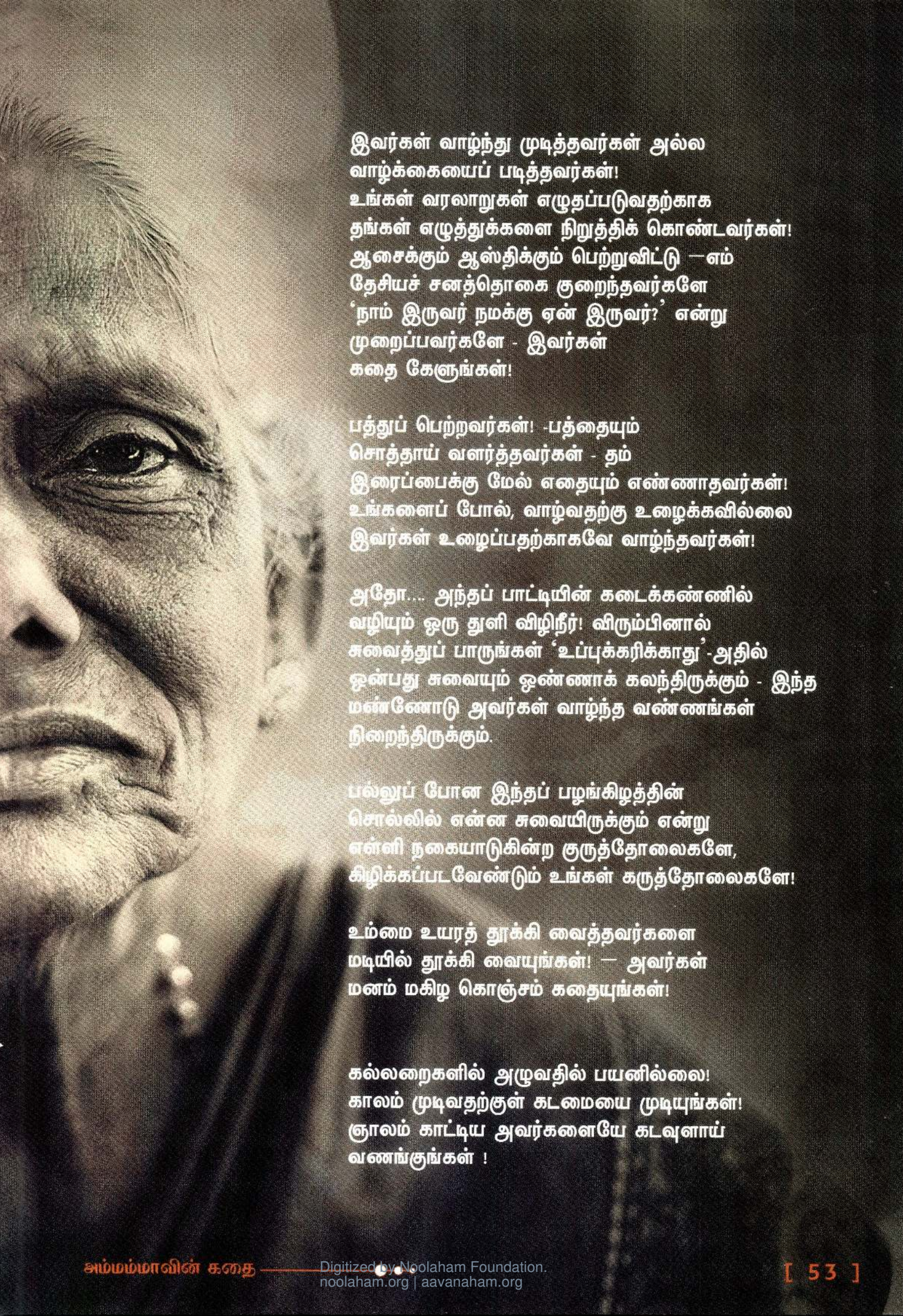

ஜி.ஷஜீவன்
யா.இ.க. (2013 உ/த)

மொழியின் பழமை பேசி மகிழ்ந்தோம்
உலகின் தொன்மை உரைத்து நெகிழ்ந்தோம்!
தத்தரிகிட தத்தரிகிட தித்தோம்!
பழைய கலைகள் படித்துக் களித்தோம்!
பாரெங்கும் போற்ற பழமை பேசி — எம்
பாட்டிமாரை மட்டும் மூத்தோர் இல்லங்களில் வீசி
முதுசம் கதைப்பது முட்டாள் தனம் - அவரைப்
போற்ற மறுப்பது கெட்டாரின் குணம்!

பொக்கை வாய்களுக்குள் தான் எத்தனை
புதையல்கள்?
புதைந்த கண்களுக்குள் தான் எத்தனை
சுடர்கள்?
சுருங்கிய தேகத்தின் மடிப்புகள் எல்லாம்
காலம் எழுதிய காவியக் கோடுகள்!
இந்த நடுங்கும் கரங்கள் தானே — எங்கள்
குடும்பப் பாரத்தை தூக்கிச் சுமந்தவை!

நரைத்த தலைகள் கண்டு யாரும்
நகைக் வேண்டாம்! உங்கள்
தலைகளில் வர்ணம் தீட்ட காலமெனும்
தூரிகை இவர்களிடம் இருந்து தான்
வர்ணம் சேர்க்கின்றது!

இவர்கள் வாழ்ந்து முடித்தவர்கள் அல்ல
வாழ்க்கையைப் படித்தவர்கள்!
உங்கள் வரலாறுகள் எழுதப்படுவதற்காக
தங்கள் எழுத்துக்களை நிறுத்திக் கொண்டவர்கள்!
ஆசைக்கும் ஆஸ்திக்கும் பெற்றுவிட்டு — எம்
தேசியச் சனத்தொகை குறைந்தவர்களே
'நாம் இருவர் நமக்கு ஏன் இருவர்?' என்று
முறைப்பவர்களே - இவர்கள்
கதை கேளுங்கள்!

பத்துப் பெற்றவர்கள்! -பத்தையும்
சொத்தாய் வளர்த்தவர்கள் - தம்
இரைப்பைக்கு மேல் ஏதையும் எண்ணாதவர்கள்!
உங்களைப் போல், வாழ்வதற்கு உழைக்கவில்லை
இவர்கள் உழைப்பதற்காகவே வாழ்ந்தவர்கள்!

அதோ... அந்தப் பாட்டியின் கடைக்கண்ணில்
வழியும் ஒரு துளி விழிநீர்! விரும்பினால்
சுவைத்துப் பாருங்கள் 'உப்புக்கரிக்காது' -அதில்
ஒன்பது சுவையும் ஒண்ணாக் கலந்திருக்கும் - இந்த
மண்ணோடு அவர்கள் வாழ்ந்த வண்ணங்கள்
நிறைந்திருக்கும்.

பல்லுப் போன இந்தப் பழங்கிழத்தின்
சொல்லில் என்ன சுவையிருக்கும் என்று
எள்ளி நகையாடுகின்ற குருத்தோலைகளே,
கிழிக்கப்படவேண்டும் உங்கள் கருத்தோலைகளே!

உம்மை உயரத் தூக்கி வைத்தவர்களை
மடியில் தூக்கி வையுங்கள்! — அவர்கள்
மனம் மகிழ கொஞ்சம் கதையுங்கள்!

கல்லறைகளில் அழுவதில் பயனில்லை!
காலம் முடிவதற்குள் கடமையை முடியுங்கள்!
ஞாலம் காட்டிய அவர்களையே கடவுளாய்
வணங்குங்கள் !

வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பாணம்

அழகான மாலை நேரம்.

ஆளை நனைக்காமல் தூவும் மழை
அகன்று விரிந்து கிடக்கும் வயல்வெளி
ஆங்கோர் தொலைவில் வேலிகளாய்
நிற்கும் உயரப் பனைகள். வயல்கள்
கிழித்து ஓர் ஒற்றையடிப்பாதை
ஓய்மையாய் உயர்ந்து நிற்கும் பத்ரகாளி
கோயில்.

சங்கரத்தை கடக்க வட்டுக்கோட்டை
வரவேற்றது. நண்பன் நிவேதனின்
துணையுடன் அடி எடுத்து
வைக்கின்றேன். அவன் ஒவ்வொன்றாகச்
சொல்லிக் கொண்டே வந்தான்,
அவற்றைச் செவிகளால் மென்று
தின்ற வண்ணம் சென்றேன்!
நவீனத்தின் சிதறல்கள் ஆங்காங்கே
தென்பட்டாலும், பழமை தனக்கே உரிய
அழகில்ப் படர்ந்து கிடக்கும் கிராமம்..
இல்லை பட்டினம் என்று சொல்வதே
பொருத்தம்.

நகரத்தில் காணமுடியாத
சுண்ணாம்பு வீடுகளும், நாற்சதுர
திண்ணை வீடுகளும், மர அலங்கார

வேலைகளுடன் கூடிய பெரிய பண்ணை
வீடுகளையும் கடந்து நாங்கள் அவரைச்
சந்திக்கின்றோம்.

அன்பான மனிதர்கள், அறிவானவர்களும் கூட.

என் அறிமுகப்படுத்தலுடன், வீட்டுத்
திண்ணையிலேயே அமர்ந்து கொள்கின்றோம்.

ஷஜீவன்: வணக்கம் அம்மா, உங்களைப்
பற்றி சிறிது எங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள
முடியுமா?

பாட்டியின் பதில்: (சிரிப்போடு சொல்கின்றார்,
எம்மை வழியனுப்பும் வரையில் அவர்
முகத்தில் பதிந்த சிரிப்பின் கோடுகள்
மறையவேயில்லை) எனது பெயர், திருமதி.
யோகராணி, வட்டுக்கோட்டையிலே தான்
பிறந்து வளர்ந்தேன்.

என்னைப் பற்றியே சொல்லி சுய விளம்பரத்தை
நான் விரும்பவில்லை.

என் முன்னைய காலத்து மக்களின்
வாழ்க்கை முறை பற்றி,
நீங்கள் கேட்டுக்
கொண்டதைப் போல”
சொல்ல விரும்புகின்றேன்.

ஷஜீவன்: மிகவும் நல்லது அம்மா, அப்படியாயின், உங்கள் இளம்பிராய வாழ்க்கை எப்படி இருந்தது? கல்வி முறைகள் எப்படி இருந்தது?

பாட்டியின் பதில்: அது ஒரு சந்தோசமான காலம் ஊர் சனங்களிடையே ஒற்றுமை இருந்த காலம், எல்லோரும் ஒன்றாக சேர்ந்து தான் எல்லா விடயங்களையும் செய்தோம்.

வயல் வேலையாக இருக்கட்டும், துலாமிதிப்பதாக இருக்கட்டும், ஏன் மாடுகளுக்கு ஓலை கிழிப்பதில் இருந்து, வெங்காயம் ஆய்வது வரை உறவினர்கள் சுற்றத்தினர் என்று கதைத்துப் பேசி வேலை செய்த காலம் அது.

யாரையும் நாங்கள் அப்போது ஒதுக்கி வைத்தது கிடையாது. 'அவன் எங்கட பொடியன்' என்று சொல்லி எல்லோரும் கூட்டாக வாழ்ந்தோம்.

கல்வி முறைகூட இப்பொழுது போல் தான் இருந்தது.

என்றாலும், பாடசாலைகளும், மாணவர்களும் குறைவாகவே இருந்தனர்.

விக்டோரியா கல்லூரி அதிபரின் காரை (மோட்டார் வண்டி) பார்ப்பதற்காகவே ஒரு கூட்டம் இருக்கும் தம்பி.

ஆண்பிள்ளைகள் கூட குடுமி கட்டி, தலை நிறைய எண்ணெய் வைத்து ஒரு துண்டு வேட்டியுடனேயே பள்ளிகளுக்கு சென்று வந்தார்கள்.

பெண் பிள்ளைகள் கற்பது பெரிதாக விருப்பப்படவில்லை.

ஷஜீவன்: அக்காலத்து உணவு முறைகள் எவ்வாறு இருந்தன என்பது பற்றி எம்மோடு பகிர்ந்து கொள்ள முடியுமா?

பாட்டியின் பதில் : உணவிலேயே மருத்துவத்தை அக்கால மக்கள்

வைத்திருந்தார்கள் பெரும்பாலும் காலை உணவு பழைய சோறுதான்.

அத்தோடு முதல் நாள் வைத்த இறால் குழம்பும் பெரும்பாலும் இருக்கும். எப்போதாவது அருமையாக குரக்கன் பிட்டு செய்வார்கள்.

அல்லது ஒடியல் பிட்டு செய்வார்கள். அரிசி இடித்து மாவாக்குவதற்கு அப்போதெல்லாம், "மில்" இல்லை.

தாங்கள் தாங்களாகவே உரலில் போட்டு இடித்துத் தான் மாவாக்க வேண்டும். அக்கா, தங்கை, தமயன் என்று சேர்ந்து தான் இடிப்பார்கள். அரிசிச் சோறு தான் பிரதானமான உணவாக இருந்தது.

ஷஜீவன்: திருமணங்கள் எப்படி நிச்சயிக்கப்பட்டன? இன்றைய காலம் போல் கொண்டாட்டங்கள் இருந்தனவா?

பாட்டியின் பதில்: (சிரிப்பு பலமாகின்றது) அன்றை திருமணங்கள்.. இப்போதைய திருமணங்களைப் போல் சாதகம் பார்த்தோ, பொருத்தங்கள் பார்த்தோ, செய்தவை கிடையாது.

கூடி இருந்து கதைக்கும் பொழுது, "உன் மகனுக்கும் என் மகனுக்கும் செய்து வைப்பமா?" என்று கேட்பார்களாம். திடீரென திருமணங்கள் நிச்சயிக்கப்படும்.

ஆனால் ஒரு போதும் மாப்பிள்ளை, பெண்பிள்ளையின் சம்மதங்கள் கேட்கப்படுவதில்லை, அவர்களும், அழகையோ படிப்பையோ எதிர்பார்ப்பதும் இல்லை.

திருமண நாள் என்றால், காலையில் துலா மிதிச்சுக் கொண்டு மாப்பிள்ளை நிற்பார், திடீரெண்டு சொல்லுவினமை; "டேய் இறங்கடா இரண்டு பட்டை தண்ணி அள்ளி குளி" என்று இவரும் குளிச்சிட்டு வந்தா ஒரு நான்கு முழ வேட்டி குடுப்பினம்.

“கட்டிக்கொண்டு கொம்மான் (அம்மான்
ஃ மாமன்) வீட்ட போ” என்று அங்கு
போனால், “சோறு குடுக்கிறது” என்று
சொல்லுகிற சம்பிரதாயம் நடக்கும்.

அதாவது அங்கு இருக்கிற பொம்பிள
(பெண்பிள்ளை) வந்த மாப்பிள்ளைக்கு
உணவு கொடுப்பார்.

அத்தோடு அவர்களுக்கு திருமணமும்
முடிந்துவிடும்.

இப்படி எளிமையாகத் தான் அன்றைய
திருமணங்கள் நடைபெற்றன.

ஷஜீவன்: திருமணங்கள் மிகவும்
எளிமையாக நடைபெற்றன என்று
கூறுகின்றீர்கள், அக்காலத்தில்
சீதனமுறைகள் இருந்தனவா?

பாட்டியின் பதில் : சீதனம்.. என்று
கொடுப்பதற்கும் ஏதும் இருந்ததில்லை,
பெற்றுக்கொண்டாகவும்
நினைவில்லை.

ஆனால் தங்களின் வசதிக்கு
ஏற்றபடி அவர்கள் வாழ்க்கையை
நடாத்துவதற்கு ஒரு பசுமாட்டையோ
அல்லது வயல் காணியையோ
கொடுப்பார்கள்.

தாலி கூட கட்டிக்கொள்ளாத
திருமணங்களில் சீதனம் பெரிதாகப்
பேசப்படுவதில்லை. உறவினர்களின்
உதவியில் தான் எல்லாம்
நடைபெற்றன.

ஒருவர் அரிசி கொண்டு
வருவார், ஒருவர் உப்பு, புளி
என்று கொண்டு வருவார், ஒருவர்
காய்கறிகளைக் கொண்டு வருவார்.

இங்கனமே அன்றைய திருமணச்
சீர்வரிசைகள் இருந்தன.

ஷஜீவன்: அப்படியானால்,
பணத்துக்கான தேவை அன்றைய
மக்களிடையே எழவில்லையா?

பாட்டியின் பதில்: பணம்.. பிரிட்டிஷ்
ஆட்சியோடுதானே அறிமுகமானது
சாதாரண மக்களுக்கும், பணப் புழக்கம்
வெகுவாக குறைவாகவே இருந்தது.

அப்படி ஏதேனும் பணக் கஷ்டம்
வந்தபோது, “பணச் சடங்கு”
நடாத்துவார்களாம். இதை இதுவரை
நான் கூடப் பார்த்தில்லை ஆனால் என்
தந்தையார் சொல்லியிருக்கின்றார்.

என்னவென்றால் பணத்தேவை
ஏற்பட்டால் ஊராருக்கு சொல்லி
அழைத்து அவரின் வீட்டில் உணவு
கொடுப்பார்களாம், சாப்பாடு எல்லாம்
முடிந்த பிறகு அவரவர் தம்மால் இயன்ற
தொகை கொடுத்து உதவிவிட்டுச்
செல்வார்களாம்.

ஷஜீவன்: இப்போதைய சூழ்நிலையைப்
போல் மக்கள் எதையாவது சேமித்து
வைத்தார்களா? உதாரணமாக. தங்கம்,
ஆபரணங்கள்?

பாட்டியின் பதில்: (மீண்டும் சிரிக்கின்றார்)
அப்போதைய மனிதர்கள் சேமித்தது
எல்லாம், மற்றவர்களுடைய
அன்பையும், அபிமானத்தையும்
மட்டுமே.. நகைகளில் புழக்கம் மிக
குறைவு தாலியே கட்டுவதில்லையே.
அப்படி ஒரு சிலர் கட்டினாலும்
அது கழுத்தோடு ஒட்டிய ஒரு
கறுப்பு கயிற்றில் தாலிப் பொட்டை
இணைத்திருப்பார்கள்.

அதைவிட காசு மாலை என்கின்ற
ஆபரணத்தையே விரும்பி
அணிந்தார்கள்

இப்போது வந்ததைப் போல் புதிய புதிய
வடிவங்களில் நகைகள் அப்போது
இருந்ததேயில்லை.

ஆனால் ஒரு பவுண் பத்துரூபாய் தான்
பெறுதியாகவும் இருந்தது.

உடைகளில் கூட அவர்கள்

அவ்வளவாக நாட்டம்
காட்டுவதேயில்லை

ஷஜீவன்: இப்படியான வாழ்வியல் சூழல்
அமைந்ததற்கு எது காரணமாக
இருக்கும் என்று கருதுகின்றீர்கள்?

பாட்டியின் பதில்: அது ஏன் என்றால்..
வட்டுக்கோட்டை என்றால்
இந்தச் சூழலுக்குள்ளேயே தான்
அவர்களுடைய கொண்டாட்டங்கள்
எல்லாம்.

திருமணங்கள் கூட மாமன்
மச்சானோடு நடை பெற்று விடும்.

இன்னொரு விடயம் என்னவென்றால்,
மச்சானுக்கு ஏதாவது குறைபாடுகள்
இருந்தால் கூட அதை அவர்கள்
பெரிதாய் கவனத்தில்; கொள்வது
கிடையாது. பெண் அழகா?

என்று மாப்பிள்ளை கேட்பதில்லை.
மாப்பிள்ளை அழகா?

உத்தியோகமா? என பெண்ணும்
கேட்க முடியாது! எனவே வெளிப்
பகட்டுகளில் அவர்களின் அக்கறை
செல்லவில்லை.

ஷஜீவன்: அவ்வாறு எனில் அவர்கள்
வெளியூர்களுக்கு, வெளிநாடுகளுக்கு
செல்வதே இல்லையா?

பாட்டியின் பதில்: எப்பொழுதாவது
அருமையாக செல்வார்கள்..

நீதிமன்றங்களுக்கு வழக்குகளுக்காக
மாட்டுவண்டி பூட்டிக்கொண்டு
எதிராளிகள் இரண்டுபேரும் ஒரே
வண்டியில் செல்லுற சம்பவங்களும்
இருக்கு திருக்கை வண்டி
எல்லாம் இப்போது கண்ணிலும்
படுவதில்லையே.

என்று கவலையுடன் கூற நாங்கள்
எமது செவ்வியையும் முடித்துக்;
கொண்டோம்.

மிகுந்த நன்றிபாராட்டி அவர்களிடம்

இருந்து விடைபெற்றுக்கொண்டோம்.

அவர்களுடைய உபசரிப்பும்
இனிமையான வார்த்தைகளும், வயது
உடலுக்குத் தான் அவர்களுடைய
உள்ளத்திற்கு இல்லை என்ற
எண்ணமும் இன்றும் மனதில் அச்சாகப்
பதிந்து கிடக்கின்றது.

செவ்வி கண்டவர் : ஜி.ஷஜீவன்
ஏற்பாடும் உதவியும் : யோ.நிவேதன்

(நிஜ வாழ்வின் நினைவுப் பகிர்வு)

A woman in a red sari is kneeling on a tiled floor, performing a traditional ritual. She is using a small wooden stick to stir the contents of one of three large, rounded earthen pots. The pots are arranged in a row, each sitting on a small, square, earthen base. The scene is dimly lit, with a warm, yellowish light illuminating the woman and the pots. The background is dark, and the floor is made of large, square tiles. The text 'குணரட்ணம் பார்த்தீபன்' is visible in the upper left corner of the image.

கொக்குவில், கோண்டாவில்
என்பன அந்நாட்களில்
புகையிலை உற்பத்தி மற்றும்
புகையிலைப் பொருட்களுக்குப்
பெயர் போன இடங்களாகும்.

பொதுவாக கோண்டாவிலில்
புகையிலைத் தோட்டங்களும்
கொக்குவிலில் சுருட்டு உற்பத்தி
நிலையங்களும் (சுருட்டுக்
கொட்டில்கள்) அதிகளவில்
உள்ளன.

இப்படிப்பட்ட கொக்குவில்
கிராமத்தில் வசித்த செல்லமுத்து
முத்துத்தம்பி குடும்பத்தின் மூத்த
மகள் தான் இரத்தினம்மா.

இவர் 1921ம் ஆண்டு பிறந்து
கொக்குவிலில் வளர்ந்து
வாழ்ந்து வந்தார். திருமண
வயது எட்டுகையில் இவரின்
பெற்றோர்கள் 1940ம் ஆண்டு
இவருக்குத் திருமணம் செய்து
வைத்தனர்.

இவரது கணவரின் பெயர்
சிவபாதம். இருவரும் சிறப்பாக
இல்லற வாழ்வை நடாத்தி
வந்தனர். இரத்தினம்மா தனது
கணவரின் வருவாய்க்கேற்ப
வாழ்க்கையுடையவராய்
இல்லறத்திற்கென அமைந்த
நற்குண நற்செய்கைகளை
உடையவராய் வாழ்ந்து வந்தார்.

இந்தக் காலத்தைப் போலல்லாது
அந்தக் காலத்தில் பல
குழந்தைகளைப் பெற்று
வளர்ப்பது பொதுவானதாகவே
இருந்தது.

அதுவும் திருமணமாகியபின்
குடும்பத் திட்டமிடல், இல்லற
வாழ்வை அனுபவித்தபின்
குழந்தை பெறல், வீடு
வாங்கியபின் அல்லது வேலை
கிடைத்தபின் குழந்தை பெறுதல்
போன்ற பழக்கவழக்கங்கள்
இல்லை என்றே கூறலாம்.

இரத்தினம்மா அப்படி
இல்லாமல் ஒன்றுக்கு
எட்டுக் குழந்தைகளைப்
பெத்துப்போட்டார். அவற்றில்
நான்கு ஆண் பிள்ளைகளும்
நான்கு பெண் பிள்ளைகளும்
அடங்கும்.

எட்டுப் பிள்ளைகளைப்
பிறவிகளை எடுத்த
அவர், அவர்களை
வளர்ப்பதில் எத்தனை
பாடுபட்டிருப்பார்.

இந்த வீட்டிலே ஒருவர் தான்
உழைப்பாளி. அவர்தான்
குடும்பத் தலைவன் சிவபாதம்.
அதுவும் பெரும் உத்தியோகம்
அல்ல. மாதம் இருநூறு
முன்னூறு ரூபாய் சம்பளம்.

உணவு, உடை, கல்வி போன்ற
பல செலவுகள் இன்று போல்
அன்றும் சுற்றி வளைக்கும்.
இப்படிப்பட்ட வறுமையிலும்
மனம் தளராது அவர்களை
வளர்த்து ஆளாக்க
வேண்டும் என்ற ஆசையும்
மனவலிமையும் கொண்ட
அந்தக் காலச் சாதாரண
தாயே இரத்தினம்மா.

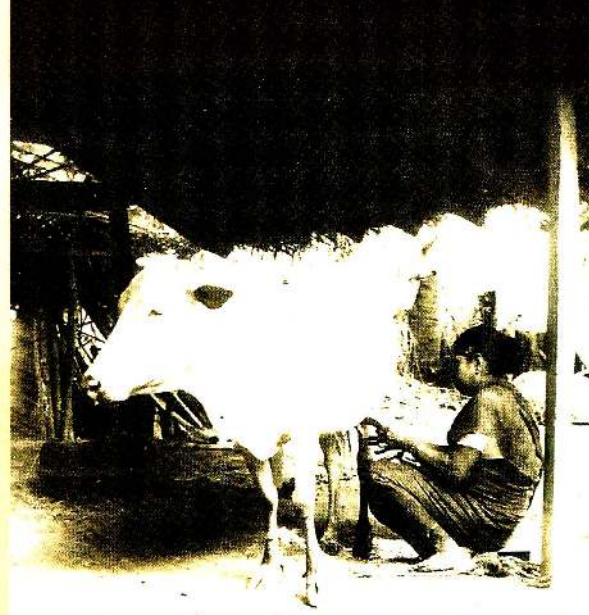
இரத்தினம்மாவின்
வாழ்க்கை நீண்ட வரலாறாக
இருந்தாலும் இவரின் ஒரு
நாள் (ஒவ்வொரு நாள்)
நிகழ்வுகளின் தொகுப்பே
இந்த அம்மம்மாவின் கதை.

அன்று காலை நான்கு மணி.

அலார மணிக்கூடோ
'ஐபோனோ' இல்லாத காலம்
அது. சேவலுடன் சேர்ந்து
குயிலும் கூவுகிறது. குயில்
கூவிய கையுடன் பசுவும்
"அம்மா" என்கிறது.

தலையணையும் இன்றி

கையிலே தூங்கிய அம்மா
பாதித் தூக்கத்தில் எழும்பியே
ஆகவேண்டும். பஞ்சியையும்
பாராமல் படுக்கையில்
இருந்து எழுகிறாள் அம்மா
(இரத்தினம்மா).

எழுந்து கிணற்றக்கு சென்று
அருகில் இருந்த வேப்பம்
குச்சியால் பல்லைச் சுத்தம்
செய்துவிட்டு சமையல்
கட்டுக்குள் நுழைகிறாள்.

சகல பாத்திரங்கள்,
பேணிகள் மற்றும்

பொச்சுமட்டை எடுப்பதற்காகச்
செல்கிறார்.
பின்னர் கிணற்றடியில்
கழிகின்றது அரை மணிநேரம்.
பொச்சுமட்டைக் கொண்டு
சாம்பலைத் தேய்க்கப்
பளபளக்கிறது பாத்திரம்.

துலாவில் இறைத்த நீரால் சகல
பாத்திரங்களையும் சுத்தம்
செய்து கொண்டு மீண்டும்
அடுப்பங்கரையை நாடுகிறார்.

தேநீர் மற்றும் காலை உணவைத்
தயார் செய்வதற்குக் கேத்திலை

ஒழுங்குபடுத்தி, பசுக்களுக்கு
வைக்கோலை மாற்றிவிட்டு,
வாளியுடன் அமர்கிறார் பால்
எடுப்பதற்காக. நேரம் காலை 5
மணி.

நல்லூர் மணியும் அதனை உறுதி
செய்தது.

பின்னர் பாலைக் கறந்து
கொணர்ந்து தேநீரைப்
போட்டுவிட்டு எட்டுப் பேணிகளில்
மாறி மாறி ஊற்றுகிறார் சம
அளவைப் பேணுவதற்கு.

பின்னர் கணவரின் பேணியையும்
நிறைத்துவிட்டு தனது மூக்குப்
பேணியில் ஊற்றுகிறார் மீதமுள்ள
தேநீரை. கோப்பை முக்கால்
பங்கு தான் நிறைகின்றது.

இனி என்ன திருப்பிப் போடுவதா?
இல்லை இருந்ததை ஒரு முடல்
குடித்துக் கொண்டு சுடுநீரை
ஊற்றுகிறார் மாக்குழைக்கும்
சட்டிக்குள்.

அதே நேரம் அடுப்பங் கரையில்
இருக்கும் மணியையும்
ஒங்கி அடிக்கின்றார். இது
பிள்ளைகளுக்கான தேநீர் மணி.
அப்பொழுது தான் விடிகிறது
அவர்களின் காலை.

பாய்ந்து வந்தவர்கள் ஒருவரை
ஒருவர் முந்தியடித்து
தேநீர் கோப்பைகளைக்
கைகளில் எடுத்துக் கொண்டு
வாசற்படிகளில் அமர்கின்றனர்.

வயது ஒழுங்கில் காலைக்
கடன்களை முடித்து தங்களைத்
தயார் செய்கின்ற அதே வேளை
அவர்களுக்கான காலை உணவு
தயாராகிக் கொண்டிருக்கின்றது.

பத்துப் பேர் வாழும் வீட்டிற்கு
மூன்று அறைகள், ஒரு கழிவறை,
ஒரு கிணறு தான் இருந்தது.

தட்டுக்களை ஒன்றாக்கிவிட்டு
அடுப்பங்கரையைச் சுத்தம்
செய்து சாம்பலை ஒரு தட்டில்
போட்டுக்கொண்டு லாந்தரை
மூட்டுறார்.

பாத்திரங்களையும் சாம்பலையும்
கிணற்றடியில் வைத்துவிட்டு
அலவாங்கடிக்கு லாந்தருடன்

மூட்டிவிட்டு ஊதுகுழலால்
இரண்டு மூச்சுக்கள்.

பின்னர் மீண்டும் வாளியில்
தண்ணீரை எடுத்துக் கொண்டு
மாட்டுக் கொட்டிலுக்குச்
செல்கிறார்.
அங்கே சாணியெல்லாம்
சுத்தம் செய்து, கொட்டிலையும்

காலை உணவிற்கு மட்டும்
கிட்டத்தட்ட நூறு இடியப்பங்கள்
தேவை. ஐந்தைந்தாக உலையில்
வைத்து எடுக்கும் அதே வேளை
இரண்டாம் அடுப்பில் தயாராகிக்
கொண்டிருந்தது கத்தரிக்காய்
பொரித்த குழம்பு.

மூத்தவர்கள் மாட்டுக்கான
ஓலையைக் கிழித்து
வாரிக்கொண்டிருக்கையில்
நேர ஒழுங்கு அட்டவணைப்படி
தொடங்கியது காலை உணவு.
பத்துப் பேரும் சாப்பிட்டு
முடிக்க கிட்டத்தட்ட முக்கால்
மணிநேரம் ஆகிவிடும்.

இதனுடன் சேர்ந்து
இரத்தினம்மாவின் கையிற்கும்
தோளுக்குமான உடற்பயிற்சியும்
முடிந்தவிடும்.

நூறு இடியப்பங்கள்
பிழிவதற்கு குறைந்தது 500
கலோரியாவது வேண்டாமா?
காலைச் சமையல் முடிவதற்கு
சற்று முன்னதாகவே நான்கு
சிரட்டைகள் முளாசி எரியும்.
அவை எரிந்து முடிவடைவதற்கு
முன்னதாக அவற்றை எடுத்து
உடை அழுத்தும் “ஸ்திரிகை”
பெட்டிக்குள் போட்டுப்
பாடசாலைச் சீருடைகளை
அழுத்தத் தொடங்கி விடுவார்
அம்மா.

ஒன்பது பேருக்கு உடை
அழுத்துவது என்பது கிட்டத்தட்ட
ஸ்திரிகைக் கடைக்குச் சமம்.
சாப்பாட்டுக் கடையை ஒற்றக்
கதவில் வைத்துக் கொண்டு
ஸ்திரிகைக் கடையைத் திறந்து
அதை மூட நேரம் ஏழரை
எட்டாகிவிடும். ஒவ்வொருவராக
நடையைக் கட்டுவார்கள்.

அதேநேரம் சிவபாதத்தார்
வேலைக்குக் கிளம்ப
ஆயத்தமாகையில் அவசர
அவசரமாக வாழை இலையைச்

குடுகாட்டி (வதக்கி) அதிலே
ஏதாவது கிடப்பதைக் கட்டிக்
துணிப்பையில் போட்டு சைக்கிள்
முன் கூடையில் வைத்து விட்டு,
துணிமணிகளை உடுப்புக்
கூடையுடன் கொண்டுசென்று
கிணற்றடியிலுள்ள தொட்டியில்
ஊற வைத்துவிட்டு வருகிறார்.

வந்த கையோடு மாட்டின்
வாளியை எடுத்துச் சென்று
நன்றாகக் கழுவிவிட்டு
நீரை நிரப்பி இரண்டு
கைளாலும் தூக்கிக்கொண்டு
கொட்டிலடிக்கு வந்து அதிலே
தவிடு, புண்ணாக்கு கரைத்து
மாட்டிற்கு வைத்தவிட்டு
அருகில் இருந்த குற்றியில்
அமரும்போதுதான் ஞாபகம்
வந்தது நேற்று இரவு
ஊறப்போட்ட உழுந்து. பின்னர்
உழுந்தை எடுத்துக் கொண்டு
ஆட்டுக்கல்லடிக்கு வருகின்றார்.

அது வெளியில் இருப்பதனால்
மண்ணும் புழுதியுமாக இருந்தது.
அதனைச் சரிவரக் கழுவி
விட்டு உழுந்தை அரைக்கத்
தொடங்குகிறார்.

கிட்டத்தட்டப் பத்துத்
தடவையாவது உழுந்து மாத்தி
மாத்தி வழித்துச் செய்ய வேண்டிய
வேலையது.

முழுவதையும் அரைத்து முடித்து
பெரிய சட்டியில் போட்டுப்
புளிக்க வைக்க புகட்டடியில்
இடம் ஒதுக்குகின்றார்.

மாவை புகட்டில் வைத்து
மூடிவிட்டு வந்து ஆட்டுக் கல்லை
கழுவி குழுவியை ஒதுக்குப்
புறமாக வைக்கிறார். கல்லுடன்
குழுவியும் இருந்தால் பிள்ளைகள்
விளையாட்டிற்கு அசைத்து கை
காலில் போட்டு விடுவார்கள்.

பின்னர் மாட்டை

அவிழ்ப்பதற்காகக்
கொட்டிலடிக்குச் செல்லும்
போது உரக்கக் கேட்கிறது
“அம்மா” என்று. திரும்பிப்
பார்க்கையில் தலையில்
கடகத்துடன் மரக்கறி ஆச்சி.

அம்மா கடகத்தைப் பிடித்து
இறக்குகிறார். அன்றைய மதிய
உணவாக்கலுக்குத் தேவையான
கத்தரிக்காய், பயித்தங்காய்
(பயிற்றங்காய்), புருங்கிய
மண்கூட சரிவரக் கழுவாத உடன்
மரவள்ளிக்கிழங்கு, கீரைப்பிடி
என்பவற்றை வாங்கிக்கொண்டு
நாளை பணம் தருவதாகக்
கடன் சொல்லிவிட்டு மீண்டும்
கடகத்தினை ஆச்சியின்
தலையில் ஏற்றுகிறார்.

நேரம் கிட்டத்தட்ட
பதினொன்றைத் தாண்டுகிறது.
மாடுகளை அழைத்துக் கொண்டு
பணம் வளவை நோக்கிச்
செல்கிறார். போற வழியில்
அயல்வீட்டு ஆச்சி கேட்கிறார்,

‘என்னம்மா இண்டைக்கு பிந்திப்
போனியள்’ என்று.

‘ஓமண, உழுந்து அரைத்ததில்
மினக்கட்டுப் போனேன்’ என்று
சொல்லியபடி மாடுகளைக்
கொண்டு சென்று ஒவ்வொன்றாக
பணகளில் கட்டுகிறார்.

தள்ளித் தள்ளிக் கட்டவேண்டும்
இல்லையேல் மாடுகள் அங்கால
இங்கால மாற கயிறு சுத்தி விடும்.

கன்றைத் தள்ளிக் கட்டாவிட்டால்
பாலைக் குடித்து விடும். இவற்றை
முடித்துவிட்டு அன்றைய
விறகுகளை எடுப்பதற்காகத்
திரும்ப, அசரீரி மாதிரி உயர
இருந்து ஒரு குரல்.

‘அம்மா பிந்திப் போனியள்,
ஓலையெல்லாம் வெட்டி
வேலிக் கரையிலை

அடுக்கி வைச்சிருக்கிறன்
வெயிலுக்கு காஞ்சிடும்
என்று காவோலையால் மூடி
விட்டிருக்கிறன்' என்று பனையில்
கள்ளெடுத்துக் கொண்டு
கத்துகிறான் செல்வம்.

'சரி தம்பி காசைக் கழிச்சுக்
கொண்டு கணக்கைப் பார்' என்று
கத்துகிறார் பனை உயரத்திற்கு.

'சரியம்மா, நீங்கள் கேட்ட
பனங்கொட்டையும் (கொட்டு
- பனையின் அடிமரம்) கொத்தி
வச்சிருக்கிறன் அதையும்
கொண்டு போங்கோ'

என்று முடிகின்றது அந்த
சம்பாசனை.

பின்னர் கொத்திய
விறகு மற்றும் பாளை,
கொக்கறை, பனம் மட்டை,
போன்றவற்றைக் கடகத்திற்குள்
நிரப்பும்போது போனகிழமை
விறகுடன் பாம்பையும்
சேர்த்து கொண்டுபோனது
நினைவிற்குவர, ஒவ்வொன்றாகச்
சரிபார்த்து உதறி உதறி

அடுக்குகிறார்.

இவ்வாறு ஒருமுறை போய்
இரண்டாம் முறை அடுக்கும்
போது காவோலைச் சத்தம்
கேட்க உரத்துக் கேட்கிறார்
'யாரங்கே' என்று. பதிலாக
'நாங்கள் தானம்மா முயல்பிடிக்க'
என்று, நான்கு பேர் பாலத்தில்
இருந்து ஏறுகின்றனர்.
'உங்களுக்குப் பத்துத் தரம்
சொன்னாலும் விளங்காது
கேட்டுப் போட்டு வளவுக்குள்ள
வரோணும் எண்டு (என்று), வேலி
படலையெல்லாம் என்னத்திற்கு
இருக்கு' என்று சத்தமிட
அவங்கள் 'சரியம்மா நாயையும்
கொண்டு சுத்திவாரத விட
நேரமும் மிச்சம், அதோடயம்மா
பரராஜசிங்கம் வளவுக்கை
பாத்திட்டுதான் இங்க வாறம்.

அங்க நாய்கள் ஓட
முயலுகள் இந்தப் பக்கமா
ஓடியிருக்கலாமெண்டு தான்
(ஓடியிருக்கலாமென்று தான்)
இதுக்கால வாறம்' என்று கூற,
'சரிசரி போகேக்க படலைய
சாத்தீட்டு போங்கோ' என்று கூறி
வீடு நோக்கி நடக்கிறார்.

விறகுகளைக் கொட்டிலுக்குள்
அடுக்கிவிட்டுத் தேவையான
விறகைச் சாக்கில் சுற்றிக்
கொண்டு மீண்டும் அடுப்பங்கரை
செல்கிறார்.

கரையாக உள்ள அடுப்பை
மெதுவாக மூட்டி உலையை
அடுப்பில் வைத்துவிட்டு
அரிக்கஞ்சட்டியில் அரிசியைப்
போட்டுக்கொண்டு வெளியே
செல்கிறார்.

படிக்கரையில் வாளித்
தண்ணியைக் கொண்டு இரண்டு
மூன்று தடவை களைந்து
சுத்தம் செய்து சுடு உலையில்
அரிசியைக் கொட்டி மூடிவிட்டு
விரைவாக மரக்கறிகளை
வெட்டத் தொடங்குகிறார்.

இப்படியே விறுவிறுப்பாக
நடைபெறுகின்றது மதியச்
சமையல்.

இரண்டு அடுப்புக்களில் ஊது
குழல் மாறி மாறி புகை கலைக்க
விளாசி எரிகிறது அடுப்பு.

கறிகளும் தயாராக அரிசியும்
வேக கணக்காக இருந்தது
நேரம். கஞ்சியை வடிக்க
துணியை எடுத்துக் கொண்டு
மீண்டும் அரிக்கஞ் சட்டியை
கையில் எடுக்கிறார்.

வடித்த கஞ்சியைக் கரையாக
வைத்துவிட்டு உலையை இறக்கி
திருகணிக்கு மேல் வைத்துவிட்டு
கீரையைக் கழுவிக்கொண்டு
அம்மியடிக்கு செல்ல ஒலிக்கிறது
"பீப்பீப் பீப்பீப்" அம்மா கறி என்று
கத்துகிறான் கறிக்காரன்.

அம்மாவும் ஓட்டமும் நடையுமாக
கறிக்காரனின் சைக்கிளுக்கு
அருகில் செல்ல பெட்டியின்
மூடியை நகர்த்தியபடி பாரை,
விளை, நண்டு, இறால், கணவாய்
என்று வரிசைப்படுத்துகிறான்
கறிக்காரன்.

‘எனக்கு இண்டைக்கு
விளையிலை போடு’ என்று
சொல்லிக்கொண்டு அருகில்
இருந்த பூவரசம் வேலியில்
இலைகளைப் பிடுங்குகிறார்.

மீனை கையில் வாங்க முன்
சேலை முடியில் இருந்த
பதினைந்து ரூபாயை அவிழ்த்து
அவனிடம் கொடுத்துவிட்டு மீனை
கையில் வாங்க,

‘என்னம்மா இன்னொரு இரண்டு
ரூபா தாங்கோ’

எண்டு கறிக்காரன் கேட்க

‘அது காணும் போ’

என்றபடி மீண்டும்
கொட்டிலடிக்குச் செல்கிறார்.

அங்கே கூரை மரத்தில் தொங்க
விடப்பட்ட சட்டியில் மீனைப்
போட்டுவிட்டு அரிவாளை நிமித்தி
கழுவிக்கொண்டு அதன்மேல்
அமர்கிறார். சடசடவென இடம்
வலமாக இழுக்கப் பறக்கிறது
விளைமீனின் செதில்கள்.

செதிலைச் செதுக்கிய பின்னர்
துண்டாடப்பட்டு மீண்டும்
சட்டியில் விழுகின்றன மீன்
பகுதிகள்.

பின்னர் இறுதியாக எல்லா மீன்
துண்டுகளையும் கழுவி நீரை
உற்றிவிட்டு மீன் சட்டியைக்
கையில் கொண்டு மீண்டும்
அடுப்படிக்குச் சென்று அடுப்பிலே
வைத்துவிட்டு முன்னர் குறையில்
விட்ட கீரையைப் பட்டுப்போல்
அரைத்துத் தேசிக்காய்ப்புளியைப்
பிழிந்து வடித்து மரக்கறிச்
சமையலை முடித்துக் கொண்டு
மீண்டும் அம்மியில் மல்லி,
மிளகாய், பூடு, நற்சீரகம், மிளகு
சேர்த்து சரக்கு அரைக்கிறார் மீன்
குளம்பு வைப்பதற்காக. சரக்குக்

கூட்டினை சேர்த்துக் கொண்டு
மீண்டும் புகட்டடியில் இருபது
நிமிடங்கள்.

மீன் குளம்பு கொதித்து
வரும் போது பிள்ளைகள்
ஒவ்வொருவராக வர
ஆரம்பித்தனர்.

அவர்களை வரவேற்றுச்
சாப்பாட்டிற்குத் தயாராக்க
இரண்டாவது மகனும் மூன்றாவது
மகனும் முறைப்பாடுகளுடன்
காஞ்சோண்டி பூசிய
தழும்புகளுடன் மாறிமாறி
வாக்குவாதப்பட அதனை
விலக்குத் தீர்த்துக் கொண்டு
மதிய பந்தியை தொடங்குகிறார்.

சபை முடிய குறைந்தது முக்கால்
மணி நேரமாகும்.

பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து தானும்
சாப்பிட்டுவிட்டு வேலைகளைப்
பகிர்ந்து கொடுக்கிறார்.

ஆண் பிள்ளைகள்
மாடு, கொட்டில், ஓலை
கொண்டுவருதலைப் பார்க்க
பெண் பிள்ளைகள் ஊறவைத்த
அரிசியை இடிக்கக் கொண்டு
செல்கின்றனர்.

உரலைக் கழுவிக்கொண்டு
இடிக்கத் தொடங்குகிறார்
அம்மா.

ஒரு கையால் அம்மா போட
மறு கையால் மூத்த மகள் ரதி
போட மாறிமாறி இடிப்பதும்
இறக்குவதுமாக முடிகின்றது
வாளியில் இருந்த அரிசி.

இரண்டாவது மகள் அரிக்க
மூன்றாவது மகள் அடுப்பை
மூட்டுகிறாள் வறுப்பதற்காக.

அப்படியே குடும்பமாக மாவை
இடித்து முடித்து வறுத்து
தகரப்பேணிகளில் அரித்த

கட்டை, மாவு, வறுத்து
அரித்த கட்டை என்பவற்றை
வெளவேறாக அடைத்து (போட்டு)
வைக்கின்றனர்.

இது ஒரு கிழமைக்குத்
தேவையான பிட்டு, இடியப்பம்,
அப்பம் போன்ற தேவைகளுக்குப்
பயன்படுத்தப்படும்.

இடித்த மா அரித்த குறுணியை
பொட்டுக் காய்ச்ச, கஞ்சி காய்ச்ச
என அதையும் இன்னொரு
பேணியில் போட்டு வைக்கிறார்.

நேரம் நான்கு மணி. தேநீருக்காக
எல்லோரும் முணுமுணுக்கத்
தொடங்குகின்றனர்.

ஊலையை இறக்கிவிட்டு
அடுப்புக்குள் போட்ட பனம்;
பழங்களை எடுத்து, தோலினை
உரித்து பனங்களியினை
வாரி மாவுடன் சேர்த்து
பனங்காய்ப் பணியாரம் செய்யத்
தயாராகிக்கொண்டு கேத்திலை
ஒரு அடுப்பிலும் எண்ணெய்ச்
சட்டியை மறு அடுப்பிலும்
வைத்தபடி கண்ணகப்பையைத்
தேடுகிறார் அம்மா.

பின்னர் மாறிமாறி பனங்காய்
பணியாரத்தினை சட்டியில்
போடுவதும் எடுப்பதுமாக இருக்க
தண்ணீர் கொதித்துக் கேத்தில்
மூடி ஆடுகிறது.

பனங்காய்ப் பணியாரத்தினைச்
சுளகில் கடதாசியைப் போட்டு
அதன்மேல் பரவி விட்டு
சுடுநீரைத் தேயிலைச்
சட்டியினுள் ஊற்றிவிட்டு பாலைக்
கொதிக்க வைக்கிறார்.

பின்னர் தேனீரைத்
தயாரித்துவிட்டு பிள்ளைகள்
அனைவரையும் கூப்பிட்டுப்
பகிர்ந்தளிக்கிறார்.

பிள்ளைகள் தேனீரை எடுத்துக்

கொண்டு வாசலின் அடுக்குப் படிகளில் அருகருகே அமர்ந்தபடி பாடசாலைக் கதைகளை அசை போடத் தொடங்கினர்.

கதை கண்ட இடம் கைலாயம் என நிலமை மாறுவதற்கு முன்னர் பிள்ளைகளைப் பாடசாலை வீட்டுப் பாடங்களையும் தொடர்ந்து பாடப் புத்தகங்களையும் மீட்பதற்காக அனுப்பிவிட்டு, பிள்ளைகளின் பாடசாலைச் சீருடைகளைக் கொண்டு கிணற்றடிக்குச் செல்கிறார். மின்சாரமோ, சலவை இயந்திரமோ இல்லாத காலம் அது.

தண்ணீரைக் கிணற்றில் எடுத்து சலவைக் கல்லின் அருகே இருந்த தொட்டியை நிறைக்கிறார்.

பின்னர் உடுப்புக்களை கழுவிச் சவர்க்காரம் போட்டு ஊற வைத்து சலவைக் கல்லிலே ஓங்கி அடித்து மாறி மாறி அலசிய பின்னர் கொடியிலே போடுகின்றார்.

நேரம் ஐந்தரை மணியைத் தாண்டுகிறது. பொழுது சாயுமுன் லாந்தர் விளக்கின் சிமினிகளை மினுக்கிவிட்டு அவற்றிற்குப் போதுமான அளவு எண்ணையை நிரப்பி வைத்துவிட்டு மீண்டும் கிணற்றடியில் கை கால்களை அலசிக்கொண்டு சாயியின் படத்து தூண்டா மணிவிளக்கினை ஏற்றிவிட்டு தேவாரம் பாடுகிறார்.

பின்னர் லாந்தர் விளக்குகளை கொழுத்திவிட்டு கூரையில் தொங்கும் கம்பிகளிலே கொழுவிவிட்டார்.

பிள்ளைகள் மூன்று பிரிவாக அமர்ந்து தமது பாடங்களைத் தொடங்கினர்.

எட்டுப் பேரும் வேறு தரங்களில் கல்வி பயில்வதால் ஆளாளுக்கு அவர்களின் பாடங்களில் உதவியாய் இருப்பார்கள். இப்படிப் படிப்பு அமோகமாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும்போது போத்தில் விளக்கினை ஏற்றிக் கொண்டு மீண்டும் அடுப்பங்கரையில் ஆரம்பமாகிறது இராப்போசன தயார்ப்படுத்தல்.

தொடர்கிறது புட்டுக் கொத்தல். பின்னர் தேங்காய்களை உடைத்துத் துருவி சம்பலுக்கு வேறாக பிரித்து வைத்துவிட்டு ஒரு அடுப்பில் புட்டு பானையையும் மற்ற அடுப்பில் மிளகாய் பொரிக்க எண்ணை சட்டியையும் வைக்கிறார்.

மிளகாயை பொரித்துக்கொண்டு, மற்றைய அடுப்பில் கொதிக்கும் பானையில் புட்டுக் குழலில்

தண்ணீரைக் கொதிக்க வைத்துக் கொண்டு வறுத்த மாக்கட்டையை சட்டியில் போட்டுக் கிளறியபடி வெந்நீரை ஊற்றி பிட்டு மாவை தயார்ப்படுத்துகின்றார்.

மாவை பதமாக குழைத்தபின் அவற்றை நாலைந்து உருண்டையாக்கி ஒவ்வொரு உருண்டையாகச் சுளகிலே போட்டு கொத்துப் பேணியால் நன்றாக கொத்துகிறார்.

கொத்திய மாவினை வேறு சுளகினுள் மாற்றிவிட்டு

புட்டும் தேங்காய்ப் பூவும் மாறிமாறிக் கலந்த கலவை வெந்நீராவியால் வேகுவதற்கு தயாராகின்றது.

புட்டுக் குழலிலே வேகும் அதேநேரம் குசினிக்குப் பக்கத்து விறாந்தையில் இருக்கும் உரலை கழுவிக் கொண்டு சம்பலை தயார்ப்படுத்துகின்றார். குழலின் மேலே ஆவி வெளிவர புட்டை இறக்கி தடியால் தள்ளி சட்டியில் போட்டுக் கொண்டு சாப்பிடுவதற்கு இருவரை ஒரு முறையில் கூட்டிப்படி

புட்டவிக்கும் படலம் தொடர்கின்றது.

இவ்வாறு இருவருக்கும் உணவை
பரிமாறிக் கொண்டிருக்கும் போதுதான்
ஞாபகம் வந்தது மாடுகளுக்கு
கிழித்துவைத்த ஓலைகளைப்
போடவில்லை என்று.

உடனே விரைவாகச் சென்று
மாட்டிற்கு ஓலையைப் போட்டு,
வாளியில் தண்ணீரை வைத்துவிட்டு
அடுப்படிக்குத் திரும்புகையில் “கேற்”
திறக்கும் சத்தம் கேட்கிறது.

அங்கே சிவபாதத்தார்
(கணவர்) தியேட்டரில் “ரிக்கட்”
பரிசோதித்துவிட்டு கொட்டடி மீன்
சந்தையில் வாங்கிய இறாலினைக்
கொண்டு பாதி வெறியில் வருகிறார்.

புட்டவிப்பதை இடையில் நிறுத்தி
இறாலினைக் கழுவி, நோண்டி
கோதினை கழற்றி பொரிப்பதற்கு
தயார்செய்கிறார்.

பின்னர் இறாலினை ஒரு அடுப்பில்
பொரிக்க மறு அடுப்பில் புட்டவிக்கும்
வேலை தொடர்கிறது.

கணவருக்கும் பிள்ளைகளுக்குமாக
அனைவருக்கும் உணவு
பரிமாறுகையில் நேரம் பத்து
மணியாகிறது.

பின்னர் கணவர் உண்ட கோப்பையில்
கொஞ்சப் புட்டினையும் மீதக்
கறிகளையும் சேர்த்துக் குழைத்து
தனது இராப்போசனத்தை விரைவாக
முடித்துக் கொண்டு மூக்குப் பேணியில்
இருந்து தண்ணீரை குடித்தபடி
“அப்பாடா” என்று பெருமூச்சு விட்டுக்
கொண்டு அவசர அவசரமாக பாலைக்
காச்சுகின்றார்.

பின்னர் பாலினை சரிசமமாக
பேணிகளில் ஊற்றி பிள்ளைகளை
அழைத்து பாலையும்
பனங்கட்டியையும் கொடுக்கின்றார்.

பாலைக் குடித்தவர்கள்
ஒவ்வொன்றாக படுக்கைக்கு
செல்ல அம்மாவும் அடுப்புக்குள்
தண்ணீரை ஊற்றி அணைக்கமுன்
தணல்களை எடுத்து புகைச்
சட்டியில் போடுகிறார். பின்
அதற்குள் வேப்பம் இலைகளைப்
போட்டுவிட்டு மையப் பகுதியில்
வைக்கிறார்.

இது நுளம்புகளின்
தொல்லையைக் கட்டுப்படுத்தி
பிள்ளைகளை நுளம்புக் கடியில்
இருந்து பாதுகாக்கும். பின்னர்
மீதமிருந்த சோற்றினை
தண்ணீரிலே ஊறவைத்துவிட்டு
கை, கால்களை அலம்பிவிட்டு
சாமியறையில் விபூதியைப்
பூசிக் கொண்டு படுக்கைக்குச்
செல்லும்போது நேரம் இரவு
11.05. மீண்டும் அதிகாலை
நான்கு மணிக்கு எழும்ப
வேண்டுமென்பதை மறந்து
நிம்மதியாக துங்குகின்றார்.

பிள்ளைகளைச் சரியாக
பார்க்கிறோம் வளர்க்கிறோம்
என்ற நிம்மதி போலும்.

இதே சக்கரத்தில் தான் தினமும்
வாழ்க்கை சுழலும்.

இதனால் சலிப்போ, ஆத்திரமோ,
கோபமோ அடையாமல் மாறாக
திருப்தியும், சந்தோஷமும்
அடைந்தார் அம்மம்மா.

இது எங்கள் அம்மம்மா
மட்டுமல்ல அந்தக் காலத்து
எல்லா அம்மாக்களினதும்
அன்றாட வாழ்க்கையாகும்.

எல்லாவற்றையும் தாங்கி
நிற்கும் பூமியை பூமாதேவி

என ஏன் வர்ணித்தார்கள்
என எண்ணும் போது இவர்
போன்ற அம்மம்மாக்களின்
அர்ப்பணிப்புகள் அதை விஞ்சி
நிற்கின்றன.

மின்சாரமோ, எரிவாயு
அடுப்புக்களோ, சலவை
இயந்திரங்களோ, “மிக்சி
கிரைண்டர்”களோ, மா
அரைக்கும் ஆலைகளோ,
தண்ணீர் பம்பிகளோ,
ஏன் பணமும் கூட இல்லாத
காலத்தில் இவர்களின்
வேலைப் பழுக்கள் மற்றும்
பிள்ளைகளுக்கான இவர்களின்
அர்ப்பணிப்புக்கள் இவர்களைக்
கடவுளாக்குகின்றன.

இவர்களின் அன்றாட
வாழ்க்கையைத்தவிர
பண்டிகைகள், சடங்குகள்,
அயலவரின் மற்றும் சொந்த
பந்தங்களின் சடங்கு சம்பிரதாய
நிகழ்ச்சிகளில் இவர்களின்
உண்மையான பங்களிப்புகள்,
கோவில்கள், விரதங்கள்,
நேரத்திகள் என தொடர்ந்தன
இவர்களின் வாழ்க்கைப் பயணம்.

தமக்கென வாழாமல் தம்
பிள்ளைகள், குடும்பம்,
சொந்த பந்தங்களுக்காகவே
வாழ்ந்து மடிந்த எல்லா
அம்மம்மாக்களையும்
கடவுளாகவே நான்
பார்க்கின்றேன்.

**அம்மம்மாக்களின்
கடமையுணர்வு, பொறுமை,
சகிப்புத் தன்மை, கோபமின்மை,
அன்பு, ஆதரவு, பாரம்பரிய
சம்பிரதாயங்களை பின்பற்றும்
தன்மை, சமய வழிபாடுகள், கடின**

**உழைப்பு, மன வைராக்கியம்,
ஏழ்மையிலும் தானம் என
தொடரும் அவர்களின்
குணங்களை ஓர் உலக
அதிசயமாகப் பார்க்கின்ற
அதேவேளையில் அவர்களை
மனித குலத்தின் நியமப்
புள்ளிகளாகவும் சித்திரிக்க
விரும்புகின்றேன்.**

சுதந்திரம், இன்பம், சந்தோஷம்,
வெற்றி, தோல்வி, வீராப்பு,
விட்டுக்கொடுப்பு போன்றவை
ஒன்றிலொன்று சார்பான
ஆளாளுக்கு வெவ்வேறான
வரவிலக்கணங்களை
உடையவை.

இவற்றினை அம்மம்மாக்கள்
குடும்பத்தினை
முன்னிலைப்படுத்தியே
நிர்ணயித்துக் கொண்டனர்.

இவர்களை நாங்கள்
கதைகளாகவோ அல்லது
காவியங்களாகவோ பார்க்காமல்
நிஜ வாழ்வின் உதாரணங்களாக
வைத்து வாழ்க்கையின்
உதாரணங்களாக மாறுவோம்.

“அம்மம்மாவின் கதை என்பது
பெயரிலே கதையிருந்தாலும்
உண்மையில் இது கதையோ
காவியமோ அல்ல எமக்காக
வாழ்ந்த அற்புத மனிதர்களின்
வாழ்வியல் உதாரணங்கள்!”.

அம்மம்மா எனும் பதம் அம்மாவின்
அம்மாவை குறித்தாலும் இந்த
ஆக்கத்தில் அந்தக்காலத்து
அம்மாக்களையே குறித்து
நிற்கின்றது.

ஆதி ஜோதிலிங்கங்கள்

(1) சோமநாத் - குஜராத்

பன்னிரண்டு ஜோதிலிங்கங்களில் முதலாவதாகக் குறிக்கப்படுவது சோமநாத் கோவிலாகும். இது குஜராத் மாநில கடற்கரை மாவட்டமான கதியவாரில் வெருவலுக்கு அருகாமையில் உள்ளது. இது ஒரு அற்புதமான கோவில். சந்திர பகவான் தக்சாவின் சாபத்தினால் ஒளியிழந்து சோமநாதத்தில் வழிபட்டு மீண்டும் இருள் நீங்கிய தலம். இங்கே காலை 7 மணி, மதியம் 12 மணி, மாலை 7 மணியென மூன்று நேர பூஜைகள் இடம்பெறும்.

இதில் ஒரு பூஜையில் கலந்து கொண்டு மூலஸ்தான மண்டபத்தினுள் நின்று சங்கொலி, பறையொலி, சேமக்கலம் மற்றும் வாய்ப்பாடலுடன் சிவனை வழிபடுதல் ஒரு மெய்சிலிர்க்கும் தருணமாகும். கண்டிப்பாக பார்க்க வேண்டிய கோவில்களில் இதுவும் ஒன்றாகும். மாலை பூசை முடிந்தவுடன் 8.00 மணியளவில் சோமநாத் கோபுரத்தில்

ஒரு காணொளி நிகழ்வும் நடைபெறும். இதனையும் தவறாது பார்க்க வேண்டும்.

வான்வழி: மும்பையில் இருந்து டியு (Diu) விமான நிலையத்திற்கு விமானத்தில் சென்று திரும்புவது சுலபமான பயணமாக அமையும்.

(2) ஸ்ரீசைலம் - ஆந்திரா

இரண்டாவது ஜோதிலிங்கமாகிய பிரமரம்பா சமேத மல்லிகா அர்ஜுனா கோவில் ஆந்திர பிரதேசத்தில் குனூர் மலைப்பிரதேசத்தில் கிருஷ்ணா ஆற்றுக்கு அருகில் உள்ளது. பதினெட்டு சக்தி பீடங்களில் ஒன்றான பிரமரம்பா அம்மனும் இதே வளாகத்தில் உள்ளது. இது பூமியிலுள்ள கைலாசமாக வர்ணிக்கப்படுகிறது. (இல-கைலாசம்).

இங்கு சென்றால் கர்ப்பாலய வில்வ அர்ச்சினை செய்வது மிகவும் சிறந்தது. (காலை 6.30 - 12.30 வரை) இங்கு சென்றால் பாதாள கங்கையைச் சென்று வழிபடவும்.

வான்வழி: ஹைதராபாத் விமான நிலையத்திற்கு சென்று அங்கிருந்து 200 கி.மீ காரில் செல்ல வேண்டும். இது மலை பிரதேசத்தினூடான பயணம்.

(3) மகாகாலேஸ்வர் மத்திய பிரதேசம்

மூன்றாவது ஜோதிலிங்கமாகிய இச்சிவாலயம் இந்தியாவின் மத்திய பிரதேசத்தின் உஜேயின் நகரத்தில் விப்ரா நதிக்கரையில் உள்ளது. இங்கே சிவன் தட்சணாமூர்த்தியாக காட்சியளிக்கின்றார். இது ஏழு முக்தி ஸ்தலங்களில் ஒன்றாகும். மகாகால் என்பது நேரங்களை குறிப்பதாகும். இங்கு அதிகாலை 4 மணிக்கு பத்மாஸ்தி அபிஷேகம் நடைபெறும். அதற்கு காலை இரண்டு மணிக்கே சென்று வரிசையில் நிற்க வேண்டும். பத்மாஸ்தி அபிஷேகம் என்பது மனித உடல் எரித்த சாம்பலில் இறைவனுக்கு அபிஷேகம் செய்தலாகும்.

வான்வழி: மும்பை மற்றும் டெல்லியிலிருந்து இந்தோர் விமான நிலையத்திற்கு சென்று அங்கிருந்து 50 கி.மீ காரில் செல்ல வேண்டும்.

(4) ஓம்காரேஸ்வர் மத்திய பிரதேசம்

நான்காவது ஜோதிலிங்கமாகிய இச்சிவாலயமும் மத்திய பிரதேசத்தில் இந்தோருக்கு தெற்கே 78 கி.மீ தூரத்தில் நர்மதா நதியின் கரையில் ஓம்கார மலையில் இருக்கின்றது.

இங்கு சிவன் ஓங்காரத்தின் கடவுள் வடிவமாக சித்திரிக்கப்படுகின்றார்.

நர்மதா ஆற்றின் தெற்கே (மறுபக்கம் நடந்து செல்லலாம்) அமரேஸ்வர் அல்லது மம்லேஸ்வர் எனும் கோவிலும் இருக்கின்றது.

இவர் தேவர்கள் வழிபட்ட கடவுளாக வரலாறு கூறுகின்றது. அதிகாலையில் சிவனுக்கு அபிஷேகம் செய்து கோவிலின் நர்மதா ஆற்றங்கரையில் அமர்ந்து சிவநாமம் உச்சரிக்கும் போது பிறவிப் பயனை அடைந்தது போல் ஒரு உன்னத அனுபவம் பிறக்கும்.

வான்வழி: மும்பாய் அல்லது டெல்லியில் இருந்து இந்தோர் விமான நிலையத்திற்கு சென்று அங்கிருந்து 78 கி.மீ காரில் செல்ல வேண்டும்.

(5) கேதார்நாத் உத்தரகண்ட்

கேதார்நாத் கோவில் உத்தரகண்ட் மாநிலத்தில் கர்வால் இமால மலைத்தொடர் அருகே மாந்தாகினி ஆறுக்கு அருகே அமைந்துள்ளது. காலநிலை காரணமாக இந்தக் கோவில் ஏப்ரல் மாதம் அக்சய திதியில் இருந்து நவம்பர் (கார்த்திகை) பூரணை வரையே திறக்கப்படும்.

பஞ்ச பாண்டவர்கள் குருவேத்திர யுத்தத்தில் தாங்கள் செய்த கொலைப் பாவத்தினை போக்க இங்கு வழிபட்டு அருள் பெற்றார்கள் என வரலாறு கூறுகின்றது. கண்டிப்பாக பார்க்க வேண்டிய தலங்களில் இதுவும் ஒன்று.

வான்வழி: டெரடூன் விமான நிலையத்திற்கு சென்று அங்கிருந்து கிட்டத்தட்ட 240 கி.மீ தூரம் காரில் செல்ல வேண்டும். கருமுரடான பாதை. ஆகவே நல்ல உயர்ந்த வாகனத்தில் செல்வது நல்லது. அத்துடன் உத்திர பிரதேச

லக்னோவில் இருந்து 96 கி.மீ தூரத்தில் உள்ள சிறற்பூர் எனும் இடத்தில் இருந்து ஹெலிகொப்டரிலும் செல்லலாம்.

(6) பீமாசங்கர் மகாராஷ்டிரா

பீமாசங்கர் ஆலயம் மகாராஷ்டிரா மாநில பூனே நகரில் இருந்து 106 கி.மீ வடமேற்காகவுள்ள சாகித்திரி மலைத்தொடரிலே போகிரி எனும் இடத்திலே உள்ளது.

இந்த இடம் தான் பீமா ஆறு தொடங்குமிடமாகும்.

இந்த கோவிலைப் பற்றி 13 ஆம் நூற்றாண்டு புராணங்களில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது. காலை 4.30 மணிக்கு கோவில் திறக்கப்பட்டுவிடும்.

காலை 5.30 மணியில் இருந்து அபிஷேகங்கள் தொடங்கும். இங்கே உருத்திர அபிஷேகம் காலையில் செய்வது சிறப்பு.

வான்வழி: பூனே விமான நிலையத்திலிருந்து ஏறத்தாள் 125 கி.மீ தூரத்தில் உள்ளது. அங்கிருந்து காரில் செல்லலாம்.

அல்லது மும்பை விமான நிலையத்தில் இருந்து 225 கி.மீ, கிட்டத்தட்ட 6 மணிநேர கார்ப் பயணம்.

(7) காசி விஸ்வநாதர் உத்திர பிரதேசம்

காசி விஸ்வநாதர் கோவில் உத்திர பிரதேசத்தின் வாரணாசி எனும் இடத்தில் கங்கை நதிக்கு மேற்காக அமைந்துள்ளது. காலை நான்கு மணிக்கு சென்று சிவனை வழிபட்டு பின்னர் அங்கேயுள்ள ஒரு பண்டிற்றின் (பூசை செய்பவர்) உதவியுடன் உருத்திர அபிஷேகம் செய்து மூலஸ்தானத்திற்கு பின்னால் அமர்ந்து சிவநாமம் உச்சரிக்கும் போது கிடைக்கும் ஆனந்தமே தனி.

கங்கை கரையிலே இறந்தவர்களின் பிதிர்க்கடன்களைக் கழித்து கங்கையிலே நீராடி பாவங்களை போக்கலாம். மற்றும் மாலை 7 மணியளவில் தஸ்வமேத கார்ட்டில்; நடைபெறும் கங்காராத்தி பார்ப்பதுவும் மிகவும் நல்லது. இங்கு செல்லும் போது காளபைரவர், திருவேணிசங்கமம் போன்ற இடங்களுக்கும் நேரம் கிடைப்பின் காயா சென்று திரும்புவதும் யாத்திரிகைக்கு முழு பலனளிக்கும். காசிக்கு

செல்பவர்கள் வாரணாசி கௌடோலியா (கோவிலில் இருந்து 300-400மீற்றர்) இலிருக்கும் நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார் சத்திரத்தில் தங்கலாம். (+91 542 2451804)

வான்வழி: வாரணாசி விமான நிலையத்தில் இறங்கி 30 கி.மீ காரில் செல்ல வேண்டும். செல்லும் போது கொடோலியா, வாரணாசி என்று அதற்கு கிட்ட தங்கினால் காலை நடந்தே கோவிலுக்கு செல்லலாம்

(8) திரியம்பகேஸ்வர் மகாராஷ்டிரா

திரியம்பகேஸ்வர் சிவாலயம் மகாராஷ்டிரா மாநில நாசிக் எனும் இடத்தில் இருந்து 30 கி.மீ தொலைவில் கோதாவரி ஆற்றிற்கு அருகில் அழகான மலைகள் சூழ்ந்த திரியம்பகேஸ்வர் என்னும் இடத்தில் உள்ளது. இங்கு உள்ள லிங்கம் பிரமலிங்கம் என வர்ணிக்கப்படுகிறது. வழமைக்கு மாறாக லிங்கம் ஆவடையாருக்கு உள்ளே உள்ளோக்கிய குழியாக மும்மூர்த்திகளை உள்ளே கொண்டது. (பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன்). இங்கே செல்லும் ஆண்கள் விஷேட முறையில் வேட்டியணிந்தும் பெண்கள் சேலையுடனும் செல்ல வேண்டும்.

இங்கு சிவனுக்கு பூஜை செய்து பின்னர் ஆண்கள் மட்டும் மூலஸ்தானத்திற்குள் சென்று பிரமலிங்கத்தினை தொட்டு வழிபடலாம். மிகவும் சிறப்பான கோவில்.

வான்வழி: மும்பை விமான நிலையத்திலிருந்து நாசிக் ஊடாக 212 கி.மீ செல்ல வேண்டும். NH160 ஊடாக (மும்பை நாசிக் கடுகதி வீதி) செல்லும் போது ராயூருக்கும் வில்கோலிக்கும் இடையில் திரும்பியும் செல்லாம். ஆனால் பாதை நன்றாக இருக்காது. நாசிக் போய் வருவது நன்றாக இருக்கும். சீரடி பாபாவிடம் செல்பவர்கள் போகும் வழியில் திரியம்பகேஸ்வர் சிவனையும் பார்த்துக்கொண்டு செல்லலாம்.

(9) நாகேஸ்வர் குஜராத்

நாகேஸ்வர் (நாகநாத்) குஜராத் மாநில துவாரகாவில் இருந்து வட கிழக்கே 16 கி.மீ தூரத்தில் உள்ளது.

அருகில் செல்லும்போதே மிகவுயர்ந்த சிவபெருமானின் சிலை கோவிலை காட்டிக்கொடுக்கும்.

இங்கு வழிபட்டால் சகல விஷங்களில் இருந்தும் விடுபடலாம் என்பது ஜதீகம். சோம்நாத் சென்றால் அங்கிருந்து போர்பந்தர் ஊடக துவாரகா சென்று நாகேஸ்வர் செல்லலாம்.

கோவிலினுள்ளே இருக்கும் கடையில் அர்ச்சனை அபிடேக பொருட்களை வாங்கி வழிபடலாம்.

வான்வழி: ஜாம்நகர் விமான நிலையத்திற்கு சென்று அங்கிருந்து காரிலே 132 கி.மீ பயணிக்கவேண்டும்.

(10) வைத்யநாத் ஜார்க்கண்ட்

வைத்யநாத் கோவில் (பாபா வைத்யநாத் தாம்) ஜார்க்கண்ட் மாநிலத்தில் டியோகார் எனும் இடத்தில் உள்ளது. இராவணன் இங்கு வழிபட்டு அருள் பெற்றதாகவும் பின்னர் தலைகளை அர்ப்பணம் செய்துவழிபட்டபோது இறைவன் அவரை குணப்படுத்தியதால் வைத்தியநாதர் என்று பெயர்பெற்றது.

இங்கு வழிபட்டால் கவலைகள் மற்றும் மன அழுத்தங்கள் மறையும் என்று நம்பப்படுகிறது. மனதையும் குணப்படுத்துவார் சிவன்.

வான்வழி: கொல்கத்தா விமான நிலையத்திற்கு சென்று அங்கிருந்து காரிலே 325 கீ.மீ பயணிக்கவேண்டும். அல்லது

துர்காபூர் விமான நிலையத்திற்கு சென்று அங்கிருந்து காரிலே 155 கீ.மீ.

(11) ராமேஸ்வரம் தமிழ் நாடு

ராமேஸ்வரம் தமிழ்நாட்டின் தென்கிழக்கு கீழ்க்கரையில் அமைந்திருக்கும் சிவத்தலம். இது அப்பர், சுந்தரர் மற்றும் திருஞானசம்பந்தர் சுவாமிகளால் பாடப்பெற்றது. இங்கே இரண்டு விங்கங்கள் உள்ளன ஒன்று ராமனால் இலங்கை செல்லுபோது மணலினால் ஒருவாக்கப்பட்டது மற்றது அனுமனால் கைலாசத்தில் இருந்து கொண்டுவரப்பட்டது.

இங்கே 36 புண்ணிய தீர்த்த கிணறுகள் உள்ளன. இந்த கிணறுகளில் நீராடி ராமநாதசுவாமியை வழிபட்டால் சகல பாவங்களும் கரைந்து விமோகக்ஷணம் கிட்டும். அத்துடன் புண்ணியம் பெருகும் எனவும் ஐதீகம். அத்துடன் ராமேஸ்வரம் கோவிலின் கடற்கரையில் பித்ரு கடன் செய்வது பித்ருக்களின் சாந்திக்கு ஈடேற்றம் கொடுக்கும்.

வான்வழி: மதுரை விமான நிலையத்திற்கு சென்று அங்கிருந்து காரிலே 175 கீ.மீ பயணிக்கவேண்டும். அல்லது சென்னை; விமான நிலையத்திற்கு சென்று அங்கிருந்து காரிலே 570 கீ.மீ. மதுரையில் இருந்து செல்லும்போது மீனாட்சி அம்மனைத் தரிசித்து பிள்ளையார்பட்டி சென்று விநாயகரைத் தரிசித்து ராமேஸ்வரம் செல்வது நன்று.

(12) கிரிஷ்ணேஷ்வர் மகாராஷ்டிரா

கிரிஷ்ணேஷ்வர் (காணேஷ்வர்) மகாராஷ்டிரா மாநிலத்தில் எலோரா மலைக்குகை ஓவியங்களுக்கு அருகில் வெருள் எனுமிடத்தில் இருக்கின்றது. இங்கே இறைவன் கருணையின் கடவுளாக வர்ணிக்கப்படுகிறார். இங்கு அதிகாலை சென்று சிவலிங்கத்திற்கு அபிஷேகம் செய்து கோவிலை வலம் வந்து நந்தியம்பெருமானுக்கு அருகில் அமர்ந்து சிவநாமம் உச்சரித்தல் சாலச்சிறந்தது.

இங்கு செல்லும்போது அருகில் இருக்கும் எலோரா குகையில் கைலாஷ் புராதன சிற்ப சிவன்கோவிலையும் பார்வையிடலாம்.

வான்வழி: அவுரங்காபாத் விமான நிலையத்திற்கு சென்று அங்கிருந்து காரிலே 40 கீ.மீ பயணிக்கவேண்டும். அல்லது மும்பை விமான நிலையத்திற்கு சென்று அங்கிருந்து காரிலே 340 கீ.மீ. போகும் வழியில் திரியம்பகேஸ்வர் சென்று செல்லலாம்.

பன்னிரண்டு சிவாலயங்களுக்கும் செல்ல இயலாதவர்கள் குறைந்தது மூன்று ஜோதிலிங்கங்களையாவது வழிபட்டு அபிஷேகம் செய்து இறைவனின் அருளாசி பெற்று பிறவிப் பெருங்கடலை நீந்தி முக்தி அடையலாம்.

தொகுத்தவர் - குணரட்ணம் பார்த்தீபன்

(மேலதிக தகவல்கள் தேவைப்பட்டின் parthy@inthu.org எனும் மின்னஞ்சல் ஊடாகத் தொடர்புகொள்ளலாம்)

பவள விழுவு வாழ்த்துச் செய்தி

யா/கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரின் பழைய மாணவியாகவும் ஆசிரியராகவும், உப அதிபராகவும் கடமையாற்றி தற்போது பவள விழாவினைக் கொண்டாடும் திருமதி. சி.குணரட்ணம் ஆசிரியருக்கு வாழ்த்துச் செய்தி வழங்குவதில் பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

நான் கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியில் கடமையாற்றும்போது இவரும் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றினார்.

இவருடைய நேர்மைமிக்க சுறுசுறுப்பு, ஏனையவர்களுடன் பழகும் சுவாவம் என்பன என்னைக் கவர்ந்தன.

இவர் விஞ்ஞானம், சுகாதாரம், உடற்கல்வி; போன்றபாடங்களை மாணவர்களுக்கு கற்பித்தார்.

மிகச் சிறந்த உடற்கல்வி ஆசிரியராக இருந்ததால் எமது கல்லூரியின் பெண் பிள்ளைகளை கூடைப்பந்து, சதுரங்கம், வலைப்பந்து, போன்ற துறைகளில் ஈடுபடுத்தி ஏனைய பாடசாலை அணிகளுடன் மோதி எமது பாடசாலையை வெற்றிபெறச் செய்த பெருமை திருமதி சி.குணரட்ணத்தையே சாரும்.

அத்துடன் எமது கல்லூரியில் 1999ஆம் ஆண்டு முதன்முதலாக பெண்களுக்கான மேசைப்பந்து

இவரால் தான் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. பின்னர் ஆண்களும் இவ் விளையாட்டில் பங்குபற்றி பயிற்சி பெற்றனர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

மேலும் எமது பாடசாலை பாடசாலைகளுக்கிடையிலான கூடைந்பந்தாட்ட சுற்றுப் போட்டியில் மாவட்ட, மாகாணமட்டப் போட்டிகளில் முதலாமிடத்தைப் பெற்று சம்பியன் அணியாக தேசிய மட்டப் போட்டிக்கு தெரிவு செய்யப்பட்ட பெருமை திருமதி குணரட்ணத்தையே சாரும்.

மேலும் பெண் சாரணிய ஆசிரியராகவும் கடமையாற்றினார்.

அதிகமான பெண் பிள்ளைகளை இதில் ஈடுபடச் செய்தார். 1990ஆம் ஆண்டு பேடன்பவல்; அம்மையார் மற்றும் பேடன்பவல் ஆகிய இருவரதும் கூட்டுப் பிறந்த நாள் பெப்ரவரி 22ஆம் நாள் கொண்டாடப்பட்டது.

இவ் ஆண்டில் முதல் முதலாக பேடன்பவல் தினம்; திருமதி சி.குணரட்ணம் ஆசிரியரின் வழிகாட்டலில் எமது கல்லூரியில் கொண்டாடப்பட்டதும் குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். 1994ஆம் ஆண்டு இவர் யாழ். மாவட்ட சாரணிய ஆணையாளராக கடமையாற்றினார்.

அத்துடன் இவர் அனைத்துலக ஆணையாளருக்கான 10 நாள் பயிற்சி கொழும்பு S.I.F.I ல் நடைபெற்றது. அதில் பங்குபற்றி சான்றிதல்களைப் பெற்றமை எமது கல்லூரிக்கு பெருமையைக் கொடுத்தது.

மேலும் இவருடைய பிள்ளைச் செல்வங்கள் கல்வியில் சிறந்த முத்துக்களாக பார் போற்ற வாழுகிறார்கள்.

இவருக்கு இறுதிக் காலத்தில் நோய் பற்றிக் கொண்டாலும் மனம் இளமைத் துடிப்புடன் இன்றும் விளங்குகின்றது.

தாவணியைத் தூக்கி தோளில் போட்டுக் கொண்டு சைக்கிள் ஓடும் வேகம் இன்றும் எம் மனக் கண்ணில் நிலைத்து நிற்கின்றது.

இவருடைய நல்ல மனதிற்கு இறைவன் நல்லாசி வழங்குவார் என்ற நம்பிக்கையுடனும் பவள விழா சிறப்பாக நடைபெறவும் நாகம்மாள் அருளை வேண்டி வாழ்த்துகிறேன்.

திருமதி.சுசிலாதேவி திருச்செல்வம்
உப அதிபர்
கொக்குவில் இந்துக்கல்லூரி;
(பழைய மாணவி)

கருணையே வடிவான அம்மா தான் முழு முதற்கடவுள்

- நடிகர் சிவகுமார் -

**அம்மா! உயிராய் உடலாய்
உதிரமாய் என்னுள்ளே நீ
இருக்க பிரிவென்பதேது**

அம்மா! இந்த வார்த்தையை
உச்சரிக்கும் போதே உடம்பில்
ரத்தம் 'சிலீ'ரெனப் பாய்ந்து
ஒரு விநாடி உடம்பையே
குலுக்கி..! கடவுளை நாம் நேரில்
பார்த்ததில்லை. கருணையே

வடிவான அம்மாதான் முழு
முதற்கடவுள்!

ஒன்றரை வயதாகும்
முன்பே, தாய்ப்பாலை நான்
ஒதுக்கிவிட்டேனாம். அதனால்
உச்சி மோர்ந்து அவர் எனக்குப்
பாலாட்டியது நினைவில் இல்லை.
நினைவு தெரிந்த நாளிலிருந்து
வெள்ளைச் சேலையில்
வியர்வையும் விசனமுமாய்த்தான்
- அவர் முகம் மனதில்
பதிந்துள்ளது. பாவம்! அவர்
என்ன செய்வார்? அல்பாயுசில்
33 வயதிலேயே கணவன்
இறந்துவிட்டான்...!

அடுத்த நாலு வருடத்தில், ஆளான

பெரிய மகனும் ஒரே நாளில்
பிளேக் நோயில் விடைபெற்றுக்
கொண்டான்..!

நண்டும் சிண்டுமாக நானும் என்
அக்காவும்

மழை பொய்த்து விட்டது.
பூமி காய்ந்து விட்டது. மாடு
கன்னுக்குப் போட தீவனம்
கிடைக்கவில்லை.

அதனால் அதுகளையும்
விறறாகிவிட்டது. உணவு
தானியத்தில் மிகவும் மலிவானது
கேழ்வரகு! அந்த ராகிமாவைக்
கொண்டு களி கிளறி, ஏழை
பாழைகள் வயிறு கழுவுவார்கள்..!

அது கூட விளைவதில்லை..!
பஞ்சைத் தானியம் கம்பு,
சாமை, சோளம், திணை, வரகு
எதுவும் அக்கம் பக்கத்தில்
விளையவில்லை. பூமி
வெங்காஞ்சு கிடக்கிறது!

குடிதண்ணீருக்கு எப்போதுமே
தட்டுப்பாடு, மூன்று மைல்
சைக்கிளில் சென்று கரியரில்
ரெண்டுக்குடம் கொண்டு வந்து,
அதிலேதான் சமையல் செய்ய
வேண்டும். ஊருக்குள்ளிருக்கும்
நீர் கசப்பு நீர்! கை கால் முகம்
மட்டும் கழுவிக்கொள்ளலாம்.
சாப்பிட்டு அந்த நீரில் வாய்
கொப்பளித்தால், தின்றது
வெளியேறி விடும். அப்படி ஒரு
கசப்பு! வாரம் ஒருநாள் மக்கள்
குளித்தாலே பெரிய விஷயம்!

ஒட்டகப் பால்பவுடர் ரேஷனில்
தருவார்கள். வாங்கி வந்து
தண்ணீரைக் கொதிக்க வைத்து,
அந்தப் பவுடர் 2 ஸ்பூன் போட்டு,
கரும்புச் சக்கரை கொஞ்சம்
கலந்து கொடுப்பார்கள்.
அதுவும் கிடைக்காதவர்கள்,
ஆற்றோரம் கற்றாழை
வரிசையாக முளைத்திருக்கும்!
பட்டாக்கத்திபோல பச்சையாக
நீண்டு இருக்கும்.

அந்த இலைகளை வெட்டிவிட்டு,
அடியில் இருக்கும் மரத்தின்
நடுவில், கடப்பாற்றையை
விட்டுத் தோண்டுவார்கள்!
வெள்ளையாகக் கிழங்கு
கிடைக்கும்.

அதைக் கொண்டுவந்து, நாற்பது
ஐம்பது லிட்டர் தண்ணீர்
கொள்ளளவுள்ள 'குதிர்' என்கிற
பெரிய மட்பாணைக்குள், ஒரே
சைலாக வெட்டிப் போட்டு, பாதி
அளவு தண்ணீர் விட்டு, கருப்பட்டி
ஐந்தாறு வட்டு தட்டிப் போட்டு,
கொட்டை எடுத்து, நார் நீக்கிய
புளியை, இரண்டு கை அளவு
அள்ளிப் போட்டு, 24 மணி நேரம்

இடைவிடாது விறகு அடுப்பில்
வேக வைக்க வேண்டும்.

அப்போது தான் புளியின் சத்தும்,
கருப்பட்டியின் இனிப்பும் அந்தக்
கிழங்குடன் சேர்ந்து இரண்டறக்
கலந்து, திருநெல்வேலி
அல்வாபோலக் காட்சி தரும்.

வாயில் ஒரு துண்டு எடுத்துப்
போட்டால், அவ்வளவு ருசியாக
இருக்கும்! சாப்பிட்ட இரண்டு
மணி நேரத்தில், தண்ணீராய்
வயிற்றுப் போக்கு ஏற்படும்!

1946 ஆம் வருஷ பஞ்சத்தில்
மக்கள் இப்படித் தத்தளித்துக்
கொண்டிருந்தனர்.

அப்போது எனக்கு 5 வயது
துவக்கம். நாடே இப்படி
நாதியத்துக் கிடக்கும்
சூழ்நிலையில், ராகி,
சோளத்துக்கே மக்கள்
இல்லாடும் வேளையில்,
'பொங்கச் சோறு போட முடியாம
என்னை ஏன் பெத்தே?' என்று
ஒரு நாள் அம்மாவைப் பார்த்துக்
கேட்டேன்.

பொங்கலுக்குப் பயன்படுத்தும்
அரிசியைக் கொண்டு சமைப்பது
பொங்கச் சோறு.

அதாவது அரிசிச்
சோறு. அம்மா
உணர்ச்சி
வசப்படவில்லை.

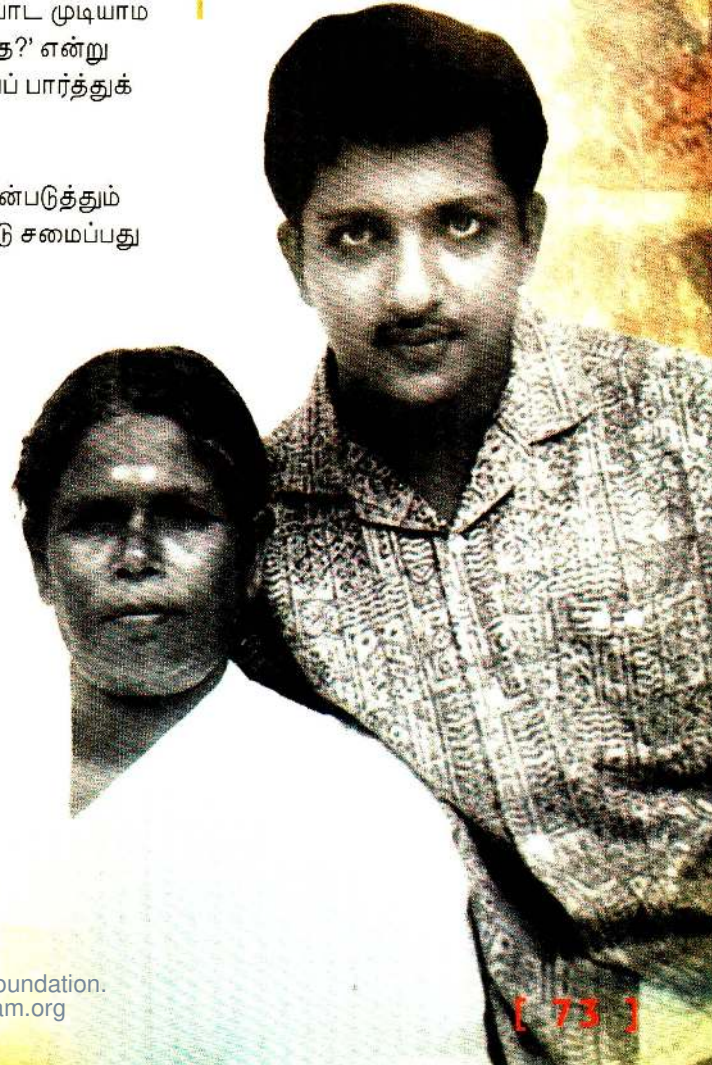
கொஞ்சம் மனசு
கலைந்தாலும்
ஊரைச் சுற்றி
முளைந்திருந்த
எருக்கஞ்
செடியும், அரளிக்
கொட்டையும்
எங்கள்
குடும்பத்தின்
கதையை
முடித்திருக்கும்.!

பஞ்சகாலம் என்பதற்காக,
பகவான் கொடுத்த
குழந்தைகளைக் கொல்வது
பாவம் என்று படிக்காத எங்கள்
தாயாருக்குத் தோன்றியிருக்க
வேண்டும்.

அதனால் நாங்கள் தப்பித்தோம்.
கேள்வி கேட்ட நாளிலிருந்து
எனது பள்ளிப் படிப்பு முடியும்
வரையிலும், ஏறக்குறைய 11
வருஷம் எப்படியோ காசு மிச்சம்
பிடித்து, கொஞ்சம் அரிசி வாங்கி
தினமும் ஒரு கைபிடி அரிசி
எடுத்து, சாதம் செய்து பள்ளிக்கு
மட்டும் கொடுத்தனுப்பினார்.

அரிசியும் பருப்பும் சாதம் கொங்கு
நாட்டில் பிரசித்தம். எலுமிச்சை
சாதம் போல தோற்றமளிக்கும்.
ஆனால் அதன் ருசி சாப்பிட்டு
அனுபவித்தவர்களுக்குத்தான்
தெரியும்.

என்னைவிட மூன்று வயது

பெரியவள் என் சகோதரி
சுப்புலட்சுமி.

அவள்தான் தினமும் அந்தச்
சாதம் செய்து தூக்குப் போசியில்
போட்டுக் கொடுப்பாள். ஒருநாள்,
சட்டியின் ஓரத்தில் கொஞ்சம்
சாதம் ஒட்டியிருப்பதைப் பார்த்து
அவளிடம் கேட்டேன்! “அது வந்து
கண்ணு, முழுசா சட்டியைச்
சொரண்டினாத் தரித்திரம்
புடிச்சுக்கும்.

அதான் கொஞ்சம் ஓரத்தில்
விட்டிருக்கேன்” என்றார்.

தோசை, ராகி உப்புமா அல்லது
பச்சைப் பயறு, தட்டைப் பயறு,
கொள்ளுச் சுண்டல்.

“இத பாருப்பா - தீபாவளி,
பொங்கல், ஆடிப் பண்டிகைன்னு
வருஷத்துக்கு நாலைந்து
பண்டிகை வரும்.

அதெல்லாம் பணக்காரங்களுக்கு.
எல்லாப் பண்டிகைக்கும்
அவங்களோட போட்டி போட்டு
நாம் புதுத்துணி எடுக்க முடியாது!
“உனக்கு ரெண்டு ஜோடி சட்டை
டிராயர் இருக்கு. அதையே மாத்தி

ஆசாரியிடம் சொல்லி நாங்களே
பம்பரம் செய்துகொள்வோம்.

இப்படித்தான் ஒருநாள் நானும்
எனது பல்லடத்திலிருந்து
வந்திருந்த மாமா
பையன் லட்சுமணனும்
திண்ணையில் பம்பரம் விட்டுக்
கொண்டிருந்தோம்.

எவ்வளவு சொல்லியும் கேட்காத
அத்தையின் பேத்தி ஐந்து வயது
வாண்டு எங்களுக்கருகிலே
நின்று கொண்டிருந்தாள்.

பாவம்! அரிசி சாதத்தை ருசி
பார்க்க அவளுக்கு மட்டும்
ஆசை இருக்காதா என்ன?
நான் பள்ளிக்குச் சென்றபின்,
சட்டியைச் சுரண்டி, ஒரு
கை அளவே ஆகும் அந்தச்
சாதத்தைச் சாப்பிட்டு,
ஆசையைத் தணித்துக்
கொள்வார்.

காலை நேரத்தில் எப்போதும்
பழையது தான்.

சோளச் சோறும் கெட்டித்தயிரும்!
அதன் ருசியே தனி.

இரவு சோள தோசை, ராகி

மாத்திப் போடு!

எது கிழிஞ்சாலும் அன்னிக்கே
கடைக்குக் கூட்டிக்கிட்டுப்
போயி - புதுசா தெச்சுத் தர்றேன்.

கிழிஞ்ச துணியைப் போடறது
கேவலம்” என்றார் அம்மா! அது
நியாயமாகப்பட்டது!

கிராமப் புறத்தில் கில்லி தாண்டு
- “சேபி” என்கிற கோலிக்குண்டு
விளையாட்டு, தெள;ளு ஆடுதல்
- சடுகுடு, பம்பரம் விடுதல்
இளைய தலைமுறையின்
விளையாட்டுக்கள்.
கருவேலம் முட்டியில்

லட்சுமணன் விட்ட பம்பரம்
எதிர்பாராமல் திண்ணையில்
பட்டு எகிறியது. அந்த வாண்டுவின்
கண்ணுக்குக் கீழ் காயம். ரத்தம்
கொட்டியது.

வாயைத் திறந்து அவள் போட்ட
கூச்சலில் ஊரே கூடிவிட்டது.

அம்மா ஓடி வந்தாள்.

லட்சுமணன் பரிதாபமாக
முழித்தான்.

ஒரு நொடியில் நடந்தவற்றை
ஊகித்தவர் தரதரவென்று
என் கையைப் பிடித்து,

பாடக்காளிக்கு (புறக்கடை)
இழுத்துப் போய், உரித்துப்
போட்டிருந்த கற்றாழை நாரை
எடுத்து என்னை நாலு வாங்கு
வாங்கினார்.

அடித்த வேகத்தில், தொடையில்
தோல் உரிந்து, உள்ளேயிருந்து,
அடிபட்ட இடங்களில் ரத்தம்
கசிந்து, கற்றாழை நாரின்
எரிச்சல், அடியினால் ஏற்பட்ட
வலி இவற்றோடு - “அம்மா!
அம்மா! சொன்னாக் கேளும்மா..
எம் பம்பரம் குத்தலம்மா.
சொன்னாக் கேளும்மா...”
கதறினேன்.

அம்மா கேட்கவில்லை.
ஆக்ரோஷம் தீரும்வரை அம்மா
அடித்து ஓய்ந்தார்.

அவருக்கு மூச்சு இரைத்தது, என்
இரத்தம் சூடேறிவிட்டது..!

‘தவறு நான் செய்யவில்லை.
அப்புறம் எனக்கு ஏன் தண்டனை?
அதுவும் ஊரே கூடியிருக்க,
இப்படிப் போட்டுச் சாத்தி
விட்டாரே!’ அவமானம் தாங்க
முடியவில்லை.

ரோஷம் பொத்துக்கொண்டு
வந்தது. ‘இனி உயிரோடு
இருப்பதில் பயனில்லை’ -
தீர்மானித்தேன்.

தூவி ஏறி, தற்கொலை
செய்துகொள்ள, பரணில்
கயிற்றைத் தேடினேன்.

கதவின் மேல் நான் பாய்ந்து
ஏறிய வேகத்தைப் பார்த்து
“ஏதோ செய்து கொள்ளப்
போகிறான்” என்று ஊகித்த என்
பெரியம்மாவும், அம்மாவும் ஓடி
வந்து, ஆளுக்கு ஒரு காலாகப்
பிடித்து, என்னைத் தங்கள்
பலம் கொண்ட மட்டும் கீழே
இழுத்தார்கள்.

“இனி நான் உயிரோடு
இருக்கமாட்டேன். விடுங்கள்”
என்று கூச்சலிட்டேன். “கண்ணு
சொன்னாக் கேளு! கீழே ஏறங்கு
கண்ணு” என்று பெரியம்மா,
கெஞ்சினார்.

ஐந்து நிமிடப்
போராட்டத்துக்குப்பின்,
எப்படியோ என்னை இழுத்துக்
கீழே போட்டார்கள்! உலகமே
ஸ்தம்பித்தது போன்ற பிரமை.

என்ன நடந்தது? ஏன் இது
நடந்தது? வியர்வை உடம்பை
நனைத்து ஆறாக ஓடியது.

இப்படி ஒரு பத்து நிமிடம்
கடந்தது.

எல்லாம் இப்போது கட்டுக்குள்
வந்துவிட்டது. பெரியம்மா
மடியில் படுத்திருந்தேன்.

அவர் அற்புதமான அன்னை...!
அக்கா, தங்கைகளின்
குழந்தைகள் அத்தனை பேரையும்
தன் குழந்தைகளாகப் பாவித்து
அரவணைத்துக் கொள்ளும்
விசால மனம் படைத்தவர்.

நான் என்றால் அவருக்கு உயிர்.
அமாவாசை முடிந்து, மூன்றாம்
பிறை வானத்தில் தென்பட்டால்,
அதைப் பார்த்ததும், தன்
கண்களை மூடிக்கொண்டு,
“சின்னப் பொன்னா! ஓடி வாடா
சீக்கிரம் வாடா” என்று குரல்
கொடுத்து, என்னைக் கூப்பிட்டு,
தன் இரு கைகளால் என்
முகத்தை இறுகப் பிடித்து,
அருகே கொண்டுவந்து
மெதுவாகக் கண்களைத் திறந்து
என் முகத்தைப் பார்ப்பார்.

“மூணாம் பொறையைப்
பாத்துட்டு, உன் முகத்தில்
முழிச்சா, அந்த மாசம் பூரூரா
சந்தோசமா இருக்கும் கண்ணு”
என்பார்.

அப்படிப் பாசத்தையும்
பொழியும் பெரியம்மா மடியில்
படுத்திருந்தேன்.

அவரது விரல்கள் மெதுவாக என்
தலையைக் கோதிவிட்டன..!

மனம் லேசாகிக் காற்றிலே
மிதப்பது போல இருந்தது!

“ஏஞ்சாமி! நம்ம சொந்த
பந்தத்தில் உன்னை மாதிரி
பையனே இல்லேனு
பெருமைப் பட்டிட்டிருந்தேனே!
ஊருக்குப் புத்தி சொல்ற நீயே
இப்படி ஒரு காரியம் பண்ண
நினைக்கலாமா?” அவர் சொன்ன
ஒவ்வொரு வார்த்தையும் என்னை
அம்பாகக் குத்தித் துளைத்தது.

பலநாள் பிரமை பிடித்தவன் போல
யாருடனும் பேசாமலிருந்தேன்.

நான் செய்த காரியம் என்னைக்
கூனிக்குறுகச் செய்தது!
அதுதான் முதலும் கடைசியுமாக
அம்மா என்னை அடித்தது.

சினிமா பார்ப்பதில் நான்
கொண்டிருந்த அதீத காதல்,
வார்த்தைகளால் சொல்லிவிட
முடியாதது.

சூலூர் சண்முகதேவி
தியேட்டரில் வியாழக்கிழமை
அம்மாவின் அனுமதியை
கெஞ்சிப் பெற்று “முதல்தேதி”
பார்த்தாயிற்று. மறுநாள்
வெள்ளிக்கிழமை அலிபாபாவும்
46 திருடர்களும்! நண்பன்
கிருஷ்ணசாமி நச்சரித்தான்.

எப்படியாவது அதைப் பார்த்துவிட
வேண்டும் என்ற அவாவில்
அம்மாவைத் தேடினேன்.

மஞ்சள் வெய்யில் படர்ந்த மாலை
நேரம். தோட்டத்தில் வேலை
நடந்து கொண்டிருந்தது.

பருத்தி விளைச்சல் முடிந்து
"பருத்தி மார்" பிடுங்கும் வேலை.
பருத்திச் செடி காய்ந்துவிட்டால்
பருத்தி மார் என்று
சொல்வார்கள்.

கூலிக்கு நாலு பெண்களை
ஏற்பாடு செய்து, அவர்களோடு
ஒருவராக, தன் சொந்த நிலத்தில்
அம்மாவும் பருத்தி மார் பிடுங்கிக்
கொண்டிருந்தார்.

செம்மண் நிலத்தில் விளையும்
கருங்கண்ணி பருத்திச் செடியை
அவ்வளவு எளிதாகப் பிடுங்கிவிட
முடியாது.

வெள்ளைப் புடவையின்
முந்தானையைத் தலையில்
முக்காடிட்டு, சாயிப்பாபா
தலைக்கட்டுப்போல
கட்டியிருந்தார்.

புடவையெல்லாம் செம்புழுதி!
வியர்வையில் தெப்பலாக
நனைந்து சோர்ந்திருந்தார்.

அருகே சென்று தயங்கித்
தயங்கி "அம்மா, சினிமாவுக்குப்
போகட்டுமா. இன்னிக்குப்
புதுப்படம் கலரப்படம்! எம்.ஜி.ஆர்.
நடித்தது.

கிட்டுச்சாமியும் துணைக்கு
வர்றேங்கறான்" என்றேன்.

அம்மா பதில் ஏதும்
சொல்லவில்லை.

சற்றுநேரம் மௌனமாக என்னை
உற்றுப் பார்த்தார்.

பின்னர் உள்ளங்கையில் "டேப்"
போல சுற்றியிருந்த வெள்ளைத்
துணியைப் பிரிக்க ஆரம்பித்தார்.
மூன்றாவது சுற்று பிரிக்கும் போது
லேசாக இரத்தத் திட்டு, அதில்
தெரிய ஆரம்பித்தது.

முழுசாகப் பிரித்து எடுத்த

போது, உள்ளங் கையிலும்,
கை விரல்களின் இடுக்கிலும்
நீர்க்கொப்புளங்கள்!

சில கொப்புளங்கள் உரிந்து நீர்
வெளியேறி, அந்தப் புண்ணின்
அடிப்பாகத்திலிருந்து இரத்தம்
எட்டிப் பார்த்தது.

"இப்படி உயிரை விட்டு வேலை
செய்யறேன் நான்.

தினத்துக்கும் உனக்குச் சினிமா
கேக்குது! போ போ! யார்
சொல்லிக் கேக்கப் போறே
போ! 'முண்டச்சி பெத்தது
மூணு காசுக்காகாம போச்சு'
ன்னு ஊர் பேசட்டும் போ.."
அரை நிர்வாணமாக்கி, ஆயிரம்
சவுக்கடிகள் கொடுத்ததுபோல
உணர்ந்தேன்.

குனிந்த தலை நிமிராமல் வீடு
வந்து தலையணைக்குள் முகம்
புதைத்துத் துடித்தேன்.

சென்னை புறப்படும் நாள்!
பொள்ளாச்சி மாமாவும் அவர்
மகன் ரத்தினமும் என்னோடு
புறப்படுகிறார்கள்.

அம்மாவிடம் சொல்லிக்கொள்ள
அருகில் சென்றேன். வழக்கம்
போல் முகம் கொடுத்துப்
பேசாமல், அடுப்படியில் வேலை
செய்து கொண்டே, "ஏதோ உன்
தலையில் அந்த ஆண்டவன்
எழுதிவிட்டான், பரதேசம்
போய் பொழைக்கணும்னு! போ,
சந்தோஷமா போ! ஆனா, அங்க
போயிட்டு, மெட்ராஸ் நல்லா
இருக்குது நீயும் வந்திரும்மான்னு
கூப்பிடலாம்னு மட்டும் மனசில
நெனைச்சிடாதே.

நான் பொறந்து வளர்ந்தது இந்த
மண்ணிலே. உசுரே போனாலும்
இந்த ஊரை விட்டு நா எங்கயும்
வரமாட்டேன்.

நீ மகராசனா போ! எங்கயாவது
போயி நல்லா பொழை!"

விவாதமெல்லாம் அம்மாவோடு
செய்ய முடியாது. முடிவு எடுத்தால்
எடுத்ததுதான்.

அம்மா, தன் கையால் தூக்கி
வளர்த்த தன்னுடைய அக்காள்
மகன், என் அண்ணன் பிளேக்
நோயில் இறந்தபோது,
துக்கம் விசாரிக்க வரவில்லை
என்பதற்காக அந்தக்
குடும்பத்தோடு 25 வருஷம்
உறவை முறித்துக் கொண்டவர்.

அப்படி ஒரு வைராக்கியம்,
பிடிவாதம்! பிறந்ததிலிருந்து 15
வருடம் அம்மாவோடு வாழ்ந்தேன்.

அவரை விட்டு முதன்முதலில்
பிரிந்து தொலைதூரம்
செல்கிறேன். எதிர்காலம் எப்படி
இருக்கும் என்று தெரியாது.

கண்களில் நீர் முட்டியது.
தொண்டை அடைத்தது.
பேசத் தெரிந்த நாள் முதல்,
நினைவு தெரிந்த நாள் முதல்,
அம்மா தான் எனக்குச் "சூப்பர்
வுமன்"! அப்பா இறக்கும்
போது எனக்கு ஒரு வயது கூட
பூர்த்தியாகவில்லை.

அப்பா, புகைப்படம் எடுக்க
மறுத்துவிட்டார்.

அதனால் அவர் எப்படி இருப்பார்.
கருப்பா, சிவப்பா என்று கூட
எனக்குத் தெரியாது.

அவ்வளவு ஏன்! அப்பா என்ற
பெயரை நான் முழுசாக
உச்சரித்துக் கூடப்
பார்த்ததில்லை.

எல்லாமே அம்மாதான்
அம்மாவால் முடியாதது
எதுவுமில்லை.

48 நாள் விரதமிருந்து அம்மன்
கோயிலில் தீ மிதிப்பார்.

அடங்காமல் திமிறி ஓடும்,
பலம் மிக்க காளைக் கன்றைக்
கழுத்திலே கயிறு போட்டு,
ஒரே இழுப்பாய் இழுத்துவந்து
கட்டுத்தரையில் கட்டுவார்.

வீடுகளுக்குள், பாளை
இடுக்குகளில், சுவரில்
ஓட்டைபோட்டுக் குடியிருக்கும்
எலிகளைச் சாப்பிட
காட்டுவிரியன் பாம்பு எப்படியோ
நுழைந்திருக்கும்.

சிறிதும் பதற்றம் படாமல்
உலக்கையை எடுத்து பாம்பின்
தலையை ஒரே அழுக்காக
அழுக்கி நசுக்குவார்.

உயிரை விடும் பாம்பு தன் வாலால்
சுழட்டி சுழட்டி அடிக்கும்.

குச்சியில் துணி சுற்றி அதன்
மீது சீமை எண்ணெயை ஊற்றிக்
கொளுத்தி அந்தப் பாம்பை அந்த
இடத்திலேயே எரித்து எடுத்து
வெளியே வீசி எறிவார்.

கழுதைகள் செத்துப் போனால்
அதன் துர்நாற்றம் தாங்க
முடியாது.

மலங்கழுகுகள் எப்படியோ
மோப்பம் பிடித்து குட்டி விமானம்
இறங்குவது போல நீண்ட
இறக்கைகளை விரித்து தரையில்
இறங்கி செத்த கழுதையைத்
தின்ன வரும்.

வலிமை மிக்க கால்கள்,
கோடாரியை விடக் கூர்மையான
மூக்கு, மிரட்டும் கண்களுடன்
வெடுக் வெடுக்கென்று
சதைளைப் பிய்த்துத் தின்னும்...!
கொஞ்சம் ஏமாந்தால்
குழந்தைகளையே தூக்கிச்
சென்று விடும்.

அம்மா கொஞ்சமும்
பயமில்லாமல், தடியை எடுத்துச்
சென்று, அந்தக் கழுகுகளை
அடித்து விரட்டுவார்.

புருஷனோடு கோபித்துக்
கொண்டு குழந்தையோடு
கிணற்றில் குதித்துத் தற்கொலை
செய்துகொண்ட பெண்ணின்
பிணம் ரெண்டாம் நாள் உப்பி
தண்ணீருக்கு மேலே மிதக்கும்.
நைந்து போன அந்த உடம்பைக்
கட்டிக் கொண்டே குழந்தையும்
இறந்திருக்கும்.

துணிச்சலாக ஒரு ஆளைக்
கிணற்றுக்கு உள்ளே இறக்கி
தலைப் பக்கம் கால் பக்கம் கயிறு
கட்டச் செய்து பிணத்தை மேலே
எடுக்கச் செய்வார்.

ஊர்ப் பெரியவர்களோடு
பேசி, பொலிசுக்குச் செய்தி
எட்டுவதற்குள் அந்தப் பிணத்தை
எரிக்கச் செய்வார்!

பாம்புக்கடி, தேள் கடிக்கு
அம்மாவிடம் மருந்து உண்டு.
மூட்டை தூக்கி மூச்சுப் பிடித்துக்
கொண்டு நிமிர் முடியாமல்
கஷ்டப்படுபவருக்கு, பூண்டு,
மிளகு, நாலு பச்சிலை இவற்றை
வாயில் போட்டு மென்று, அந்த
மனிதரின் ஒரு காதை விரல்
வைத்து அடைக்கச் சொல்லி
விட்டு, அம்மாவே, அவர் வாயைத்
திறக்க முடியாதபடி துணி வைத்து
அழுக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு,
மறு காதில் காற்றை உடம்புக்குள்
ஊதுவாள். பூண்டு, மிளகு,
பச்சிலைக் கலவையிலான
காற்று மூன்று நாளில் மூச்சுப்
பிடிப்பை நீக்கி விடும்.

கடைசியாக அம்மா முகத்தைப்
பார்த்த போது இத்தனை
சம்பவங்களும் படமாய் ஓடிற்று.
ஊர் எல்லையிலிருக்கும்
பரமசிவன் கோயில்,
தெருமுனையில் இருந்த

முட்டுக்கல், பாதையோரம்
முளைத்திருந்த தும்பைச் செடி,
பிறந்த மேனியாய் மண்ணில்
விளையாடிய பச்சைக்
குழந்தைகள்.

கண்ணில் பட்ட அனைத்திடமும்
கண்ணில் நீர் கட்ட
விடைபெற்றுக் கொண்டேன்.

ஓவியக்கல்லூரி இறுதி ஆண்டு
படிக்கும் போதே திரைப்பட
வாய்ப்பு வந்தது.

பொள்ளாச்சி மாமா மகன்
ரத்தினம், சொந்தமாகப் படம்
துவக்கி அதில் எனக்கு முக்கிய
வேடம் தந்தார்.

அந்தப் படம் முடிவதற்குள்
ஏ.வி.எம் நிறுவனத்தின்
“காக்கும் கரங்கள்” மூலம் நான்
திரையுலகில் அறிமுகமானேன்.

1967 இல் “கந்தன் கருணை”
பொங்கல் தினம் வெளி வந்தது.
கிராமத்துக்குச் சென்று அம்மா,
பெரியம்மா, சின்னம்மாக்களை
வாடகைக்கு ஒரு கார்
பிடித்து, கோயமுத்தூர் ராயல்
தியேட்டரில் படம் பார்க்கச்
செய்தேன்.

பொங்கல் விடுமுறை கழிந்து
சென்னை புறப்படும் நாள்.

அம்மா என்னிடம் வந்தார்.

“ஏஞ்சாமி! என்னையும்
மெட்ராசுக்குக் கூட்டிட்டு
போறியா?” அதிர்ச்சி! இன்ப
அதிர்ச்சி.! அம்மாவா இப்படிக்
கேட்கிறார். ? அவர் முகத்தையே
உற்றுப் பார்த்தேன்.

“மண்ணோட மல்லாடி இந்த
ஒன்பது வருஷத்தில் ஒஞ்ச
போயிட்டேன். இனி முடியாது..!”
எனக்காக நீ ஒண்ணும் சிரமப்பட
வேண்டாம்.

பத்தடிக்குப் பத்தடி ரும்லதானே
நீ படுப்பே. கட்டில் மேல நீ
படுத்துக்க, நான் கட்டிலுக்கு
அடியில் படுத்துக்கிறேன்.

தனியா எனக்குன்னு
ரூமெல்லாம் வேண்டாம்.
ஹோட்டல்ல சாப்பிட ஆகிற
காசை எங்கிட்ட குடுத்திடு.
அதில உனக்குச் சமைச்சப்
போட்டுட்டு, மிச்சமிருந்தா நான்
சாப்பிட்டுக்கிறேன். இரண்டு
வெள்ளைப் புடவை இருக்கு.

இப்பத்திக்கு புதுசா வாங்க
வேண்டியதில்லை.

தன்னால் மகனுக்கு நகக்கண்
அளவு கூட சிரமம் இருக்கக்
கூடாது, தன்னைப் பாரமா அவன்
நினைக்கக் கூடாது என்று
பல நாள்கள் யோசித்து இந்த
முடிவுக்கு வந்திருப்பார்.

“அம்மா! அம்மா! நீ எங்கூட
இருக்கிறதை விட சந்தோஷம்
இந்த உலகத்தில எதிலயுமே
இல்ல! வா போகலாம்”
சென்னைக்கு அழைத்து வந்தேன்.

அந்த நாள்களில் அதிகமாகப்
புராணப் படங்களில், நடிக்க
வாய்ப்பு வந்து கொண்டிருந்தது.

“கந்தன் கருணை” படத்தில்
வள்ளி, தெய்வானை என இரண்டு
பொண்டாட்டி! கிருஷ்ண
லீலாவில் பாமா, ருக்மணி
ரெண்டு சம்சாரம்! பிருந்தாவனக்
காட்சி என்றால், கணக்கற்ற
கோபிகாஸ்திரீகள்! ஏ.வி.எம்
ஸ்டுடியோவில் “திருமலை
தெய்வம்” ப்ரீவியூ! ஒரு பக்கம்
நடிகை லட்சுமியும் மறு பக்கம்
ஸ்ரீ வித்யாவுமாக என்னருகே
உட்கார்ந்திருந்தார்கள்! அம்மா,

நேரே எனக்குப் பின் வரிசையில்
அமர்ந்து படம் பார்த்தார்.

“சீக்கிரம் பையனுக்கு ஒரு
கால் கட்டைப் போட்டுடும்மா!
பொட்டைப் புள்ளைகள் ரவுசு
தாங்க முடியலே” உடன்
படம் பார்த்த ஒரு பெரியவர்
சொன்னார்.

“மெட்ராசுக்கு அவன் புறப்படும்
போதே சாமிக்கு நேந்து
விட்டுட்டேன்.

எல்லாம் அந்த முருகன்
பார்த்துக்குவான்” இரண்டே
வரியில் தெளிவான பதில்!

அம்மாவைச் சீண்டுவதற்காக
யாரோ ஒருவர் போனில்
பேசியிருக்கிறார்.

“ஷீட்டிங் முடிஞ்சவுடனே தம்பி
யாரோ ஒரு பொண்ணை,
கார்ல ஏத்திட்டுப்போச்சு!
வீடு வந்திடுச்சா.. இன்னும்
வரலியா?” “யார்டா
நீயி! ஏண்டா, நீ மட்டும்தான்
ஆம்பிளையா.. அவன் ஆம்பளை
இல்லையா.? பொத்திக்கிட்டுப்
போ! அவனைப் பத்தி எனக்குத்
தெரியும்.” முகத்தில் அறைந்தாற்
போல பதில்.

அவ்வளவு நம்பிக்கை மகன் மீது!

சினிமாக்காரனுக்கு சமூகம்
அவ்வளவு எளிதில் பெண்
கொடுக்க முன்வரவில்லை.

அவர்களை சொல்லியும்
குற்றமில்லை.

கடைசியாக பாவம் இந்த
லட்சுமி என் மனைவியாக
வந்து மாட்டிக்கொண்டாள். “
இந்த மனுஷன் என்னை புடிச்சு
கல்யாணம் பண்ணினானா
இல்லை பிடிக்காமல்
கல்யாணம் பண்ணினானா என்ற
குழப்பத்திலேயே 14 வருடங்கள்
ஓடின. இந்த லட்சனத்தில்
மூன்று குழந்தைகள் வேறு

பிறந்துவிட்டன.

அம்மா படிக்காதவதான்.

ஆனாலும் மாயியார் மருமகள்
பிரச்சினை வெளியே
தெரியாதபடி, நேருக்கு நேர்
மோதல் ஏதும் நிகழாதபடி
நிலைமையை பக்குவமாக
கையாளுவார்.

கல்யாணத்திற்கு முன்னால்
நானும் அம்மாவைப்
பாடாய்படுத்தியிருக்கிறேன்.

பையன் ஸ்டூடியோவுக்கு
வெறும் வயிறாய்ப்
போகக்கூடாதுன்னு
அதிகாலை 4
மணிக்கெல்லாம்
எழுந்து, சட்னி
சாம்பார் தயார்
செய்து விடுவார்.

மாடியில்
நானிருப்பேன்.

“ஏம்பா!
ரெடியா!
இட்லி
ஊத்தி

அடுப்பில் வக்கலாமா?” என்று
குரல் கொடுப்பார். “ம் ம்.வை”
என்பேன்.

அதன்பிறகு நிதானமாக ஷேவிங்
முடித்து, குளித்து உடையணிந்து
கீழே வருவேன்.

அம்மா பரிமாறுவார். இட்லி
ஆறிப்போயிருக்கும்.

“சாப்பிடறது ரெண்டு இட்லி.
இப்படிக்காஞ்சு முள்ளா,
மொளச்சப்போயிருக்கு மனுஷன்
சாப்பிடுவானா?”

பிளேட்டைத் தள்ளிவிட்டு எழுந்து
சம்பாதிக்கிறோம் என்ற திமிறில்
கம்பெனில் காரில் புறப்பட்டுப்
போய்விடுவேன்.

பாவம், அம்மா! இத்தனை
பாடுபட்டு, விடியவிடிய
கண்ணு முழிச்சு செஞ்சும்,
புள்ளை சாப்பிடாம போகுதே”
என்று அந்த தாயுள்ளம்
எப்படித் தவித்திருக்கும்!
மறுநாள், எச்சரிக்கையாக,
எல்லாவற்றையும் சூடாகத் தர
திட்டமிட்டிருப்பார்.

மாடியிலிருந்து கீழே இறங்கி
வரும்போது, மற்ற நடிகர்களை
ஏற்றி வந்திருக்கும்
கம்பனி கார்

டிரைவர் “ஹாரன்” கொடுப்பார்.
படப்பட்புடன் தட்டின் முன்னால்
உட்காருவேன்.

சுடச்சுட ஆவி பறக்க அம்மா
தட்டில் இட்லி வைப்பார்.

இட்லி மீது கை வைத்தால் “சுரீர்”
என்று சுட்டுவிடும். “வாசல்ல
அவங்க காத்துக்கிட்டிருக்காங்க.

இவ்வளவு சூடா இட்லி
வச்சிருக்கியே! நான் சாப்பிடறதா
வேண்டாமா.

இது ஆற்ற வரைக்கும்
காத்திருக்க முடியாது” வேகமாக
எழுந்திருப்பேன்.

அம்மாவுக்கு ஒரு கோபம் வரும்
பாருங்கள். “போடா ராஸ்கோல்..!
ஓம்பது வருஷம் ஓட்டல்ல
பொறுக்கித் தின்னவனுக்கு,
பாவம்! பையன், வாய்க்கு ருசியா
சாப்பிட்டமேன்னு கண்ணுல
வெளக்கெண்ணையை விட்டுட்டு
செஞ்சு வச்சா, நங்கு பேசறியா
நங்கு.? போடா! போயி தெருவுல
விக்கறவங்கிட்ட வாங்கித் தின்னு
போ..!” எரிமலை வெடிக்கும்.
அப்புறம் என்ன
“சரி சரி!

கோவிச்சக்காதே" என்று கட்டிப்பிடித்து, சமாதானம் செய்து ரெண்டு இட்லி அதிகமாகவே சாப்பிட்டுவிட்டுப் புறப்படுவேன்.

அம்மா சென்னை வந்த சமயம் சொந்த நாடகக் கம்பெனி வைத்திருந்தேன்.

இரவு நாடகம் முடிந்து, பஸ் கிடைக்காமல் சமயத்தில் பத்து, பன்னிரண்டு பேர் என் வீட்டில் இரவு படுத்துக் கொள்வார்கள்.

அவர்களுக்கெல்லாம் நூற்றுக்கணக்கில், அம்மாவே மாவு பிசைந்து சப்பாத்தி சுட்டு, குருமா செய்து, பேர்த்தியின் துணையோடு அவர்களுக்கு வயிறாறப் பரிமாறுவார்.

திருமணத்திற்குப்பிறகு சமையலுக்கு ஒரு ஆள் வைத்தேன்.

ஏதோ தன்னுடைய ராஜ பரிபாலனம் பறிபோய்விட்டது போல, அம்மாவுக்கு அப்படி ஒரு வருத்தம்! கண்ட கண்ட நாயிங்கல்லாம் ஊட்டுக்குள்ளே வந்து சமைக்கப் போகுது. நாம செஞ்சு போட்டு இவங்களுக்கு மேவாது! என்னவோ செஞ்சிட்டுப் போங்க என்று கோபித்துக் கொண்டவர் அதன் பிறகு அடுப்படிப் பக்கம் போகவே இல்லை.

சமையற்காரன் அவருக்குப் பரிமாறக்கூடாது.

யார் தனக்கும் பரிமாறுவதும் அவருக்குப் பிடிக்காது.

தானே சமையல் அறைக்குச் சென்று தனக்குப் பிடித்ததை அவரே தட்டில் போட்டு, சொம்பு நிறைய தண்ணீர் எடுத்துக் கொண்டு, தன் அறைக்குள்

சென்று லேசாக கதவை சாத்தி விட்டு நிதானமாகச் சாப்பிடுவார்.

என்றைக்குமே அவர் எங்களோடு அமர்ந்து சாப்பிட்டதில்லை. அவ்வளவு ஏன்? அவர் சாப்பிடுவதை, சிறுவயது முதல் நான் முழுசாய் பார்த்ததே இல்லை.

பிறர் முன் சாப்பிடுவது அவருக்குப் பிடிக்காது! பொழுது கிளம்பும் போது படுக்கையில் இருப்பதும் அவருக்குப் பிடிக்காது.

பஸ்கள் இல்லாத காலத்தில், உறவுக்காரர் வீட்டில் யாராவது இறந்துவிட்டால், அதிகாலை வெள்ளி நட்சத்திரம் உதிப்பதைப் பார்த்து பொடி நடையாகக் கிளம்பி 20 கி.மீ சென்று துக்கம் விசாரித்துவிட்டு பொழுது சாய அந்த ஊரில் புறப்பட்டு இரவு 8 மணிக்கெல்லாம் நடந்தே வந்துவிடுவார்.

சூலூர் சந்தையிலிருந்து 50, 60 கிலோ அரிசியைத் தலையில் சுமந்து கொண்டு, சர்வ சாதாரணமாக 3 கி.மீ. தொலைவிலுள்ள எங்கள் ஊர் நடந்து வருவார்.

இப்போது எண்பது வயதைத் தாண்டியாயிற்று.

உடல் நிலை முன்போல் ஆரோக்கியமாக இல்லை.

ஒருநாள் என்னை அருகில் அழைத்து, கட்டிலில் உட்கார் வைத்தார்.

"ஏஞ்சாமி! இப்படிப் பத்து நாள், இருபது நாள் ஊட்டி, கொடைக்கானலுனு சூட்டிங் போயிடறியே! திடீர்னு என் உசுறு போயிட்டா என்ன பண்ணுவே" என்று உருக்கமாகக் கேட்டார்.

"அப்படியெல்லாம் நீ சாகமாட்டே! பாதில வீட்டிங்க நிறுத்தி, புரொட்யூசர்களுக்கு நஷ்டம் வற்ற மாதிரி, நீ சாகமாட்டே! தைரியமா இரு" என்றேன்.

1989 ஆம் வருடம் அக்டோபர் மாதம்! "பகலில் பவுர்ணமி" படப்பிடிப்பு, கொச்சியில்; குடும்பத்தோடு 20 நாள் புறப்படுமுன், அம்மாவைப் பிறந்த ஊருக்கு அனுப்பி வைத்தேன்.

90, 95 வயதைத் தாண்டிய மூதாட்டிகள், அம்மாவின் இளமைக்கால அக்காள்கள் எல்லோரையும் அழைத்து வயிறாறச் சோறு போட்டு, இரவு நேரங்களில் பழைய நினைவுகளில் மூழ்கித் திளைத்தார்.

சென்னை புறப்படுவதற்கு முந்தைய நாள், திடீரென்று அவர் உடல் நிலை மோசமடைந்தது. சிரசு கழுத்தில் நிற்கவில்லை.

தலை சுற்றியது. எந்த விநாடியும் முடிவு ஏற்பட்டு விடலாம் என்ற நிலை.

பிடிவாதமாக "சென்னைக்கு போயே தீருவேன்" என்று சகோதரியிடம் வாதாடியிருக்கிறார்.

"மெட்ராஸ்தான் என் ஊரு. என் மகன், பேரன், பேர்த்திகளைப் பாத்து நாளாயிடுச்சு.

நான் போயே ஆகணும்" என்று கார் ஏற்பாடு செய்து ரயில் நிலையம் வந்திருக்கிறார்.

பிளாட்பாரப் படிக்கட்டுக்களில் ஏற முடியவில்லை.

லிப்டில் மேலே போய் நீலகிரி எக்ஸ்பிரசில் பயணமாகியிருக்கிறார்.

ஈரோடு வரும்போதே லேசான
மாரடைப்பு.

உயிரைக் கைளில் பிடித்துக்
கொண்டு சென்னை வந்து
எங்களையெல்லாம்
பார்த்துவிட்டு, குழந்தைகளைக்
கொஞ்சி பள்ளிக்கு அனுப்பி
விட்டு படுக்கையில் சாய்ந்தார்.

உடம்பில் சர்க்கரை அளவைப்
பரிசோதிக்க டாக்டர்கள்
பெருமான் நிர்மலா வந்தார்கள்.

அவர் கையால் காபி வாங்கிக்
குடித்துவிட்டு லேசாகக்
கண்ணை மூடினார்.

காலை 11.30 மணி இருக்கும்!
“டேய் தம்பீ! யாரோ ஈட்டில்
குத்திட்டங்கடா.

வலி பொறுக்க முடியலேடா”
என்று நெஞ்சைப் பிடித்தவாறு
ஓங்கிக் குரலெடுத்து
கூச்சலிட்டார்.

அரை மயக்கத்திலிருந்த வரை
அக்கா மகன் தங்கவேலு காரில்
தூக்கிப் படுக்க வைத்து, டாக்டர்
வீட்டுக்கு அழைத்துப் போனான்.

ஒரு கையில் ஸ்டிரிங் பிடித்துக்
கொண்டு, மறு கையால் அம்மா
கையைக் கெட்டியாகப்
பிடித்திருந்தான்.

ஜெமினி மேம்பாலம் அருகே
கார் சென்ற போது, அம்மாவின்
கைப்பிடி தளர்ந்தது.

வீட்டு வாசலில் காத்துக்
கொண்டிருந்தார் டாக்டர். கார்
கதவைத் திறந்து அம்மாவின்
நாடி பிடித்துப் பார்த்தார்.

கண்ணைத் திறந்து பார்த்தார்.

“I am Sorryங்க அம்மா

போயிட்டாங்க” என்றார் டாக்டர்
ராஜேந்திரன்.

இரும்புக் குண்டு ஒன்று,
தொண்டைக்குள் அடைத்துக்
கொண்டது போல மூச்சு எனக்கு

அடைத்துக் கொண்டது.

வண்டியை வீட்டுக்குத் திருப்பச்
சொன்னேன்.

மனைவி வாசலில் நின்றிருந்தாள்!

“அம்மா போயிட்டாம்மா”
வெடித்து அழுதேன்! ஒரு
நிமிடத்தில் நிதானமாகி “அழக்
கூடாது, யாரும் அழக்கூடாது.

நிறைஞ்ச வாழ்க்கை
வாழ்ந்திட்டுப் போயிருக்கிறாங்க
அம்மா.

யாரும் அழக்கூடாது” என்று
சமாதானப்படுத்தினேன்.

ஊரில் உயிர் போயிருந்தால்

உறவு, நட்பு என்று ஒரு இருநூறு
பேர் கூடியிருப்பார்கள்.

உயிரைப் பிடித்துக் கொண்டு,
மரத்தான் வீராங்கனை
போல சென்னைக்கு வந்து
சேர்ந்ததால், அன்றைய
முதல்வர் கலைஞர், அவரது
குடும்பத்தினர், அமைச்சர்கள்,
பாராளுமன்ற, சட்டமன்ற
உறுப்பினர்கள், அ.தி.மு.க
முன்னாள் அமைச்சர்கள்,
கலையுலகில் நடிகர் திலகம்,
நம்பியார், கன்னட நடிகர்
ராஜ்குமாரிலிருந்து அத்தனை
நடிகர்களும் மரியாதை
செலுத்த வந்திருந்தனர்.

இயக்குநர்கள்,
தயாரிப்பாளர்கள்,
ஊரிலிருந்து உறவினர்கள்,
சென்னையிலுள்ள நண்பர்கள்
என எல்லாப் பிரிவினரும்
வந்து அந்த “சூப்பர் வுமனுக்கு”
மரியாதை செலுத்தினார்கள்.

ஓராண்டு ஓடியதே
தெரியவில்லை.

முதலாம் ஆண்டு நிறைவு நாள்.

கண்ணம்மா பேட்டையில்
அவருக்கு, நண்பர் ஜெம்
கிரானைட் வீரமணி, கருப்பு
கிரானைட்டில் இலவசமாகச்
சமாதி கட்டித் தந்தார்.

அம்மா! உயிராய் - உடலாய் -
உதிரமாய் -
என்னுள்ளே நீ இருக்க -
பிரிவென்பதேது - சிவகுமார்

என்று அந்தக் கல்லில்
செதுக்கினேன்.

ஆமாம் அப்படித்தான் அவர்
இன்னும் என்னுள்ளே வாழ்ந்து
கொண்டிருக்கிறார்.

2018ம் ஆண்டிபிடுஞ் அம்மாவின் கதை

“எனக்கு ஒன்னு ஆனதுன்னா
உனக்கு வேறு பிள்ளை உண்டு.
உனக்கு ஒன்னு ஆனதுன்னா
எனக்கு வேறு தாய் இருக்கா....?”

தலையங்கமே என்ன
தடல்புடலாக இருக்கிறது
என்று வியந்து போனீர்களா?
இவ்வாண்டு (2018) தான் நான்
தாயாகிய ஆண்டு.

எனக்கும் இறைவன் “அம்மா”
என்ற வார்த்தைக்கு அர்த்தம்
கொடுத்த மறக்க முடியாத
வருடம்.

நான் தாயாகி என்னை ஈன்ற
தாயை நோக்கிய பார்வை என்பது
தனியான சுகம்.

அது தான் இத் தலைப்பின்
விளக்கம்.

வாருங்கள் இனி நுழைவோம்
கோயிலினுள்.

எனக்கு இந்த ஆண்டு இன்னும்
மறக்கமுடியாத ஒன்றாக இனி
வரும் காலங்களில் அமைவதற்கு
எனது அம்மாவின் 75வது அகவை,
பவன விழாக் கொண்டாட்டமும்
ஒரு காரணமாய் அமைந்து
விடுகிறது.

யாராலும் வரைவிலக்கணம்
கொடுத்துவிட முடியாத தமிழின்
ஒரு வார்த்தை “அம்மா” என்றால்
மிகையாகாது.

நான் கடவுளையும் எனது
அம்மாவையும் நினைக்காத
நாளொன்று இருந்தால் அது
நானில்லாத நாளாகவே
இருக்கும்.

வாழ்நாள் முழுவதும் யாரிடமும்
கடமைப்படாமல் வாழ நினைத்த
எனக்கு, வாழ்நாள் முழுவதும்
தீர்க்க முடியாத அன்பைக்
கடனாகத் தந்தவள் நீ.

உலகில் வாழும் எல்லா
உயிர்களும் போற்றும்
உன்னத உறவை தற்போது
நான் காக்கமுடியாத பாவி
ஆகிவிட்டேன்.

“இழந்தவன் தேடுவதும்
இருப்பவன் தொலைப்பதும் போல்
ஆகிவிட்டது” என் கதி. என்ன
செய்வது? என் விதி.

பெண் குஞ்சுதனையும்
ஆசையாய் நீ வயிற்றில்
சுமக்கையிலே கடைசி வரை
உனைக் காக்கும் என எண்ணி
இருக்கும் உன் மனம்.

ஆனால் இன்று காலத்தின்
சோதனையோடு நான் செய்த
பாவமோ உன்னை ஒரு முறை
பார்ப்பதற்கே பாடாய்த்;
துடிக்கிறேன்.

என் சகோதரியாக விளங்கும்
“ஜசீலா” அண்ணியை உனக்கு
தந்துவிட்டு மறைந்த எனது

ஆசை அண்ணனுக்கு நன்றி
கூறுகிறேன்.

யாரும் உன்னை பார்க்க
மாட்டார்கள். நான் தான்
உன்னை கடைசிவரை
பார்ப்பேன் என்று கூறியவன்
உனக்கு முன்னே போய்ச் சேர,
விட்டுச் சென்றான் உனக்காக
தன்னுயிர் இரண்டை.

இந்தக் கோயிலைக் காக்க
மறந்த எனக்கு என்ன
தண்டனையை இறைவன்
கொடுக்கப் போகிறானோ?

நான் இங்கு வெளிநாட்டில்
வாழ்வதால் உன் மனம்
அங்கு என்ன பாடுபடுகிறது
என்பதனையும் உணர்ந்து
கண்ணீருடன் எழுதுகிறேன்.

வீட்டின் சுவர்கள் தான் என் கதை
சொல்லும்.

நான் அழுவதைக் கண்டு தன்
அழுகையை நிறுத்திய என்
குழந்தையும் என் முன்னால்
இருக்கிறது.

அன்று புதன்கிழமை(17.01.2018)
மதியம் 12 மணி இருக்கும்.

இதுவரை உன்னை நினைத்துக்
கொண்டிருந்த என்னை உரக்கக்
கூவி “அம்மா, அம்மா, அம்மா”..
என்று விடாது அழைக்க ஏவியது.

தாய் என்ற வார்த்தையின்

அர்த்தத்தை வலியாலும்
உணர் முடியும் எனப் புரிந்து
கொண்டேன்.

அந்த புனிதமான வார்த்தைக்கு
அர்த்தம் கொடுக்க உதித்தவன்
எனது புத்திரன்.

அவனை நான் வயிற்றில் சுமந்த
காலத்திலேயும்; உன்னை
நினைத்து அழுதது தான் அதிகம்.
அவன் வளர்ந்து தாய்ப் பாசத்தை
உணர் அது வழி சமைக்கும் என
எண்ணுகிறேன்.

நான்கு பிள்ளைகளையும்
வயிற்றில் நீ சுமக்கையிலே
என்னென்ன எண்ணி
இருப்பாயோ? இன்று ஒருவர்
கூட உன்னுடன் இல்லை.

“அம்மா” வாழும் போதே
அம்மாவிற்கு புத்தக வெளியீடு
செய்வது என்பது,

அதுவும் 75வது அகவையில் அது
உனக்கே சேரும்.

அதற்கு முழுமுதற் காரணமான

எனது மூத்த சகோதரனை
வணங்குகிறேன். எனக்கு
இரட்டையுயர்வு வாங்கி
(Double Promotion) கல்வியை
ஆரம்பித்ததில் இருந்து
வங்கித்துறையில் பதின்னான்கு
வருடம் சேவையாற்றியது
வரைக்கும் தாயார் என் கூடவே
இருந்திருக்கிறார் என்பது
பெருமையாக இருக்கின்றது.

2009ம் ஆண்டளவில்
தனது பெருவிரல் ஒன்றை
இழக்கவேண்டி நேர்ந்தது. நான்
பட்ட வேதனை இ அழகை அதை
நானே அறிவேன்.

எதுவுமே நடக்காதது போன்று
மீண்டும் எழுந்து நடந்தா,
துவிச்சக்கரவண்டி ஓடினா.

நாம் அவரை நினைத்து
கவலைப்பட்டாலும்
அம்மா தன்னை நினைத்து
கவலைப்பட்டதே இல்லை.

உனக்கென்று ஏதாவது கேள்
என்று இறைவன் என்னைக்
கேட்டால் நான் இறைவனிடம்

கேட்பது என் அன்பானவர்கள்
நீடுழி வாழ வேண்டும் என்று தான்.
நான் முதலில் நினைப்பது எனது
ஆத்தாவையே.

நான் ஒரு நாள் வங்கிக்கு
செல்லும் போது சாப்பாட்டைக்
கொண்டு போக மறந்து
விட்டேன். ஓடிச் சென்று பேருந்து
தரிப்பிடத்தில் நின்று அந்த
வழியாக போகும் பேருந்தில்
கொடுத்து அனுப்பிவிட்டார் என்
தாயார்.

ஒவ்வொரு நாளும் என் தாயை
வணங்கியே அந்நாளைத்
தொடங்குவேன்.

இந்த நெறியை எங்கள்
குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர்கள்
தான் இன்றும் செய்து
கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த
நாகரீகம் வளர்ந்த உலகிலேயும்
இதனைச் செய்கிறார்கள்
என்பதைப் பெருமையாகச்
சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

இதன் பெருமை எனது
தந்தைக்கே போய்ச் சேரும்.

இவ்வாறான ஒரு புத்தக வெளியீட்டை எனது தந்தைக்கு, அவர் இருக்கும் போது நிறைவேற்ற வாய்ப்பு அமையாததும் கவலை தான்.

2015ம் ஆண்டு அம்மாவின் வாழ்வில் கொணர்ந்தது ஓர் பெரிய போராட்டத்தை. அப்போதெல்லாம் நான் அம்மாவின் கூட இருந்தேன் என்பதை நினைத்தே இன்றும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன்.

உனது கணவர் இ மற்றப் பிள்ளைகளுடன் ஒப்பிடும் போது உன்னுடன் நானே அதிக நாட்கள் இருந்தேன் என்பது எனக்குப் பெருமையாக இருக்கிறது.

இந்த ஆண்டில் உனக்கு வந்த துன்பங்கள் இ துயரங்கள், சோகங்கள் பற்பல. அப்பப்பா! இவற்றையெல்லாம் ஜெயித்து இன்னும் நீ போராடிக்கொண்டிருப்பதே அவ்வப்போது நான் இந்த வாழ்க்கையை வெறுக்கக் காரணமாகிறது.

“ஆயிரம் உறவுகள் இருந்தாலும் என் அன்னையை மட்டும் இழந்தால் நான் அங்கு அனாதை தான்” என்பதனை உணர்ந்து அழைத்தேன் ஆயிரம் கண் உடையவளை.

அவள் தான் நயினை நாகபூசணி. உனது ஒரு தலையாவது என்னுடைய பக்கம் திருப்பு என்று வேண்டினேன். உன்னுடைய காலையே கழற்ற வேண்டும் என்று கூறிவிட்டார்கள் மருத்துவர்கள்.

உன்னுடைய காலில் இருந்து விரல் எடுக்கவே துடித்த எனக்கு இது இடி விழுந்தது போலாயிற்று.

செய்வது அறியாது தனிமரமாய், உன்னை இழந்ததால் “நான் அனாதை” திகைத்து நின்றேன்.

அழுதேன்இ, தொழுதேன் நாகபூசணி அம்மா! என்னுயிரை எடுத்து என் அம்மாவைக் காப்பாற்ற வேண்டினேன்.

ஆறுதல் கூறவென சிலரை முதலில் அனுப்பி வைத்தாள் அவள். அவர்கள் வேறையாரும் இல்லை.

யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கும் போது சித்தி, சித்தப்பாமார்கள், கூடப்பிறந்தவர்கள், கணவன் (தொலைபேசி மூலம்) கொழும்பில் வந்த போது உடன்பிறவாத் தம்பி மைத்துனர் (தம்பியின் மனைவி), மாமா, மாமி, மச்சான், அக்கா, அத்தான், தம்பி, தங்கச்சி என்று அனைவரும் இருந்தனர்.

முழங்காலுக்கு கீழே இரத்தம் போகவில்லை என்றார்கள்.

பூமியைப் பார்த்துஇ வானத்தைப் பார்த்துஇ இயற்கையைப் பார்த்து எதைப் பார்த்தாலும் அழுகை.

கண்ணீரால் குளித்துக் கொண்டிருந்த எனக்குக் கருணை காட்டவென வந்தாள் என்னைப் படைத்த அம்மா.

முழங்காலுக்கு கீழே குருதி போகவில்லை என்று கூறிய மருத்துவர்களே ஒரு கணம் உறைந்து நின்றார்கள்.

ஒரு சிகிச்சையை தொடர்ந்து பாய்ந்தது குருதி. கட்டுப்படுத்த முடியாமல் பாம்பின் வடிவானவள்இ நரம்பினூடாக ஓடி வருவதைக் கண்டேன் என்

கண்முன்னால்.

எனக்கு என் அம்மாவைப் பத்திரமாகத் திருப்பித் தந்துவிட்டுச் சென்றாள்.

ஆனால், நான் இன்று அம்மாவை பத்திரமாக அங்கு விட்டுவிட்டு வந்தது எனைப் படைத்தவருக்கே பொறுக்குமா? அதற்காக நீ என்ன தண்டனை தந்தாலும் ஏற்றுக்கொள்கிறேன் அம்மா.

என்னை எல்லாத் துறைகளிலும் வளர்த்தெடுத்து தங்கப் பதக்கங்கள் பல வென்றெடுக்க துணை இருந்தாய்.

நீ எனக்காக, எமக்காக செய்தவற்றை முற்றுப்புள்ளி போட்டு எழுதி முடித்துவிட முடியாது. ஏனெனில் அம்மா என்ற உறவு அப்படி.

நீ எம்மை வளர்த்தெடுத்து, உனது பிள்ளைகளை வெற்றி நிலை காணவைத்து, இன்று யாருமே எதிர்பாராத வகையில் எனது மூத்த அண்ணி (துசி) யினது தளராத முயற்சியினாலும் உனது 75வது அகவைக் கொண்டாட்டத்தை அவுஸ்ரேலியாவில் கொண்டாட வழி அமைந்தது.

நான் வாழும் போதெல்லாம் நீயும் வாழ வேண்டும் என இன்னொரு முறை எல்லாம் வல்ல நயினை நாகபூசணி அம்மனை வேண்டி நிறைவு செய்கிறேன்.

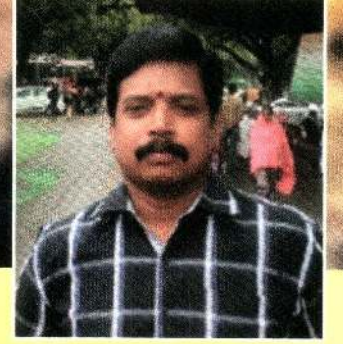
அம்மா நீ பல்லாண்டு வாழ வாழ்த்துகிறேன்

திருமதி.த. தாஷிகா

மகள் (இலண்டன்)

பேரகடன் அல்லது பேருக்கடன்

“தெளிவு குருவின் திருமணி காண்டல்
தெளிவு குருவின் திருநாமம் செப்பல்
தெளிவு குருவின் திருவார்த்தை கேட்டல்
தெளிவு குருவருள் சிந்தித்தல் தானே”

மாநிடப் பிறவி கிடைத்தற்கரிய
பிறவி. எத்தனையோ
பிறவிகளைக் கடந்து
மானிட வடிவெடுக்கும் நாம்
மனிதனுக்குரிய குணங்களைக்
கொண்டு விளங்குகின்றோமா?
என்று கேட்டால் சற்று
சங்கடத்திற்குரிய பதிலாகத்தான்
அமையும்.

இருப்பினும் மாணிக்கவாசகப்
பெருமாள் பிறவிகளை
வரிசைப்படுத்திக் கூறும் அழகை
நாம் சிவபுராணத்தில் காணலாம்.

மனிதன் உயிருடன் வாழ்ந்த
நாட்களைக் காட்டிலும்
அவன் மறைவுக்குப் பிறகு
தொடரும் நாட்களே மிகவும்
முக்கியமான நாட்களாகும்.
ஏனெனில் ஒருவரின்
மறைவுக்குப் பின் அவருக்கு
அளிக்கக் கூடிய “தர்ப்பணம்”
அல்லது “பிதுர்க்கடன்” மிகவும்
இன்றியமையாததாகும்.

தர்ப்பணத்தின் மகிமை

மனித குலத்தில் இரண்டு
வகை பூஜைகள் உண்டு. ஒன்று
சுபகாரியங்களைச் செய்யும்
“சுபகிரியை” என்றும் இறுதிச்
சடங்குகளை “அபரக்கிரியை”

என்றும் அழைக்கின்றோம்.

இறந்த பிறகு மயானத்தில்
நிகழும் இறுதிச்சடங்குகளான
தகனச் சடங்குகளில் முதலில்
செய்வது “பூர்வ அபரக்கிரியை”
ஆகும். மறைந்த நாளிலிருந்து
வரும் 11 ஆம் நாள், 13 ஆம்
நாள், 16 ஆம் நாள் நிகழும்
கருமாதி, சுபஸ்வீகரம் போன்ற
கடைசி அல்லது இறுதிச்
சடங்கிற்கு “உத்தர கிரியை”
என்று வகைப்படுத்துவர். உத்தரக்
கிரியைகள் பெரும்பாலும் காசி,
கயா, பிரயாகை, திருவையாறு,
திருவிடைமருதூர், மாயூரம்,
ரிஷபத்துறை, ஸ்ரீவாஞ்சியம்,
இராமேஸ்வரம் போன்ற
நதி மற்றும் கடற்கரை
சார்ந்துள்ள பிதுர்முக்தித்
தலங்களில் நிகழ்த்துவது
மிகவும் உன்னதமானதும்
சிறப்பானதுமாகும்.

பூதசாரீரத்தை விட்டொழிந்த
ஆத்மா மரணமடைந்த ஒன்பது
நாட்கள் வரை இப்பூவுலகிலேயே
வாசம் செய்கிறது என்று
சைவசித்தாரந்தம் மற்றும்
ஆன்மீகப் பெரியோர்கள்
கூறுகிறார்கள்.

ஒன்பது நாட்களும்
இப்பூவுலகில் வாசம் செய்யக்
கூடிய ஆத்மாவிற்கு களைப்பு,
பசி, தாகம் ஆகியவற்றை
போக்குவதற்காக சிறப்புப்
பூஜைகள் நடாத்தப்பட வேண்டும்.

முனைவர். பரமசிவம் இராசமாணிக்கம்

தமிழ்த்துறை உதவி பேராசிரியர்
மன்னர் சரபோஜி அரசு கல்லூரி -
தஞ்சாவூர்

ஒன்பது நாட்கள் சிறப்பு பூஜைகள்
நடத்தப்பட்ட பின்பு பத்தாம் நாள்
அவ் ஆத்மா சிறுகட்டைவிரல்
வடிவம் போன்று சூக்சும
சரீரம் தாங்கி தன்னுடைய
ஒரு வருட பிரயாணத்தை
மேற்கொள்கின்றது.

இங்கு செய்யப்படும்
ஆத்மாவுக்குரிய பூஜைகளே
வழிநடத்திச் செல்லக் கூடியவை.

ஆறுமாதப் பயணத்திற்குப் பின்
பல கிரகங்களைக் கடந்து அந்த
ஆத்மா அழகான சோலைகளும்,
மலர்களும் குன்றுகளும்
நிறைந்த பித்ருக்களின்
உலகை அடைகிறது என்கிறார்
வள்ளல்பெருமான்.

பித்ருக்களின் உலகில் சிலகாலம்
தங்கி பின் மீண்டும் பயணத்தைத்
தொடங்கிய ஆத்மா உடலைத்
துறந்த ஓராண்டு முடிவில் அதே
திதியில் தர்மதேவதையின்
நகரான “வைவஸ்வதம்” என்ற
புண்ணிய நகரத்தை அடைவதாக
மகாத்மிய நூல்கள் கூறுகின்றன.

இவ்வாறு வந்தடைவதற்கு
பூவுலகில் கட்டாயம் பூஜைகள்
அவசியம் நடைபெறவேண்டும்.

பிதுர்க்கடன் அளிக்கும் நன்மைகள்.

முக்தி, மோட்ச நற்கதிக்கு
மூலமானது பக்தியுடன் கூடிய
நல்வாழ்க்கையேயாகும்.

நற்கதிக்கான நல்வாழ்க்கையைப்
பெற்றிட கர்ம வினைகள்,
பாவங்கள் பெருமளவில் கழிய
வேண்டும். இதற்கு எளிய
வழி புனித நதிகளில் நீராடி
வருவதேயாகும்.

ஒவ்வோர் ஆண்டும் அந்தந்தத்
திதியில் அவரவர்களுடைய
பிள்ளைகள், பேரன் பேத்திகள்,
பெண்கள் செய்யக் கூடிய
பித்ரு பூஜைகளின் பலன்கள்
சூட்சுமமாக ஏற்றுக்
கொள்ளப்பட்டு பித்ரு
தேவதைகளின் திருக்கரங்களில்
சென்று சேர்கிறது.

இவ்வாறு அளிக்கப்பட்ட பூஜை
பலன்கள் ஆத்மாவுக்குரிய நீராக,
உணவாக மாற்றிக் கொடுத்து
மனநிறைவு அடையச்செய்கிறது.

நாம் செய்யும் பித்ரு
பூஜைகளினால்
மகிழ்ச்சியடைந்த
ஆத்மாக்கள் திருப்தியும்,
மனநிறைவும் பெற்று

நம்மை ஆசீர்வதிக்கின்றார்கள்.

நம்மைக் கண்ணுக்குத்
தெரியாத பல்வேறு விதமான
துன்பங்களிலிருந்து
காப்பாற்றுகின்றனர்.

இறுக்கமான சூழல் தளர்ந்து
மகிழ்ச்சியாக வாழ வழி
செய்கிறது, மேலும் மனக்குழப்பம்,
சங்கடங்கள் இவற்றிலிருந்து
விடுபட்டு நிம்மதியாய் வாழ்வதற்கு
வழிகாட்டுகின்றன.

எனவே பித்ரு பூஜைகளை
தொடர்ந்து செய்து வரவேண்டும்.
எக்காரணத்தையும் கொண்டும்
நிறுத்திவிடக் கூடாது என்பதை
நாம் மட்டும் நினைவில் நிறுத்திக்
கொள்ளாமல் வருங்கால
சந்ததியினருக்கும் கற்றுக்
கொடுக்க வேண்டும்.

பொதுவான ஒவ்வொரு வருடமும்
புரட்டாசி தமிழ் மாதத்தின்
மாளயபட்சத்தில் பூமிக்கு
வரும் நம் அனைவருடைய
பிதுர்க்களும், புரட்டாசி மாளய
பட்ச அமாவாசை முடிந்து
ஐப்பசி மாதத்தின் துலா ஸ்நான
நிறைவு வரையிலும் பூமியில்
தங்கியிருப்பார்கள் என்ற ஐதீகம்
நிலவுகின்றது.

நம்முடைய திருக்குறளும்
பிதுர்க்கடன் செய்ய வேண்டும்
என்பதை வலியுறுத்திக்
கூறுகின்றது. “நீத்தார்
பெருமை” மூலம் நமக்கு
வழிகாட்டுகிறது.

இல்லறத்தார் அனைவரும் செய்ய
வேண்டிய நெறிகளை பின்வரும்
திருக்குறள்கள் தெளிவாகக்
காட்டுகின்றது.

“இல்வாழ்வான் என்பான்
இயல்புடைய மூவர்க்கும்
நல்லாற்றின் நின்ற துணை” (41)

“துறந்தார்க்கும் துவ்வாதவர்க்கும்
இறந்தார்க்கும்
இல்வாழ்வான் என்பான் துணை”
(42)

“தென்புலத்தார் தெய்வம்
விருந்தொக்கல் தானென்றாங்கு
ஐம்புலத்தாறு ஓம்பல் தலை” (43)

தமிழ் வருடத்தின் உத்தராயண
ஆறு மாதக்காலத்தில் (தை முதல்
ஆனி வரை) தை அமாவாசையும்,
தட்சிணாயனத்தில் வரும் ஆடி
அமாவாசையும் அதிவிசேஷம்
கொண்டவை.

இந்நாட்களில் பித்ருக்களுக்கு
பசுநெய், கறுப்பு எள் கலந்த
பச்சரிசி சாத உருண்டை
ஆகியவையே பிண்டங்களாகப்
படைத்து வழிபட வேண்டும்.

தொடர்ந்து பித்ரு கடன் ஆற்றி
வந்தால் எல்லா நன்மைகளும்,
வளங்களும் பெற்று நன்மை
அடைவோமாக!

கவா விஷ்ணு பாதம் - பீகார்
(பிதிர்க்கடன்களுக்கு
பிரசித்தமான ஆலயம்)

இங்கு சென்றால் நாட்டுக்கோட்டை
நகரத்தார் சத்திரத்தில் தங்கலாம்.
(+91 631 2226480)

சேவையின் சிகரம்

திருமதி. சிவநேசரத்தினம் குணரட்ணம் அவர்கள் அகவை அறுபது அடைந்து கல்வி உலகிற்கு உன்னத சேவையினை வழங்கிய பெருமையுடன் ஓய்வு பெறுகின்றார்.

1966ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் பல கல்லூரிகளில் சேவையாற்றிய இவர், தனது இறுதிக் காலத்தில் ஏறத்தாழ 15 வருடங்கள் தன்னை உருவாக்கிய கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரிக்குச் சேவை செய்யும் அரிய வாய்ப்பினை பெற்றவர்.

திருமதி குணரத்தினம் ஒரு விஞ்ஞான ஆசிரியராக இருந்த பொழுதிலும் கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியின் இணைப் பாடதவிதான செயற்பாடுகளுக்கு சிகரம் அமைத்தவர் என்றால் மிகையாகாது.

பாடசாலை பான்ட் வாத்தியக் குழுவை பயிற்றுவித்தல், வலைப்பந்து, கூடைப்பந்து அணிகளைப் பயிற்றுவித்தல் போன்ற சகல நிகழ்வுகளும் இவரது வழிநடத்தலில் நிகழ்வது யாவரும் அவதானித்த ஒன்று.

இதனை விட சாரணியத்தில் ஈடுபாடுடையவராக செயற்பட்டு யாழ். மாவட்ட சாரணிய ஆணையாளராகவும், யாழ். நோட்டரக்கழக இணைப்பாளராகவும் செயற்பட்டவர்.

இப் பதவிகளின் காரணமாக எமது பாடசாலையுடன் நெருங்கிய உறவுகளை வைத்திருந்த இவர் எமது சாரணிய மாணவிகளினதும் இன்ரறக்ட் கழக மாணவிகளினதும் செயற்பாடுகளை ஊக்குவித்தவர்.

சிகரம் வைத்தால் போன்று தனது தன்னலமற்ற விசுவாசமான சமூக சேவையினால் பிள்ளைகளின் வாழ்வில் உயர்ச்சியைக் கண்டவர்.

இவரது செயற்பாடுகள் ஏனையோருக்கு எடுத்துக்காட்டாக அமைய வேண்டும் எனக் கூறி அவரது சேவை தொடர்ந்தும் சமூகத்திற்குச் சேர இறைவன் அவருக்கு சலக ஆசிகளையும் வழங்க பிரார்த்தித்து வாழ்த்துகின்றேன்.

திருமதி. க. பொன்னம்பலம் அதிபர்

- யா/வேம்படி மகளிர் கல்லூரி (2003)

பவளவிழாக் கொண்டாட்ட நாயகிக்கு எங்கள் வாழ்த்துக்கள்

வளம் பெருக நலம் பெருக, வற்றாத பொருள் பெருக, குலம் பெருக, கோடி இன்பம் பெருக, என எல்லாம் வல்ல இறைவனைப் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டு, எங்கள் மனமநிறைந்த பொன்னான வாழ்த்துக்களை, மனமகிழ்வுடன் தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம்.

திருமதி. இராஜேஸ்வரி திருநாவுக்கரசு குரும்பம்

சின்னம்மா - கனடா

பவளவிழாக் காணும் திருமதி சிவநேசரத்தினம் குணரட்ணம்

75வது பிறந்தநாள் வாழ்த்துக்கள் (1-11-2018)

தேன் சுவையுறும் யாழ்ப்பாண, கொக்குவிலில் பொற்பதி பிள்ளையாரை வந்தனை செய்து கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியில் கல்வி பயின்று, அதே பாடசாலையில் ஆசிரியராகவும், பிரதி அதிபராகவும் கடமையாற்றி கொக்குவில்

மக்களுக்கு பெருமை சேர்த்த, சிவநேசரத்தினம், அவர்கள் குணரட்ணம் கைப்பிடித்து பிள்ளைகள் நால்வரை ஈன்றெடுத்து நல்வழிப்படுத்தி உலகம் போற்றும் உத்தமியாக வாழ்ந்து இன்று பவளவிழா காணும் இளவரசிக்கு நற்பேறு பதினாறும் பெற்று ஆல் போல் வேர் ஊன்றி அறுகு போல் படர்ந்து பெருவாழ்வு வாழ வாழ்த்தி, நிம்மதியாகவும் சீரும் சிறப்பாகவும் நிறைந்த சுகத்துடன் சந்தோஷமாக வாழ வாழ்த்துகிறோம். நூறாண்டு வாழ்க என மனசார வாழ்த்துகிறோம்.

வாழ்க வளமுடன்
திருமதி. பாயினி தர்மதாஸ்
தங்கை - கனடா

பாரதி கண்ட புதுமைப் பெண்ணாகப் பெருமை பெற்ற திருமதி குணரட்ணம்

37 வருட ஆசியப் பணியில்
ஓய்வு பெறுகிறார்

அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு
என்ற குணவியல்பினை
பெண்களுக்கு சூட்டிப்
பெண்களின் ஆழுமைக்கு
பழமைவாதம் போட்ட பூட்டை
உடைந்தெறிந்த பெருமை
பாரதிக்கே உண்டு.

நாணமும் அச்சமும் நாய்க்கு வேண்டுமாம் எனக்
குரல் எழுப்பிய பாரதி ஞான நல்லறம் வீரசுந்தரம்,
பேணு நற்குடி பெண்ணின் குணங்களாம் என
வகை கூறினான். பாரதி கண்ட புதுமைப் பெண்கள்
சட்டங்கள் செய்யவும் பட்டங்கள் ஆளவும் பாரினில்
பிறந்தவர்கள்.

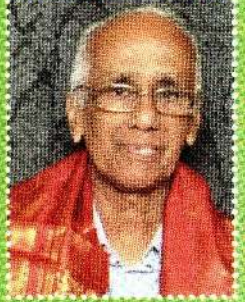
அந்த பாரதி கண்டப் புதுமைப் பெண்களின்
வரிசையில் ஒருவராகத் திகழ்பவர் கொக்குவில்
இந்துக் கல்லூரியின் பிரதி அதிபர் திருமதி. சி.
குணரட்ணம் அவர்கள். நேர்கொண்ட பார்வை,
நிமிர்ந்த நன்நடை நிலத்தில் யார்க்கும் அஞ்சாத
ஞானச் செருக்கு என புரட்சிக் கவிஞன் பாரதி தந்த
பட்டியலில் எதனையும் விலக்கிப் பார்க்க முடியாத
இயல்புகளோடு ஒருங்கிணைந்த ஒருவராக அவர்
திகழ்கின்றார்.

37 வருடங்கள் ஆசிரியப் பணியாற்றி இன்று
தனது கடமையில் இருந்து ஓய்வுபெறும் திருமதி.
குணரட்ணம் அவர்கள் முயற்சியே உயர்ச்சி தரும்
என்ற தத்துவத்தை தன் தாரக மந்திரமாகக்
கொண்டார். 23 வயதிலே ஆசிரிய சேவையில் காலடி
எடுத்துவைத்த அவர் ஆசிரிய நியமனக்காலத்தில்
ஒருவருக்கு இயல்பாக இருக்கக் கூடிய
இருக்க வேண்டிய உற்சாகத்தை சுறுசுறுப்பை
தனது ஓய்வுக்காலம் வரை தன்னோடு சேர்த்து
வைத்திருந்தார் என்ற செய்தி எல்லோர்க்கும்
பொருத்தமுடையது அல்ல.

தளர்வுறாத மனநிலையும் விளையாட்டுத்துறையில்
அவர் கொண்ட பற்றுறுதியும் அவரின் உற்சாகத்திற்கு
உறுதுணையாகிற்று. விளையாட்டுத் துறையில்
அதீத ஈடுபாடு கொண்ட பிரதி அதிபர் அவர்கள்
வெற்றியின் இலக்கை அடைவதற்காக ஆடுகளத்தில்

கொக்குவில் இந்துவின் இரத்தினம்

சிரித்த முகமும், சுறுசுறுப்பான
சபாவும், எதையும்
சட்டெனக் கூறிவிடும் ஒளிவு
மறைவு இல்லாத குணம்
சிவநேசரத்தினம் அவர்களின்
முக்கிய இயல்புகள் இவையாகும்.
மாணவியாக இருந்த
காலத்திலும் சரி, ஆசிரியராக
கடமையாற்றியபோதும் சரி
குணரட்ணம் ரீச்சர் ஒருபோதும்
சோம்பலாக இருந்தது கிடையாது.

இதுவே சகல மாணவர்களுக்கும் நல்ல முன் மாதிரி. அவரது
குடும்பமே அறிவுக் குடும்பம் எனலாம்.

அவரு கணவர் புகழ் வாய்ந்த விளையாட்டு வீரனும்
விளையாட்டு நிர்வாகியுமாவார்.

சாரணியத்தில் தனக்கென தனியிடம் பெற்றுள்ளவர்
சிவநேசரத்தினம். அவர் நல்லதொரு விளையாட்டுத்துறை
தீர்ப்பாளருமாவார். அவரும் அவரது குடும்பத்தினரும்
நலம்பெற ஆண்டவன் அருள் புரிவாராக.

சுடர்.இ. மகேந்திரன்
முன்னாள் அதிபர்

மையத்தில் நின்று மாணவிகளை நெறிப்படுத்துகின்ற
பாங்கு அற்புதமானது. அவரின் பயிற்சிக் களத்தில்
பயின்ற கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரியின் மாணவிகள்
சிறந்த வீராங்கனைகளாக திகழ்வதோடு வெற்றிக்
கேடயங்களை தமக்கு உரித்தாக்கிக் கொள்ளும் திறன்
மிக்கவர்களாக விளங்குகின்றனர்.

இது திருமதி குணரட்ணம் அவர்களின் கட்டுப்பாடான
ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட நெறிப்படுத்தலுக்கு கிடைத்த
பரிசாகும்.

கல்விப் புலத்தில் சான்றாண்மை மிக்க மாணவர்களையும்
விளையாட்டுத் துறையில் சிறந்த வீராங்கனைகளையும்
உருவாக்கி 37 வருடங்கள் கல்விப் பணி புரிந்து
வைரம் பாய்ச்சிய அகவையில் இன்று ஓய்வு பெறும்
திருமதி குணரட்ணம் அவர்கள் கல்வி புலத்தின் புது
வரவுகளுக்கு சுட்டிக்காட்டக்கூடிய சாதனையாளராக
விளங்குகின்றார் என்றால் அது மிகை அல்ல.

திரு. ந. விஜயசுந்தரம்
ஆசிரியர் - வலம்புரி (2003)

அன்னையும் பிதாவும் - முன்னறி தெய்வம்

இன்று 1 நவம்பர் 2018 இல் பிறந்தநாளைக் கொண்டாடும்
நாட்டுப்பற்றாளர் அமரர் ஆ. சி. குணரட்ணம் - திருமதி. சிவநேசரத்தினம்

உயிருக்கு பிழைபுகழுக்கு
 உருவாக்கினான் அம்மா
 உருவாக்கு உடல் புகழுக்கு
 காப்பாற்றினான் அம்மா
 உடலுக்கு வலிபுகழுக்கு
 பற்றாத்தன்மை தானே - சென்னை
 உருவாக்கு பிழை புகழுக்கு
 நீதமனாக்கினான் நீதே

திருமதி. சிவநேசரத்தினம் குணரட்ணம்
 (ஓய்வறிவை பிரதி அதிபர் - கொக்குவில் இந்து கல்லூரி
 முன்னாள் சாரணிய யாழ் மாவட்ட ஆணையாளர்)